

WOENSDAG 24 MAART 2010

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

(De vergadering wordt om 15.05 uur geopend)

1. Hervatting van de zitting

De Voorzitter. – Ik verklaar de zitting van het Europees Parlement, die op donderdag 11 maart 2010 werd onderbroken, te zijn hervat.

2. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

3. Ondertekening van volgens de medebeslissingsprocedure aangenomen besluiten: zie notulen

4. Samenstelling commissies en delegaties: zie notulen

5. Ingekomen stukken: zie notulen

6. Vervallen schriftelijke verklaringen: zie notulen

7. Van de Raad ontvangen verdragsteksten: zie notulen

8. Mondelinge vragen en schriftelijke verklaringen (indiening): zie notulen

9. Kredietoverschrijvingen: zie notulen

10. Regeling van de werkzaamheden

De Voorzitter. – De definitieve ontwerpagenda die op 11 maart 2010 door de Conferentie van voorzitters is opgesteld overeenkomstig artikel 137 van het Reglement, is rondgedeeld.

Met instemming van de fracties wil ik de volgende wijzigingen voorstellen:

Mario Borghezio (EFD). – *(IT)* Ik wil de Voorzitter slechts meedelen - hetgeen ik ook al per brief heb gedaan - dat de speciale commissie voor de financiële crisis de deskundige, de bekende demograaf professor Bourcier de Carbon, op onwettige wijze en zonder enige reden heeft uitgesloten en als ongeschikt kwalificeerde.

Ik vind dit een bijzonder ernstig geval van uitsluiting om ideologische redenen van de functie van deskundige binnen een commissie van het Europees Parlement...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. – Mijnheer Borghezio, dit is geen beroep op het Reglement, omdat een dergelijk beroep betrekking moet hebben op een plenaire vergadering. Ik verzoek u dergelijke kwesties in commissievergaderingen aan de orde te stellen want het is daar waar ze in behandeling kunnen worden genomen. In plenaire vergaderingen dient een beroep op het Reglement te gaan over onze plenaire werkzaamheden en niet over het werk in de commissies.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, op 11 maart werd tijdens het debat over het EU-beleid ten aanzien van Arctische aangelegenheden mijn microfoon uitgeschakeld door het lid

van de ALDE-Fractie dat de vergadering voorzat, ofschoon ik nog een kwart van mijn toegewezen tijd over had. Zoiets is bijna nooit eerder voorgekomen.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb u al een brief gestuurd – waarop ik geen antwoord heb gekregen – en ik wil u vragen op grond van welk artikel in het Reglement de microfoon werd uitgeschakeld en waarom het relevant was om dit artikel toe te passen. Ik maakte alleen een aantal legitieme – en pertinente – politieke opmerkingen waarmee de Voorzitter uit de ALDE-Fractie het niet eens was. Daarom werd de microfoon uitgeschakeld. Als het Europees Parlement politieke opmerkingen gaat censureren, dan is het geen parlement meer.

De Voorzitter. – De ondervoorzitter van het Parlement die de vergadering in kwestie leidde, heeft de procedure met betrekking tot artikel 20, lid 2 van het Reglement correct toegepast. Ik zal de brief die u mij hebt geschreven schriftelijk beantwoorden.

Met betrekking tot de donderdag

De Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) heeft verzocht de stemming over de ontwerp-resolutie van de Conferentie van voorzitters over de "Overgang naar het Verdrag van Lissabon: onderzoek van hangende wetgevingsprocedures" uit te stellen tot een volgende vergaderperiode. Het gaat hier derhalve om een uitstel van de stemming.

József Szájer (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben gevraagd om uitstel van de stemming over deze ontwerp-resolutie omdat dit in het belang van het Parlement is. We hadden er oorspronkelijk mee ingestemd dit punt op de agenda te zetten in de veronderstelling dat alles in orde was. Het was echter een snelle procedure en we hebben in de tussentijd gehoord dat niet alle commissies naar behoren zijn geraadpleegd over deze kwestie. Het is een ontwerp-resolutie van de PPE-Fractie, maar enkele van de commissies willen meer tijd voor deze belangrijke en gecompliceerde zaak, hoe dringend die ook is. We vragen u daarom de stemming over deze kwestie uit te stellen.

(Het Parlement willigt het verzoek in)

(Het Parlement stelt de agenda vast)⁽¹⁾

11. Welkomstwoord

De Voorzitter. – En dan nu een aangename mededeling. Ik heb het genoegen om de door de vicevoorzitter, Mary Mugenyi, geleide delegatie van het Panafrikaanse parlement, die op de officiële tribune heeft plaatsgenomen, te mogen verwelkomen. Ik vraag u om een hartelijk applaus.

(Applaus)

De tweede vice-voorzitter van het Panafrikaanse parlement en voorzitter van de delegatie voor de betrekkingen met het Europees Parlement. Onze parlementen werken nauw met elkaar samen, en het doet ons groot genoegen dat u bij ons bent.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om u te bedanken voor de uitnodiging om de vergadering van het Panafrikaanse parlement die over drie weken plaatsvindt, toe te spreken. Tot mijn spijt ben ik dan verhinderd, maar ik zal u met het oog op die gelegenheid een schrijven doen toekomen. Er zal zich zeker een andere gelegenheid aandienen waarop wij elkaar zullen ontmoeten.

Ik heet u allen nogmaals van harte welkom.

12. Voorbereiding van de Europese Raad (25-26 maart 2010) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het debat over de verklaringen van de Raad en de Commissie over de voorbereiding van de Europese Raad (25-26 maart 2010).

⁽¹⁾ Voor overige wijzigingen van de agenda: zie notulen.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, in deze eerste maanden van 2010 zijn we getuige van een buitengewoon sterke dynamiek in de Europese Unie, middenin de ernstigste economische crisis sinds tachtig jaar. Tegelijkertijd zijn we bezig met de uitvoering van een nieuw verdrag, het Verdrag van Lissabon, met de oprichting van nieuwe instellingen en een zeer omvangrijke aanpassing van de regelgeving van onze economische systemen.

Doordat we tegelijkertijd moeten reageren op grote uitdagingen die op onze weg liggen, zoals op dit moment de situatie rond het Griekse financiële systeem, verloopt dit soms op een ongeordende manier. Maar Europa reageert op deze situatie door nieuwe instrumenten voor economisch beleid te creëren op alle niveaus.

We zien daardoor af en toe door de bomen het bos niet meer, maar we zijn wel een totaal nieuwe manier aan het creëren om de enorm complexe economie van de eenentwintigste eeuw aan te pakken, en dat doen we met een Europese benadering.

Zo hebben we dat gedaan toen we als onmiddellijke reactie op de ernstige crisis zijn overgegaan tot een financiële injectie van overheidsgelden in de Europese economieën, waardoor grote tekorten zijn ontstaan.

Zo hebben we dat gedaan – en we zijn hier in het Europees Parlement voor de aanneming ervan – toen we zijn gestart met een totale hervorming van het toezicht op het financiële systeem.

Zo doen we dat ook op dit moment met de coördinatie van het economisch beleid. De Commissie heeft aangegeven dat zij een voorstel daartoe zal indienen, dat gericht zal zijn op de coördinatie van het economisch beleid in het bijzonder binnen de eurozone. Ook zijn we onlangs getuige geweest van een heel vastberaden en duidelijk optreden van de Europese Unie om de financiële stabiliteit in de eurozone te ondersteunen. Deze politieke verbintenis is op 11 februari aangenomen met als doel de financiële stabiliteit van de eurozone te consolideren en te onderhouden.

Er is nog een initiatief dat zonder enige twijfel bij dit geheel van maatregelen hoort en dat het centrale thema op de agenda zal zijn van de Europese Raad van dit weekend, namelijk het streven naar een nieuwe strategie voor groei en het creëren van kwaliteitsbanen. Deze strategie is geformuleerd en ontwikkeld door de Europese Commissie in het document van 3 maart en zal in het bijzonder bestudeerd worden door de staatshoofden en regeringsleiders tijdens de voorjaarsbijeenkomst van de Raad. Dat zal vooral gebeuren vanuit het perspectief van de zogenaamde “strategische doelstellingen” die de Europese Commissie in haar document signaleert en die thema’s betreffen als werkgelegenheid, investeringen in onderzoek en ontwikkeling, klimaatverandering en energie, vroegtijdig schoolverlaten, onderwijs in het algemeen en armoede. Bovendien zal de Europese Raad ook het thema van het bestuur bespreken, dat wij beschouwen als één van de tekortkomingen van de zogenaamde strategie van Lissabon. De Raad wil dit bestuur opzetten rond zijn eigen politiek leiderschap en rond het optreden van de Commissie bij het toezicht op de lidstaten opdat zij de verbintenissen die zij zijn aangegaan ook nakomen. Dit alles moet uiteraard plaatsvinden in nauwe samenwerking met en gecontroleerd worden door het Europees Parlement, en natuurlijk door de instellingen van de Unie in hun geheel.

Dit zal vooral het doel zijn van de bijeenkomsten van de Europese Raad van komend weekend. Daar komt nog een andere belangrijke kwestie bij, namelijk die van de strijd tegen klimaatverandering, waarin de Unie nog steeds een leidende rol speelt. De Europese Unie behoudt haar leidende rol in de wereld in de strijd tegen de klimaatverandering. Dat moet zij ook doen; zij moet aan dit leiderschap blijven vasthouden. Verder is er de gekwantificeerde toezegging van de “fast start” om de ontwikkelingslanden te helpen ook de strijd tegen klimaatverandering aan te gaan. Laten we dus hopen dat de Europese Raad die toezegging kwantificeert en opnieuw bevestigt, en laten we hopen dat de ontwikkelde landen zich in algemene zin verplichten om samen te werken met de nog niet ontwikkelde landen, om er op die manier voor te zorgen dat we allemaal in de best mogelijke omstandigheden beginnen aan de zo belangrijke conferentie van Cancún. Nogmaals, tijdens deze conferentie moet de Europese Unie het leiderschap behouden dat zij nu heeft, want zonder dat leiderschap zou de overeenkomst van Kopenhagen, die wij ontoereikend vinden, zeker niet bereikt zijn.

De Europese Unie heeft unaniem opnieuw bevestigd volledig achter deze doelstellingen te staan en wil dat er tijdens de conferentie van Cancún in Mexico bindende toezeggingen gedaan worden.

Dit zijn in hoofdzaak de onderwerpen die de staatshoofden en regeringsleiders zullen behandelen. Het is mogelijk, afhankelijk van wat er precies op dit moment gebeurt als de gezamenlijke Europese instellingen proberen uit te zoeken wat de beste manier is om de Griekse crisis aan te pakken, dat zij ook het onderwerp van de financiële situatie en de herfinanciering van de staatsschuld van Griekenland zullen bespreken. Dat onderwerp zal zonder twijfel ook hier aan de orde komen, omdat het deel uitmaakt van de politieke verbintenis

die de Europese Unie 11 februari op het niveau van de staatshoofden en regeringsleiders is aangegaan om de financiële stabiliteit van de eurozone te steunen. Dat houdt in dat als het nodig is om concrete maatregelen te nemen om de financiële stabiliteit te handhaven, deze ook inderdaad genomen zullen worden.

Dat is in ieder geval het uitgangspunt dat in de bijeenkomst van de Europese Raad dit weekeinde sterk aanwezig zal zijn.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is erg goed dat wij vandaag bijeenkomen en dit is een goed moment – een dag voor de belangrijke voorjaarsbijeenkomst van de Europese Raad. We hebben moeilijke taken voor ons. Voor die taken is de krachtige, hernieuwde steun van het Europees Parlement van groot belang. Dat gezegd hebbende wil ik het Parlement bedanken en feliciteren met zijn resolutie over Europa 2020, die twee weken geleden in Straatsburg met brede partijsteun is aangenomen.

Ik wil ook van de gelegenheid gebruik maken om het Spaanse voorzitterschap te bedanken voor zijn steun voor de Europa 2020-strategie. Die steun is duidelijk naar voren gekomen in diverse Raadsformaties.

Maar nu de Europese Raad. Ik ben van mening dat elke Europese Raad twee dingen moet doen: hij moet laten zien dat hij inspeelt op de behoeften van het moment en hij moet werken aan het strategische raamwerk en de strategische doelstellingen van Europa voor de lange termijn.

De crisis brengt verschillende dringende zorgen met zich mee voor gemeenschappen, werknemers en ondernemingen in heel Europa. En zoals we weten, staan de overheidsfinanciën op nationaal niveau onder ongekend hoge druk. De Europese Unie moet deze kwesties natuurlijk aanpakken, met inbegrip van de financiële stabiliteit. Ik zal hier later op terugkomen.

Europa mag niet verzuimen nu het werk te verrichten dat noodzakelijk is om veranderingen voor de lange termijn te bewerkstelligen. Daarom zal de Europese Raad zich bezighouden met twee van onze meest evidente uitdagingen voor de lange termijn: onze economische toekomst en klimaatverandering.

We hebben in dit Parlement al samen gedebatteerd over de Europa 2020-strategie. Uw bijdrage en uw inzet zijn onmisbaar voor het verwezenlijken van onze ambities voor slimme, duurzame en inclusieve groei. Dit geldt ook voor de bijdrage van de Europese Raad.

Onze mate van ambitie moet bepaald worden door de omvang van de taken die voor ons liggen. We moeten laten zien dat we de visie en de samenhang hebben om te handelen. En we moeten in staat zijn dit aan de mensen over te brengen en hun te laten zien dat ons optreden effect zal hebben waar dat nodig is. Daarom is het naar mijn mening zo belangrijk dat de Europese Raad deze week duidelijke doelstellingen afspreekt.

De doelstellingen die de Commissie op tafel heeft gelegd, zijn zorgvuldig gekozen. Ze spelen in op de noodzaak om de werkgelegenheid te vergroten, meer te investeren in onderzoek en innovatie, onze klimaat- en energiedoelen voor 2020 te halen, onze prestaties op het gebied van onderwijs te verbeteren en armoede te bestrijden.

Dit zijn vijf hoofddoelstellingen waarin de mensen zich kunnen vinden en waarmee wordt aangetoond dat de Europese Unie zich inzet voor hervormingen op gebieden waarvan iedereen het belang inziet. Het gaat hierbij ook om de politieke wil moeilijke problemen aan te pakken.

Natuurlijk moeten de streefdoelen haalbaar zijn. Ze vereisen ook een extra inspanning in vergelijking met de status quo en een erkenning door onze lidstaten van de noodzaak van verandering. Ik zal proberen de Europese Raad ervan te overtuigen dat dringend iets ondernomen moet worden voor de huidige economische situatie van Europa en hervormingen noodzakelijk zijn voor een duurzamere, inclusievere economie en samenleving in Europa.

Echt belangrijk zijn de maatregelen die elke lidstaat neemt om de groei te stimuleren en de tekortkomingen aan te pakken waarvan we allemaal weten dat ze er zijn. Voor het oplossen van nationale problemen hebben we nationale maatregelen nodig die zijn afgestemd op de nationale omstandigheden en het subsidiariteitsbeginsel volledig in acht nemen, mits ze in een gemeenschappelijk Europees kader zijn opgenomen.

Als we iets kunnen leren van de financiële crisis, is het wel dat we allemaal onderling afhankelijk zijn in de wereld. We kunnen dus niet de beginselen van onderlinge afhankelijkheid wereldwijd accepteren en ze verwerpen als ze op Europees niveau worden besproken.

Dit gemeenschappelijk kader moet ook worden ondersteund en gestimuleerd door specifieke maatregelen van de Europese Unie, die we in ons document 'vlaggenschipinitiatieven' noemen.

Deze vlaggenschipvoorstellen zullen aantonen dat de Europese Unie optreedt op gebieden van doorslaggevend belang, zoals de digitale agenda, innovatie, efficiënt gebruik van hulpbronnen en industrieel beleid – en natuurlijk zullen ze in sommige gevallen ook helpen om doelstellingen op nationaal niveau te halen.

Wat we hier voorstellen is een nieuwe start. Dankzij het Verdrag van Lissabon kunnen we overgaan tot een nieuwe aanpak van de economische coördinatie, van een versterkt economisch bestuur van Europa, van een bestuur dat de vrijheid biedt die nodig is om op nationaal niveau te kunnen optreden, maar dat ook een sterke Europese dimensie heeft en gebruik maakt van alle instrumenten op Europees niveau om de economie een impuls te geven. De aanvaarding van deze benadering wordt de echte test voor de Europese Raad.

Ik vind de resultaten van de informele Europese Raad bemoedigend. Ik hoop dat de Europese leiders aanwezig zullen zijn en 'ja' zullen zeggen als het gaat om een collectieve respons op deze uitdagingen.

Wat betreft klimaatverandering weet ik dat dit Parlement het met mij eens is dat dit geen onderwerp is dat we op een laag pitje kunnen laten staan. We moeten dit boven aan onze agenda houden.

De Europese Unie had het voortouw en heeft het dat nog steeds – alleen wij hebben ons streven naar uitstootvermindering duidelijk ondersteund met mechanismen om onze doelstellingen te halen; wij zijn de grootste leverancier van hulp aan ontwikkelingslanden als het gaat om klimaatkwesities. Dus laten we ophouden met ons gewetensonderzoek naar aanleiding van Kopenhagen en weer het initiatief nemen.

We hebben een helder, eensgezind en ambitieus standpunt nodig. Daarom heeft de Commissie een mededeling opgesteld waarin de stappen worden beschreven die nodig zijn om de internationale onderhandelingen nieuw leven in te blazen. Tegelijkertijd is commissaris Hedegaard begonnen aan een reeks besprekingen met onze belangrijkste partners.

We moeten ons dus serieus inspannen om verder te komen in Cancún, waarbij wij moeten voortbouwen op de essentie van de overeenkomst van Kopenhagen. We moeten Kyoto op de agenda houden, maar ook duidelijk maken dat dit alleen kan worden beoordeeld in het licht van een wereldwijde overeenkomst en niet eerder. We moeten de activiteiten om anderen erbij te betrekken intensiveren en vertrouwen opbouwen, vooral bij ontwikkelingslanden. Daarom is het zo belangrijk dat we onze beloften ten aanzien van de snelstartfinanciering nakomen.

En natuurlijk zullen we tegelijkertijd doorgaan met de tenuitvoerlegging van ons pakket 20-20-20 en daarbij in het bijzonder te laten zien hoe dit verenigbaar is met het werk op het gebied van economische modernisering en hervorming dat is beschreven in de 2020-strategie.

Deze twee gebieden laten goed zien dat de Europeanen van het politieke leiderschap van de Europese Unie verwachten dat het in actie komt. Ik ben ervan overtuigd dat we, als we de wil hebben om doortastend op te treden, kunnen laten zien dat Europa bepalend is voor het opbouwen van een goede toekomst voor onze burgers.

In diezelfde sfeer zal ik een aantal van de grote uitdagingen voor de G20, die in juni in Canada zal plaatsvinden, presenteren aan de Europese Raad. We mogen niet vergeten dat sommige van die kwesties weliswaar Europees zijn, maar op wereldwijd niveau moeten worden aangepakt.

Financiële stabiliteit en de economische en financiële situatie in Griekenland staan niet op de formele agenda van deze Europese Raad. Eerlijk gezegd zie ik echter niet hoe de staatshoofden en regeringsleiders, vooral die in het eurogebied, deze kwestie niet kunnen bespreken. Daarom zal ik ons standpunt daarover uiteenzetten.

Griekenland is op dit moment bezig met het herstellen van het grote begrotingstekort van de regering. Een ingrijpende verlaging van het begrotingstekort is cruciaal en Griekenland heeft hiervoor maatregelen genomen. Griekenland neemt maatregelen die dit jaar zullen leiden tot vermindering van het begrotingstekort met 4 procent van het bnp. Een dergelijke begrotingsinspanning is in overeenstemming met de aanpak die is aanbevolen door de Commissie en de Raad, zoals de Raad op 16 maart heeft erkend. Griekenland moet zijn begrotingsinspanningen uiteraard voortzetten, want dat is de enige manier om de kosten van schuldenfinanciering blijvend te verlagen.

In reactie op de economische en financiële situatie in Griekenland hebben de staatshoofden en regeringsleiders tijdens hun informele bijeenkomst op 11 februari het volgende verklaard, en ik citeer, 'De leden van de

eurozone zullen, indien nodig, doortastende en gecoördineerde actie nemen om de stabiliteit van de eurozone als geheel te waarborgen.'

De Commissie is van mening dat het nu gepast is om binnen de eurozone een instrument voor gecoördineerd optreden in te stellen dat kan worden gebruikt om in geval van nood hulp te bieden aan Griekenland. Het moet duidelijk zijn dat de instelling van een dergelijk mechanisme niet impliceert dat het ook automatisch wordt geactiveerd. De instelling van een dergelijk mechanisme is ook een kwestie van verantwoordelijkheid en solidariteit.

Solidariteit werkt twee kanten op. Griekenland levert op dit moment een economische inspanning en door die inspanning te steunen helpen we niet alleen Griekenland maar de stabiliteit van de eurozone als geheel. Het raamwerk voor gecoördineerd optreden moet worden gezien als een vangnet dat pas mag worden gebruikt als alle andere middelen om een crisis te voorkomen zijn uitgeput, waaronder op de eerste plaats de mogelijkheden voor politiek optreden op nationaal niveau.

Naast de technische aspecten moet elke mogelijke oplossing de eenheid en samenhang van de eurozone en het bestuur ervan versterken. De wereldeconomie heeft stabiliteit nodig. De eurozone is een baken van stabiliteit en het is belangrijk dat zijn vermogen om stabiliteit te bieden verder wordt uitgebreid. Misschien moeten we voor bepaalde zaken gebruik maken van intergouvernementele instrumenten, maar deze moeten dan wel worden opgenomen in een gezamenlijk Europees raamwerk.

Ik ben er sterk van overtuigd dat de respons op de specifieke uitdagingen ook een test zal zijn voor de Europese leiders en hun betrokkenheid bij de Europese – en monetaire – Unie. Wat nu op het spel staat, is het essentiële beginsel van financiële stabiliteit en dat is cruciaal voor de euro; en de euro is een van de belangrijkste voortbrengselen van het Europese project en het Europese opbouwproces tot nu toe.

Ik hoop dat deze kwestie zal worden opgelost in een geest van verantwoordelijkheid en solidariteit. Dat is de Europese manier om het te doen.

(Applaus)

Joseph Daul, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer López Garrido, mijnheer de voorzitter van de Commissie, dames en heren, de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) verwacht van de Europese Raad dat hij ondubbelzinnig de Europese solidariteit opnieuw bevestigt en er tegelijkertijd voor zorgt dat ieder zijn of haar verantwoordelijkheid neemt.

De PPE-Fractie verwacht eveneens van de staatshoofden en regeringsleiders dat zij hun routekaart vaststellen om Europa uit de crisis te halen. In hoeverre zijn zij bereid samen te werken en waar liggen hun grenzen van het toelaatbare? Vinden zij dat het herstel van de groei en de werkgelegenheid door middel van echt gemeenschappelijk optreden moet worden bereikt, met de daartoe benodigde middelen, of spannen zij zich liever ieder voor zich in voor innovatie, onderwijs, opleiding, steun aan het MKB, en bestrijding van werkloosheid en armoede, met de resultaten die gevoeglijk bekend zijn?

Ik wijs u erop dat onze lidstaten in 2000 allemaal de prioriteiten van de strategie van Lissabon hebben onderschreven. Omdat ze hiervoor echter niet de middelen hebben uitgetrokken, omdat ze de doelstellingen niet serieus hebben genomen, hebben wij vele jaren verloren, en alles wat wij hebben gezegd is weliswaar uitgekomen, maar buiten Europa.

Mijn fractie verwacht dan ook dat de Europese Raad zich niet beperkt tot woorden, maar dat hij serieus rekening houdt met onze gemeenschappelijke economische doelstellingen op basis van de 2020-voorstellen van de Commissie, waarvan het Parlement in juni een geamendeerde versie zal presenteren.

Dan wil ik nu ingaan op het aspect "solidariteit", waarover de afgelopen paar weken veel is gesproken en die inderdaad de Alfa en de Omega van de Europese eenwording is, van de oprichting van de eenheidsmarkt tot aan gemeenschappelijke defensie en de euro. Deze solidariteit is vanaf het begin van de financiële crisis in stelling gebracht en wij mogen onze Griekse vrienden, net als ieder ander land van de Unie dat dezelfde problemen zou ondervinden, deze solidariteit niet onthouden.

Deze week moet er absoluut een Europese oplossing worden gevonden voor deze crisis, en daarbij moet een communautaire oplossing – ik herhaal dit nog eens, een communautaire oplossing – worden overwogen met inachtneming van de Europese regels en binnen het kader van de communautaire mechanismen voor financiële steun. Bovendien kunnen wij, als dit wenselijk is, zelfs het IMF in dit kader opnemen, maar altijd

met inachtneming van de communautaire regels. Het is in het belang van iedereen om de stabiliteit van Europa en van het Europees Monetair Stelsel te waarborgen.

Dames en heren, Europa heeft twee gezichten: enerzijds solidariteit en anderzijds verantwoordelijkheid. Deze verantwoordelijkheid is de verantwoordelijkheid van iedere lidstaat om te garanderen dat de overheidsrekeningen correct en betrouwbaar zijn. Het is ook de verantwoordelijkheid van de burgers van de landen die tijdelijk in betalingsproblemen verkeren, om offers te brengen en bij te dragen aan de collectieve inspanning om de overheidsfinanciën weer op orde te krijgen en om de hervormingen die hiertoe nodig zijn te aanvaarden, hoe pijnlijk deze ook mogen zijn.

Met andere woorden: ja, Europa moet solidair zijn met Griekenland. Europa moet ervoor zorgen dat Griekenland deze moeilijkheden te boven komt. Van zijn kant moet Griekenland echter ook de noodzakelijke binnenlandse hervormingen op de korte en middellange termijn doorvoeren, die nodig zijn om deze solidariteit te verdienen. Overigens heeft Griekenland deze hervormingen gisteren aan het Parlement voorgelegd. Rest Griekenland nog ze in de praktijk te brengen.

Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de crisis dwingt ons tot verandering. De eerste verandering betreft de Commissie, die ik oproep haar taak als hoedster van de Verdragen ten volle en bovenal met gezag uit te oefenen. De criteria van het Stabiliteits- en groeipact moeten worden toegepast en de Commissie dient hiervoor te zorgen. Dit Parlement zal de Commissie in deze moeilijke strijd bijstaan.

De tweede verandering betreft het beheer van onze overheidsfinanciën. In tijden van groei denkt ieder het recht te hebben zijn eigen begrotings-, fiscaal en sociaal beleid te voeren, zonder zich echt om de ander te hoeven bekommeren. In tijden van crisis doen degenen die het meest hebben uitgegeven echter een beroep op de solidariteit van degenen die – laten we zeggen – verstandiger zijn geweest.

Kunnen wij op die manier doorgaan? Ik vind van niet. Het is hoog tijd dat de lidstaten hun begrotings-, fiscaal en sociaal beleid beter coördineren, en laten wij er niet voor terugschrikken om het te zeggen: wij willen een meer communautair bestuur! Bovendien zal deze coördinatie de tenuitvoerlegging van de solidariteitsbeginselen alleen maar eenvoudiger, eerlijker en vanzelfsprekender maken.

Mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, ik nodig u uit om initiatieven in deze richting te nemen. Zoals u weet, heb ik een zekere ervaring: het is altijd in een crisisperiode dat de machine wordt aangezwengeld. Wij bevinden ons nu midden in een echte crisis die zowel onze burgers als onze landen raakt, en wat wij nodig hebben is politieke moed.

(Applaus)

Martin Schulz, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de Europese top moet en zal zich bezighouden met de crisis in Griekenland; daar bestaat geen twijfel over. De *International Herald Tribune* schrijft in zijn hoofdartikel vandaag iets interessants: "Griekenland heeft beloofd om zijn huiswerk te doen en zijn begroting op orde te brengen". De lidstaten van de Europese Unie die tot de eurozone horen, hebben dat van de Grieken geëist als voorwaarde voor solidariteit.

Griekenland heeft zijn huiswerk gedaan, aldus de *International Herald Tribune*. Zo niet de lidstaten van de eurozone – en met name de Bondsrepubliek Duitsland, die weigert zich aan zijn belofte te houden. Dat is het eerste punt.

(Applaus)

De voorzitter van de Commissie had het terecht over een veiligheidsnet. Het gaat er niet om dat we de Griekse staatskas spekken met geld van belastingbetalers uit Duitsland, Frankrijk, Italië of welk land dan ook. Dat is niet het doel. Het gaat erom dat we Griekenland in staat stellen om geld te lenen op de internationale markten tegen dezelfde rentepercentages die andere landen ook krijgen. Rentepercentages bedragen normaal gesproken 2,5 tot 3 procent. Tengevolge van de speculatie die veroorzaakt wordt door het gebrek aan solidariteit met Griekenland, betaalt dit land 6 procent. Concreet betekent dit dat de pogingen van Griekenland om zijn begroting op orde te brengen, belanden in de zakken van speculanten op de internationale financiële markten.

(Applaus)

Dit betekent dat de mensen daar worden kaalgeplukt. Het is te gek voor woorden, want als dit een precedent schept – als het gebrek aan solidariteit mensen in staat stelt te speculeren tegen een land van de eurozone dat een tekort op de handelsbalans heeft, en zelfs zodanig te speculeren dat uiteindelijk interne solidariteit onvoldoende is en het Internationaal Monetair Fonds moet ingrijpen, is Griekenland niet meer dan een

proloog. De speculanten zullen hun blik dan richten op Italië, Groot-Brittannië en Spanje. Als we niet willen dat deze brand zich uitbreidt, moeten we nu onze solidariteit tonen met Griekenland.

Solidariteit met Griekenland – en dit is een boodschap die we vooral tot de Duitse bondskanselier moeten laten doordringen – is dus economisch heel verstandig. Het is geen kwestie van hulp geven om hulp te geven.

(Applaus)

Daarom kunnen we de heer Barroso niet van deze verplichting ontslaan door te zeggen dat het Internationaal Monetair Fonds het nu maar moet oplossen. De Commissie is degene die moet voorstellen op welke manier we binnen de eurozone tot een verstandige stabilisering kunnen komen. De Commissie heeft goede voorstellen gedaan en ik vind dat de Raad ermee moet instemmen. Daar hoort niet bij dat we het Internationaal Monetair Fonds opbellen. Waarom niet? We zijn in staat om het probleem binnen de eurozone zelf op te lossen.

Daarnaast ben ik verbaasd dat Angela Merkel met het Internationaal Monetair Fonds komt aandragen. De Duitse Bundesbank – die voor Duitse conservatieven is wat het Vaticaan is voor katholieken – schrijft in zijn maandelijks rapport van maart: "Maar financiële bijdragen van het Internationaal Monetair Fonds voor de oplossing van structurele problemen – zoals de directe financiering van een begrotingstekort of de financiering van de rekapitalisatie van een bank – zijn niet verenigbaar met zijn monetaire mandaat". Dat is een citaat van de Duitse Bundesbank. In tegenstelling tot haar minister van Financiën zegt de Duitse bondskanselier dat het Internationaal Monetair Fonds het probleem moet oplossen. Dat is de verkeerde manier.

Wat we nu nodig hebben, is een signaal aan de internationale markten: jullie kunnen speculeren wat jullie willen, maar jullie zullen de eurozone niet uiteendrijven. De speculatie zal niet ophouden voordat we zo'n signaal hebben afgegeven. Om duidelijk te maken over wat voor soort speculatie we het hier hebben, moeten we nogmaals kijken naar *credit default swaps* of CDS. Dit is niets anders dan een spel: ik verzeker mezelf tegen het afbranden van het huis van mijn buurman. Wanneer het huis van mijn buurman afbrandt, krijg ik het geld van de verzekering. Als dit mijn handelwijze is, moet ik er wel in geïnteresseerd zijn dat zijn huis afbrandt.

We kunnen het principe "Ikke, ikke, de rest kan stikken" niet in de Europese Unie toepassen. Daarom is solidariteit met Griekenland een daad waarmee we de euro in de eurozone stabiliseren. Uiteindelijk moet je beslissen of je Europese solidariteit wilt of dat je wilt luisteren naar politieke tinnegieterij. Ik wil me dat niet eigen maken, maar ik zou u allemaal willen vragen om aandachtig te luisteren naar het volgende citaat van Wolfgang Münchau in de *Financial Times Deutschland* – dat geen socialistisch blad is, en deze man is geen sociaaldemocraat: "Laten we in een situatie waarin Europese noden en Duits populisme tegenover elkaar staan, kiezen voor de Europese noden".

(Applaus)

Guy Verhofstadt, namens de ALDE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de conclusie die wij volgens mij allemaal kunnen trekken – dat wil zeggen de PPE-Fractie, de Groenen, de socialisten, de liberalen en alle andere fracties, behalve de eurosceptische fracties die misschien blij zijn met wat er op dit moment in Europa gebeurt –, is dat er nu duidelijkheid moet komen binnen de Europese Raad.

Er woedt nu al weken een strijd, buiten de Europese instellingen, over de vraag wat wij voor Griekenland en voor de eurozone zouden moeten doen. Het is echt ongekend: in plaats van besluiten te nemen, is men nu al weken aan het bekvechten over de maatregelen die zouden moeten worden genomen, en daarbij worden allerlei tegenstrijdige uitspraken gedaan.

Ik ga nog een stapje verder, mijnheer de Voorzitter. Ik heb het gevoel dat bepaalde leden van de Raad in vier dagen tijd meer schade hebben berokkend aan het Europese project dan alle eurosceptici tezamen in vier jaar. Dat gevoel heb ik op dit moment.

(Applaus)

De enige manier om dit te veranderen en te stoppen, is door een krachtig besluit te nemen op basis van een voorstel van de Commissie. Ik ben blij dat de heer Barroso vandaag heeft aangekondigd dat hij de Raad een oplossing gaat voorstellen; een oplossing – en ik sluit mij aan bij hetgeen de heer Daoul heeft gezegd – die Europees, communautair moet zijn, en niet een oplossing waarbij men, zoals nu al maanden wordt geprobeerd, geld uit de zakken van de belastingbetalers wil kloppen om aan Griekenland te geven. Daar gaat het niet om. Waar het om gaat, is de noodzaak om over een Europees instrument te beschikken dat het mogelijk maakt de rentetarieven op de staatsobligaties van Griekenland te verlagen. En de beste manier om dit te doen, is

om deze staatsobligaties niet te laten uitgeven door één land – Griekenland –, maar op Europees niveau, aangezien Europa over liquiditeit en geloofwaardigheid beschikt.

Om te kunnen bepalen wat het rentepercentage is, zijn er twee factoren die van belang zijn: liquiditeit en geloofwaardigheid. Europa beschikt over de nodige geloofwaardigheid en liquiditeit, en op die basis kunnen wij de rentetarieven van Griekenland omlaag krijgen zonder dat er één enkele euro van de belastingbetalers naar Griekenland gaat. Dat is absoluut noodzakelijk, mijnheer de Voorzitter, omdat de *spread* – dat wil zeggen het verschil tussen het rentepercentage van Duitsland, dat momenteel 3,05 procent bedraagt, en het rentepercentage van Griekenland, dat op dit ogenblik 6,50 procent bedraagt – nu 350 basispunten is. De enige manier waarop wij dit kunnen oplossen, is door echt te doen wat nodig is, en dat is dit Europese instrument instellen.

Een tweede reden waarom dit noodzakelijk is, is dat de inspanningen die de Grieken gaan doen – moeten doen, verplicht zijn te doen – ergens toe moeten dienen. Want als er niet voor een Europese oplossing wordt gekozen, als het niet lukt deze rentepercentages omlaag te krijgen, dan zullen alle inspanningen die de Grieken verrichten uiteindelijk naar de kapitaalmarkten gaan. Dat is wat er zal gebeuren als er tijdens deze Raad geen krachtig besluit wordt genomen. De Grieken gaan zich inspanningen getroosten, gaan bezuinigen, en wie gaan daarvan profiteren? De speculanten, de kapitaalmarkten, enzovoort, aangezien zij veel hogere rentepercentages zullen krijgen.

(Applaus)

Daarom moet Europa ingrijpen. Europa moet ingrijpen, om ervoor te zorgen dat de saneringsmaatregelen van Griekenland zinvol zijn. Ze zijn noodzakelijk, maar ze moeten ook zinvol zijn. Om die reden steunen wij het voorstel dat de Commissie gaat doen, zoals het voltallige Parlement nu moet doen. En wij mogen hopen dat de leden van de Raad hun mond houden en het voorstel goedkeuren. Dat is wat wij mogen hopen.

Rebecca Harms, namens de Verts/ALE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil iedereen er nogmaals kort aan herinneren hoe snel – soms bijna van de ene op de andere dag – wij besloten hebben om de banken in Europa uit de brand te helpen.

We discussiëren nu overigens niet voor de eerste keer over de voorwaarden waaronder deze hulp wordt gegeven. We hebben nog steeds niet de voorwaarden voor terugbetalingen en verantwoordelijkheden vastgesteld en ook hebben we niets vastgelegd over het toezicht op de banken. Met dit in ons achterhoofd wil ik er ook op wijzen dat deze Griekse crisis, deze crisis van de euro, eigenlijk een Europese crisis is en dat er al weken, zo niet maandenlang wordt gediscussieerd zonder dat de Europeanen zich ertoe zetten de nodige besluiten te nemen, en wat mij betreft is dit ronduit beschamend. Als Duitse afgevaardigde in het Europees Parlement – ik hoop dat u luistert, mijnheer Langen – schaam ik me voor mijn eigen regering.

We lezen vandaag dat er in Brussel een speciale top plaatsvindt waar besluiten over Griekenland zullen worden genomen volgens de wil van kanselier Merkel – wat zij wil en waardoor zij vanuit Brussel als overwinnaar kan terugkeren naar Berlijn – zonder met de anderen daadwerkelijk over passende oplossingen te discussiëren. Ik vind dit schandalig. Het betekent dat de boulevardpers en de politieke tinnegeters hebben gewonnen, en ik geloof dat we heel goed moeten nadenken – ook u, mijnheer Langen, in uw Duitse delegatie – of het "zijn of niet zijn" van solidariteit in de Europese Unie moet afhangen van verkiezingspeilingen in een Duitse deelstaat waarop momenteel een Duitse partij kan bogen waarvan de Duitse kanselier lid is.

Ik denk dat het teveel naar populisme riekt, en het is onacceptabel dat tot op heden niet vaststaat dat de staatshoofden en regeringsleiders het bij de reguliere raadsvergadering op donderdag en vrijdag eens zullen worden over de manier waarop de eurozone de crisis in Griekenland wil aanpakken.

(Applaus)

Ik heb de discussies in Duitsland op de voet gevolgd en ik was afgelopen week ook in Griekenland, en ik wil de burgers in mijn land, in Griekenland en in de EU nogmaals duidelijk maken dat het tijd is voor solidariteit, maar dat Griekenland van nu af aan alleen kredieten met een gunstige rente kan verkrijgen als dit geen eenrichtingsverkeer is. De dagen die ik in Griekenland heb doorgebracht, hebben me laten zien dat de mensen in Griekenland nu de mogelijkheid hebben om een betere staat te creëren. De staat Griekenland moet de crisis gebruiken om echte hervormingen teweeg te brengen. We doen niemand een plezier als we nu solidair zijn zonder er bij de heer Papandreou op aan te dringen om nog verdergaande hervormingen door te voeren dan hij tot op heden heeft aangekondigd. Zoals ik al zei, de Grieken verdienen veel beter.

Omdat ik dit populisme juist ook in Duitsland van zo dichtbij meemaak en het als zo gevaarlijk beschouw, wil ik er ook nog eens argumenten voor geven vanuit een ander perspectief: in onze analyse kan de euro – als gemeenschappelijke munt – alleen op lange termijn blijven bestaan als de Europeanen zich vermennen en hun economisch beleid integreren. Anders zal de concurrentie om de zogenaamde harde belangen in geval van twijfel altijd leiden tot de problemen die we momenteel hebben. We zullen dan een hoop te doen hebben, en de zaken zullen dan nogmaals bitter worden, mijnheer Langen. We moeten de noodzaak van integratie uitleggen aan de burgers.

We hebben zoveel moeite gedaan toen we over de grondwet discussieerden. We zijn zo blij dat het Verdrag van Lissabon eindelijk van kracht is, maar wanneer we te maken krijgen met de eerste uitdaging na Lissabon, laten we de boulevardpers en politieke tinnegiers het weer winnen van het verstand. Het beste advies voor kanselier Merkel zou zijn – ook namens u, mijn Duitse collega's van de Fractie van de Europese Volkspartij – om op de rem te trappen. De noodzaak van integratie van het economisch beleid is de kwestie waarover we voortaan moeten discussiëren. We moeten ons laten leiden door transparantie, verstand en argumenten die we aan onze burgers kunnen voorleggen, niet door boulevardkranten als *BILD-Zeitung*. Anders zal, zoals de heer Münchau vandaag schreef, kanselier Merkel met de staart tussen de benen uit Brussel terugkeren. Dan zal *BILD-Zeitung* schrijven: de euro moet worden afgeschaft, we moeten de Duitse mark weer invoeren. Wat doen we dan?

Het is nog niet te laat. Duitsland bevindt zich in een beslissende positie. Ik hoop dat de heer Sarkozy niet zal toegeven, maar in plaats daarvan verstandiger is dan kanselier Merkel.

Michał Tomasz Kamiński, namens de ECR-fractie. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, vandaag spreken we in deze zaal niet zonder reden over Griekenland, ondanks het feit dat deze kwestie niet officieel op de agenda van deze top staat. Ik zou willen dat er in deze zaal woorden van erkentelijkheid voor de Griekse regering weerklonken. Het is een regering die vandaag het hoofd moet bieden aan straatprotesten, wellicht van haar eigen socialistische electoraat, maar het is ook een regering die in naam van rationele economie en Europese solidariteit harde beslissingen neemt en het hoofd niet buigt voor populisme. Met spijt moeten we vaststellen dat niet alle Europese leiders vandaag het hoofd durven bieden aan dit soort populisme.

Ik heb de indruk dat Griekenland onze solidariteit nodig heeft. Europa is immers gebouwd op het beginsel van solidariteit. We mogen echter niet toelaten dat politici uit andere lidstaten het economische beleid beschouwen als een uitstapje naar de winkel met een creditcard zonder limiet, want dat eindigt net zoals in Griekenland. In de toekomst moeten we aan de lidstaten harde voorwaarden stellen, zodat ze een rationeel economisch beleid voeren, want een beleid dat niet gebaseerd is op rationele beginselen, leidt tot dergelijke situaties.

Tot mijn spijt moet ik vaststellen dat we ook vandaag weer te kampen hebben met een probleem dat zich in Europa vaak voordoet, namelijk het probleem dat de ideologie en de politiek boven de economie staan. En zo eindigt dat dan. We hebben hier al een voorbeeld van gehad bij de invoering van de euro. Vandaag kunnen we stellen dat Griekenland waarschijnlijk te vroeg tot de euro is toegetreden, en doordat de politiek voor de economie geplaatst werd, hebben we vandaag zo'n crisis. Ik hoop dat de Commissie onder leiding van de heer Barroso zal waken over de Europese solidariteit en het Europese gezonde verstand in economische kwesties, want dit gezonde verstand en deze solidariteit hebben we nodig.

Ik wil er ook op wijzen dat we in antwoord op de huidige crisis geen redmiddelen moeten zoeken die de situatie enkel verslechteren. Ik denk niet dat meer bureaucratisering, integratie en regelgeving in Europa kunnen helpen om ons belangrijkste doel te bereiken, te weten meer concurrentiekracht. We mogen niet denken dat ambtenaren in staat zijn te beslissen over hoe we ons continent beter kunnen maken; dat moeten we aan de vrije economie overlaten. We moeten ook de verschillen in het economische en sociale beleid respecteren die tussen de Europese lidstaten bestaan. Deze verschillen vloeien voort uit hun geschiedenis, cultuur en andere factoren. We kunnen en moeten oproepen tot Europese solidariteit voor Griekenland, en ik hoop dat we in deze zaal woorden van erkentelijkheid voor de Griekse regering zullen horen.

Lothar Bisky, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het komt niet vaak voor dat ik het eens ben met de Voorzitter van het Parlement en de voorzitter van de Commissie. Wanneer ze echter allebei oproepen tot solidariteit met Griekenland en waarschuwen voor hernationalisatie, kan ik alleen maar met hen instemmen, want wat ze zeggen is juist. Bovendien heeft de heer Barroso zich onlangs in Straatsburg hardop afgevraagd of niet de ergste speculaties op de financiële markten gewoon verboden zouden moeten worden. De toenemende sociale kloof in de Europese Unie en binnen de lidstaten kan nu echt niemand meer

ontkennen, maar de prangende kwesties die hiermee verbonden zijn, staan niet op de agenda van de staatshoofden tijdens hun eerste top sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon.

Het debat over de EU 2020-strategie staat natuurlijk wel op de agenda. Zoals u weet is mijn fractie helemaal niet enthousiast over deze economische strategie die de Commissie heeft geformuleerd, omdat zij gebaseerd is op de mislukte concurrentie-ideologie die tot deze crisis heeft geleid. Wij willen een strategie voor Europa die voorrang geeft aan sociale en ecologische belangen boven concurrentiebelangen. EU 2020 is hier mijlenver van verwijderd. Maar het is wel een sterk staaltje dat afzonderlijke leden van de Duitse bondsregering opstaan en tekeergaan tegen de paar bindende doelstellingen van de EU 2020-strategie, zoals voor arbeidsparticipatie, onderzoek en onderwijs en armoedebestrijding – en dat in het Europees jaar van de armoede! Ik hoop dat deze houding niet de overhand zal krijgen onder de meerderheid van de Europese regeringsleiders.

Niki Tzavela, namens de EFD-Fractie. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, mijn vaderland, Griekenland, heeft heel veel gemeen met California: wij hebben een heerlijk klimaat en ons land is ons bezit, wij hebben heel veel bosbranden gehad net zoals Californië, in Californië zijn Olympische Spelen georganiseerd net zoals bij ons, en uiteindelijk zijn wij met dezelfde problemen opgezadeld als Californië.

Ik vraag mij echter af of Californië ook een kredietprobleem heeft, of de centrale regering van de VS deze staat zomaar zou overleveren aan speculanten....

(Spreekster wordt door commentaar van een afgevaardigde onderbroken)

(EN) Het is de economie – ja, dat is het. Dat besef ik. Daarom zei ik wat ik zojuist zei.

(EL)..of zou de centrale regering van de VS het probleem van Californië niet oplossen? Hebben wij een centrale regering in de Europese Unie, ja of nee? Is het wel zeker dat het de schuld van Griekenland, met zijn 2 procentaandeel aan de Europese economie, is dat zo'n groot probleem is veroorzaakt voor de euro? Heeft Griekenland de poten onder de euro doorgezaagd en bedreigt Griekenland de eenheid van de Unie?

Het is duidelijk dat dit een crash test is voor de euro maar vooral voor de intenties van de leiders van de Europese Unie om de euro te verdedigen. Laten wij eens terugkijken naar wat wij hebben bereikt (dertig jaar geleden was ik een jonge ambtenaar in het ministerie van Arbeid en werd ik hier in Brussel opgeleid voor de interne Europese markt)! Wij hebben een interne Europese markt tot stand gebracht, maar ik geloof niet dat er meer gemeenschappelijks dan dat is bereikt. Daarom ziet u mij hier bij de eurosceptici zitten.

Ik hoop dan ook dat wij morgen zullen aantonen dat wij eensgezindheid en iets gemeenschappelijks hebben weten te bereiken.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) De sprekers voor mij hadden het allemaal over de oplossing van de Griekse crisis. Ondertussen, mijnheer Barroso, heeft de top dit onderwerp niet eens op de agenda gezet. Vindt u dit niet tegenstrijdig of hypocriet? Officieel komt het namelijk niet voor op de agenda. Natuurlijk is niet alleen Griekenland in een moeilijke situatie terechtgekomen in 2008 en 2009. Hongarije was het land dat bijna bankroet ging, deels vanwege de grove fouten van de regering. Men heeft daar een lening van het IMF aangenomen die zeer ernstige gevolgen heeft voor de samenleving. We moeten onszelf de vraag stellen welke les we van de financiële crisis kunnen leren. Dat alles met alles samenhangt? Nee. De echte les is geformuleerd door minister-president Papandreou, die zei dat de afgelopen twintig jaar de Berlijnse muur is gevallen en Wall Street is ingestort. De 'Muurstraat' is ingestort. Ja, dit mondiale financiële systeem dat zich heeft afgescheiden van de economie, is de reden dat landen in deze toestand zijn beland.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Garrido, u weet beter dan wie ook hoezeer mijn partij heeft willen helpen om het Spaans voorzitterschap tot een succes te maken. Dat willen wij blijven doen, maar daarvoor moet u wel de koers bijstellen en moet u wel nu meteen beginnen met leiding te geven aan de Unie.

Leiding geven aan de Unie is een oplossing zoeken voor Griekenland. Dat heeft iedereen al gezegd en ik ga het hier niet herhalen. Leiding geven aan de Unie betekent zo snel mogelijk goedkeuring hechten aan de richtlijn alternatieve beleggingsfondsen en verder uitstel te voorkomen, zoals het Spaans voorzitterschap inderdaad heeft gedaan. Leiding geven aan de Unie betekent zo snel mogelijk het pakket inzake financieel toezicht goedkeuren, en niet ten koste van alles een overeenkomst van de Raad in stand houden dat veel conservatiever is dan het voorstel van de Commissie en zeer zeker dan het de Larosièr-rapport, waarvan dit voorstel is afgeleid.

Dit Parlement zal aan het Spaans voorzitterschap een overeenkomst inzake toezicht aanbieden die zich in twee woorden laat samenvatten: meer toezicht en meer Europa. Ik weet zeker dat het Spaans voorzitterschap, dat deze ideeën altijd uitgedragen heeft, het Parlement zal steunen en niet de andere standpunten die van de andere kant van het Kanaal komen.

Leiding geven aan de Unie betekent het versterken van de begrotingsdiscipline, en het versterken van de begrotingsdiscipline betekent met nieuwe ideeën komen om het preventieve aspect te versterken. De Spaanse premier weet dat de toetsing van de veertien stabiliteitsplannen waarnaar zojuist is verwezen een zuiver bureaucratische procedure was wegens een gebrek aan ideeën.

Wat betreft het preventieve aspect zou rekening gehouden moeten worden met het concurrentievermogen van de economieën – want zonder rijkdom is er geen manier om de overheidsrekeningen in evenwicht te brengen – en met de situatie van de buitenlandse rekeningen. Ook zou een strenger sanctiebeleid gevoerd moeten worden om ervoor te zorgen dat de overeenkomst ook echt bindend is.

Leiding geven aan de Unie betekent een nieuw idee introduceren voor het thema van het bestuur, waarover u onlangs hebt geschreven in een krantenartikel. De Spaanse premier heeft hier tegen ons gezegd dat hij *wat meer* bestuur wilde, alhoewel op dat moment de artikelen 121 en 136 van het Verdrag van Lissabon, waar het Spaans voorzitterschap nu naar verwijst, al van kracht waren.

Waaruit bestaat dat *wat meer*? Zegt u ons waaruit dat bestaat en dan zullen wij u helpen. Om u te kunnen helpen moeten wij wel weten wat u beoogt, wat u wilt, want vage, nietszeggende en lege ideeën zijn in dit Parlement een kort leven beschoren.

VOORZITTER: ROBERTA ANGELILLI

Ondervoorzitter

Stephen Hughes (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, wij zijn van mening dat de ontwerpconclusies van de Raad die deze week zijn uitgelekt de Europese Unie serieus in gevaar zouden kunnen brengen.

De conclusies spreken van het tijdig beëindigen van buitengewone steunmaatregelen. Wat betekent dat in de praktijk? We hebben afgelopen week in de conclusies van Ecofin gezien dat zij willen dat de steunmaatregelen voor de arbeidsmarkt vanaf eind 2010 worden ingetrokken. In december zei de Raad dat het noodzakelijk was dat alle lidstaten voor het einde van 2013 weer voldoen aan de criteria van het Stabiliteitspact.

Wij denken dat dit tijdschema hopeloos optimistisch is. Als we ons houden aan het voorschrift van een strikte terugkeer naar de criteria van het Stabiliteitspact voor het einde van 2013, wordt dat een recept voor enorme bezuinigingen op overheidsuitgaven en openbare voorzieningen en zal de werkloosheid stijgen, waardoor de belastinginkomsten dalen en we een periode van zeer trage groei tegemoet gaat die zou kunnen leiden tot een serieuze vermindering van het economische potentieel van de Europese Unie die vele jaren kan duren. Het zal rampzalige gevolgen hebben.

Wat we nodig hebben, is juist een verstandig evenwicht tussen een verantwoord begrotingsbeleid enerzijds en blijvende steun aan de arbeidsmarkt anderzijds. We hebben een blijvend sociale en duurzame exitstrategie nodig.

Het Deense Arbeidsinstituut heeft vandaag cijfers gepresenteerd. Hieruit blijkt dat als de exitstrategieën die twintig lidstaten met de Commissie hebben afgesproken worden gevolgd, voor het einde van 2013 nog eens 4,5 miljoen Europese burgers onnodig hun baan zullen verliezen. Dat is te voorkomen. Dat moeten we voorkomen. Daarom roepen we onder meer op tot een tweejarig moratorium op intrekking van de steunmaatregelen.

Deze week stellen wij ook een nieuw Europees mechanisme voor financiële stabiliteit voor. Ik had gehoopt dat voorzitter Barroso nog hier zou zijn, omdat ik wilde zeggen dat wij het helemaal niet erg zouden vinden als hij onze ideeën zou inpikken en ze morgen als aanbevelingen aan de Raad zou presenteren.

Lena Ek (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Raad komt morgen bijeen om te praten over de toekomst van een Europa dat voor enorme uitdagingen staat. Op dit moment hebben we te maken met een financiële crisis, die leidt tot een werkgelegenheids crisis, in combinatie met een klimaatcrisis.

Een economische groei die is gebaseerd op sociale en milieugronden is cruciaal om Europa snel weer op gang te krijgen, maar ik ben bang dat de voorstellen van de Raad en de Commissie inzake bestuur – hoe

welkom ook – te vaag zijn en niet zullen helpen de doelstellingen te halen. Als het ten uitvoer wordt gelegd zoals het nu is, wordt Europa 2020 een nieuwe Lissabonstrategie – een mislukking.

Europa moet deze uitdagingen juist rechtstreeks te lijf durven gaan met voortvarende voorstellen inzake bestuur.

Ten eerste werkt de open coördinatiemethode niet en moet hiervan worden afgestapt. In plaats daarvan moeten er bindende doelstellingen komen waarop wordt toegezien door de Commissie, in overeenstemming met de relevante artikelen in het Verdrag van Lissabon.

Ten tweede moet de financiering afhankelijk worden van de mate waarin de lidstaat zijn verplichtingen op grond van de 2020-strategie nakomt, want we kunnen het geld van de belastingbetalers niet blijven uitgeven aan regeringen die liegen en bedriegen met de statistieken – solidariteit, ja, maar wel op basis van transparantie.

Ten derde moet de Commissie haar jaarverslagen met beleidsaanbevelingen presenteren aan het Parlement voordat ze worden besproken in de Raad.

Een open proces zou transparantie scheppen en betrokkenheid van de burgers mogelijk maken. Als Europese politici moeten we er altijd naar streven om de burger centraal te stellen in het beleid. Laten we daarom die belofte nakomen en het katje van de Commissie laten uitgroeien tot een tijger – een tijger met tanden.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Hartelijk dank, mevrouw de Voorzitter. Wij moeten de solidariteitskwesie niet alleen aanpakken in het specifieke geval van Griekenland, maar ook bij de vormgeving van het langetermijnbeleid van de Europese Unie, en ik zeg dit in de context van de overeenstemming die wij in de Raad verwachten ten aanzien van de doelstellingen van de 2020-strategie. Wat mij zorgen baart in het plan van de Commissie is dat er in deze strategie geen nadruk wordt gelegd op de economische cohesie, noch op de sociale cohesie. Als wij dit beschouwen in samenhang met de nadruk op de financiële prognoses voor de periode 2014-2020, dan worden deze concepten van economische cohesie in werkelijkheid in monetaire zin veel zwakker. Anders gezegd, dit betekent dat tot 2020 de inspanningen voor het wegwerken van de economische verschillen minder dynamisch zullen zijn. Sterker nog, het kan best zijn dat in 2020 de economische verschillen in de Europese Unie nog groter zullen zijn dan ze nu, in 2010, al zijn. Is dat wat wij graag zien? Is dat de ware betekenis van solidariteit binnen de Europese Unie? Ik zou de Raad willen vragen er werkelijk alles aan te doen om deze politieke overeenstemming te bereiken, maar ik zou niettemin ook het belang van de economische cohesie willen benadrukken. Ik dank u.

Takis Hadjigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, wij hebben ons mijns inziens, terecht, uitvoerig beziggehouden met het vraagstuk van Griekenland. Ik wil hier gewag maken van een probleem in de andere landen. De heer Schulz heeft vandaag gezegd dat de rente in Europa momenteel 2 à 3 procent bedraagt. Ik kan u wel zeggen wij op Cyprus 6 procent rente hebben. De banken zijn door dit percentage op de knie gedwongen en niets kan dit beeld veranderen. Wij zijn van mening dat de Raad ook iets moet doen met het oog op de toekomst, om te voorkomen dat ook andere landen verzeild raken in dezelfde storm als Griekenland.

Ik wil twee voorstellen doen:

Wij hebben de banken miljarden gegeven om de economie vlot te trekken. Zou het niet beter zijn geweest indien de staat dat geld had gegeven als rente voor een hypotheek voor de aankoop van een eerste eigen woning, mits de consument naar de kassa gaat om de hypotheek af te betalen?

Dan heb ik nog een tweede voorstel: zou het niet mogelijk zijn om een belasting te heffen op grote grensoverschrijdende transacties tussen landen?

En dan nog een korte zin over de spreektijd van één minuut, mevrouw de Voorzitter. Het spijt me maar dit moet van mijn hart: één minuut is echt niet genoeg om een goed onderbouwde mening naar voren te brengen en uiteindelijk is het zelfs een aanfluiting want in één minuut kun je hoogstens een paar leuzen noemen.

De Voorzitter. – Ik besef dat maar weinig gezegd kan worden in één minuut. Niettemin geef ik het woord aan de heer Borghezio voor weer één minuut spreektijd.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het moge voor iedereen duidelijk zijn dat de eurozone met de dag onbestuurbaarder wordt.

Het gevaar van een staatsbankroet is niet geneutraliseerd, maar ondanks wekelijkse bijeenkomsten en topontmoetingen van leiders en ministers van Financiën is er nog geen duidelijke oplossing gevonden. Ik

hoop dat dit geen onmogelijke missie zal blijken te zijn. De redding van een lidstaat zou een meer dan waarschijnlijk beroep op de grondwet in Duitsland wel eens niet kunnen overleven. Dit zijn allemaal elementen waarmee wij rekening moeten houden en ik geloof niet dat zij naar voren zijn gekomen in dit debat.

Ik zou deze gelegenheid echter willen benutten om eraan te herinneren dat de Europese Unie, in het kader van de financiële maatregelen, serieus en concreet de nadruk moet leggen op het effectieve herstel van de MKB-sector, die aan zijn lot is overgelaten.

Welk deel van de enorme bedragen die naar de banken zijn gegaan, komt - bijvoorbeeld in mijn land, Italië - werkelijk ten goede aan de sector van de kleine ondernemingen? Welk deel van de structuurfondsen? In enkele regio's gaat slechts één tot twee procent naar het MKB, zoals wordt aangegeven door de representatieve organisaties van het MKB. Dit zijn reële problemen, die betrekking hebben op de reële economie, waarover Europa zich zeer serieus en dringend zou moeten buigen.

Werner Langen (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen wil ik lof uitspreken voor Griekenland. De oplossing voor de Griekse crisis maakt harde hervormingsmaatregelen in Griekenland noodzakelijk. Dat is de juiste manier. Alle andere voorstellen die hier zijn gedaan, gaan in tegen de Europese Verdragen, en ik verwacht zowel van de voorzitter van de Commissie als van de Voorzitter van dit Parlement dat ze de Verdragen naleven en geen voorstellen doen die tegen de Verdragen indruisen.

Tegen de heer Schulz zou ik willen zeggen: het volume vergroten is geen vervanging voor feitenkennis. Het zijn niet de speculanten die Griekenland in de problemen hebben gebracht. Het zijn de interne regels – het feit dat de lidstaten niet bereid waren om het Stabiliteits- en groeipact na te leven. Duitsland en Frankrijk – niet Griekenland – waren de boosdoeners die alle andere lidstaten in 2003 en 2004 het slechte voorbeeld gaven. Niet de anderen.

Dit is niet bedoeld als kritiek op Griekenland, maar als we de regels niet veranderen en als de lidstaten niet bereid zijn om hun eigen regels na te leven, zal de eurozone in problemen komen. Nu wordt hier beweerd dat de schuld bij de speculanten ligt. Minder dan een derde van de Griekse nationale schuld is verzekerd door credit default swaps. Minder dan een duizendste van de wereldwijde CDS's is gerelateerd aan Griekenland. Dat is gewoon een excuus.

Zolang we niet in staat zijn om de regels te implementeren en ons eraan te houden – en de ministers van Financiën zijn de boosdoeners hier – zullen we in moeilijkheden blijven komen. Dat is de sleutel; niet het verwijt aan enig staatshoofd dat de Europese Verdragen en haar eigen grondwet naleeft.

(Applaus)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het is zonneklaar – en het is hier al gezegd, mijnheer Langen – dat Griekenland zijn eigen huiswerk moet doen. Maar volgens mij is ook heel duidelijk gezegd dat er solidariteit moet zijn. Solidariteit die Griekenland helpt te doen wat het moet doen. Wat de percentages ook mogen zijn, speculatie is niet schuldig aan de crisis in Griekenland, maar wel aan de enorme schulden die Griekenland nu moet aangaan en die hoger zijn dan nodig is. Dat is cruciaal.

Ook de *Financial Times*, een krant die politiek dicht bij u staat, mijnheer Langen, dan bij mij, heeft het duidelijk gezegd: dat is het verschil tussen kanselier Kohl en kanselier Merkel. Kanselier Kohl zou hebben gezegd "Laten we dit probleem samen met Griekenland oplossen". Kanselier Merkel vlucht ervoor en zegt: Hmm, wat zegt het Verdrag? Wat zeggen het Hof van Justitie en de Duitse grondwet? Dat is het verschil – of je politiek voorstander bent van de integratie van Europa of dat je altijd naar huis kijkt, of een minister van Buitenlandse Zaken hebt die zegt "We gaan het geld nu niet in de etalage leggen". Niemand heeft gevraagd om geld in de etalage te leggen.

Als je alleen maar populistisch bezig bent en niet denkt aan de gemeenschappelijke toekomst van Europa, kom je met deze kakofonie te zitten. Of zoals een andere krant zegt die dicht bij u staat, de *Frankfurter Allgemeine Zeitung*: een nieuwe dag, een nieuw voorstel. Dat geldt niet alleen voor Duitsland, maar voor de hele Europese Unie. Het antwoord, of het gebrek aan een antwoord, dat we hebben gegeven, is niet acceptabel. Het moet zowel goedschiks als kwaadschiks. Er zijn maatregelen nodig in Griekenland – daar bestaat geen twijfel over – en ze zullen hard zijn, heel hard. Maar we hebben ook samenwerking op Europees niveau nodig, vooral om dit soort problemen te voorkomen. Dat kan alleen gebeuren – of het nu in het kader van een Europees Monetair Fonds is, zoals de heer Schäuble voorstelt, of op een andere manier – als er ook Europese solidariteit is. Ik verwacht van de top dan ook Europese solidariteit voor een betere toekomst.

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de voorjaarsstop wordt verondersteld de energietop te zijn.

Als de Conferentie van Kopenhagen was geëindigd met een wereldwijde overeenkomst, hadden we nu gesproken over de technische details van een vermindering van de uitstoot met 30 procent, en dat moeten we nu ook doen.

Ten eerste omdat de mate van ambitie die is afgesproken tijdens de voorjaarsstop van 2007 zich vertaalt naar een vermindering van veel meer dan 20 procent in de huidige economische omstandigheden. Deze week nog vertelde Nobuo Tanaka, de uitvoerend directeur van het zeer voorzichtige Internationale Energieagentschap (IEA), de leden van het Parlement dat de World Energy Outlook van het IEA voor 2009 een vermindering van 23 procent van de uitstoot in de EU voorspelde en dat 30 procent een goede doelstelling zou zijn.

Ten tweede vereist het actieplan, als we echt de doelstelling van 95 procent willen halen voor 2050, een besparing van ten minste 30 procent voor 2020.

En last but not least kan alleen de omvorming van de EU in een duurzame, koolstofarme en zuinige economie zorgen voor economisch herstel en een stijging van de werkgelegenheid in Europa.

Groene banen vormen de kern van de EU 2020-strategie. Daarom moet de Raad commissaris Hedegaard steunen en erkennen dat dit het juiste moment is om naar een doelstelling van 30 procent te gaan. Ook moet de Raad erkennen dat de goedkoopste en eenvoudigste manier voor die verdere besparing energiezuinigheid is en in het bijzonder een bindende doelstelling voor energie-efficiëntie.

De leiders van de EU moeten tijdens deze voorjaarsstop 2010 een even duidelijke boodschap afgeven als in het voorjaar van 2007.

Konrad Szymański (ECR). - (PL) In plaats van te discussiëren over de implementatie van de EU 2020-strategie stel ik voor om ons te concentreren op zaken waarop we echt invloed op kunnen uitoefenen. We kunnen zeker helpen bij de vrijwaring van de vrije markt tegen protectionisme. We kunnen er zeker voor zorgen dat de Europese wetgeving voor ondernemers eenvoudiger wordt, zodat zij de concurrentiekracht van de Europese economie niet beperkt. Een betere regelgeving is bovendien een speciale verantwoordelijkheid van dit Parlement.

De lidstaten zullen hervormingen doorvoeren als ze onder druk van de wereldeconomie komen te staan. Daarom is het zo belangrijk dat we de lidstaten een zo groot mogelijke vrijheid geven op het gebied van de concurrentiekracht van hun fiscale en sociale systemen en hun economische wetgeving. Door deze gebieden te harmoniseren beschermen we enkel de pathologie van het Europese sociale model. Vrijheid, en niet de ene strategie na de andere, is het juiste antwoord op de crisis.

Corien Wortmann-Kool (PPE). - Voorzitter, er is nog geen noodoplossing voor Griekenland en eigenlijk is dat op dit moment geen probleem, want zelfs de Griekse premier heeft hier in het Parlement gezegd dat Griekenland zelf orde op zaken wil stellen. En zo hoort dat ook volgens de spelregels van het Stabiliteits- en groeipact. Ook dat is solidariteit.

Toch hebben we een probleem. Op dit moment gaat de euro onderuit, maar dat komt vooral door de publieke discussie tussen hoofdsteden die suggereert dat we niet tot een oplossing kunnen komen. Daar moeten we nu een eind aan maken, en hopelijk gebeurt dat morgen. Dan gaat het wat mij betreft om een noodverband voor een geval van hoge nood, waarin de Europese Commissie, de lidstaten en het IMF de handen ineen moeten slaan. Noodleningen en niet meer dan dat.

Voorzitter, ik hoop dat morgen verder gekeken wordt dan de discussie over deze crisis. Ik hoop dat ook gekeken wordt naar de oplossingen voor de middellange en de lange termijn. De preventieve kracht van het Stabiliteits- en groeipact moeten we versterken, en die nieuwe 2020-strategie kan alleen maar succesvol zijn - anderen hebben dat ook gezegd - als er echt een Europese economische governance komt die stevig is. Dat betekent niet alleen het optreden van de lidstaten tezamen op de top, maar dat betekent ook dat de Europese Commissie alle bevoegdheden uit de kast moet halen die ze volgens het Verdrag van Lissabon heeft. Alle bevoegdheden om ook echt op te kunnen treden en zaken af te kunnen dwingen, want alleen maar met vrijheid, blijheid - mevrouw Ek zei het ook - daarmee komen we er niet.

Mevrouw de Voorzitter, ik hoop werkelijk dat morgen al voor de aanvang van de top dat noodverband er is, zodat het kan gaan over hoe we Nederland weer uit de crisis krijgen met een stevige 2020-strategie en ook over een oplossing voor hoe verder na Kopenhagen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, volgens verklaringen van functionarissen maar ook volgens persberichten van de afgelopen tijd is het meest waarschijnlijke scenario voor de “redding” van de Griekse economie een partnerschap tussen landen van de Europese Unie en het Internationaal Monetair Fonds. Waarschijnlijk zal mevrouw Merkel de ontwikkelingen in die richting duwen.

Voor mij is dit het ergste en meest antisociale scenario dat maar mogelijk is voor zowel Griekenland als de eurozone. Voor de Europese Unie zou een dergelijk scenario een inbreuk betekenen op het communautair recht – en ik zeg dit vooral tegen degenen die het communautair recht anders altijd zo verdedigen. In geen enkel verdrag en in geen enkele wetstekst wordt namelijk gewag gemaakt van een dergelijke bemoeienis van het Internationaal Monetair Fonds of van andere internationale organisaties met deze procedures. Tegelijkertijd wordt er een politiek en juridisch precedent geschapen, daar het Stabiliteitspact wordt aangescherpt en de Verenigde Staten via de achterdeur de eurozone worden binnengeloodst.

Voor Griekenland zou met een dergelijke keuze de door de regering genomen anti-arbeiders en antisociale maatregelen – die u moedige maatregelen noemt – alleen maar worden verscherpt. Daardoor is al meer armoede en meer werkloosheid ontstaan en is korte metten gemaakt met elk vooruitzicht op economische groei en met de hoop dat Griekenland ooit eens uit de crisis zal komen.

Hetzelfde vooruitzicht ligt nu ook op de loer voor de andere landen die dezelfde maatregelen onder dezelfde druk nemen.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer López Garrido, mijnheer de commissaris, is het normaal dat er twee Europese Raden nodig zijn om de kwestie van de solidariteit van de eurolanden met Griekenland op te lossen?

Ik hoorde de heer Langen zojuist het Verdrag interpreteren. Wij hebben inderdaad te maken met het Verdrag, met de letter en de geest ervan. En als wij kijken naar de artikelen 143 en 122, dan had geen van de opstellers van het Verdrag kunnen denken dat wij, na de overgang op de euro, geconfronteerd zouden kunnen worden met het soort probleem waar wij nu mee te maken hebben. Daarom moeten wij creatief zijn; daarom moeten wij solidair zijn. En het idee om Griekenland naar het IMF te verwijzen, lijkt ons – degenen onder ons die pretenderen op het internationale toneel verantwoordelijke en consequente Europeanen te zijn – een complete vergissing.

Er is één ding dat wij moeten doen – en waarvan wij mogen hopen dat de Europese Raad dit zal doen – en dat is een boodschap van solidariteit afgeven aan Griekenland, evenals een boodschap van verantwoordelijkheid inzake de kwestie van het economisch bestuur. Dit vraagstuk ligt nu op tafel; het is een ernstig vraagstuk en het is nog open. Wij moeten dit rustig behandelen, de druk van de ketel halen en niet van de hypothese uitgaan dat wij a priori het Stabiliteits- en groeipact moeten versterken, een instrument dat tot nu toe niet heeft gewerkt, omdat het repressief was voordat het coöperatief werd.

Wij moeten doelstellingen nastreven met betrekking tot overheidstekorten, met betrekking tot schuld, maar wij moeten ook voorwaarden opstellen voor samenwerking, voor een goede *added value* tussen de leden van de eurozone. Dat is de taak waar de Europese Raad voor staat, en ik hoop dat hij zich daarvan met gevoel voor verantwoordelijkheid zal kwijten.

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, aan de vooravond van de bijeenkomst van de Europese Raad, die een nieuwe economische strategie voor de Unie moet vastleggen, moeten we conclusies trekken uit het fiasco van de strategie van Lissabon, en alle lidstaten met solidariteit en rechtvaardigheid beoordelen. Om te kunnen concurreren op de wereldmarkten moeten we innovatief zijn, maar als we het leeuwendeel van de budgettaire middelen enkel voor dit doel benutten, dan worden vele landen van Centraal- en Oost-Europa, waaronder Polen, *de facto* gediscrimineerd.

Er bestaan grote verwachtingen dat de luchthaven-, wegen-, spoorwegen- en internetinfrastructuur dankzij Europese middelen ontwikkeld zal worden, net zoals dat reeds in Spanje, Portugal en andere Europese lidstaten het geval was. De oostelijke grensregio's van de Europese Unie, zoals bijvoorbeeld de regio Lubelszczyzna, moeten een speciale prioriteit vormen. Voor deze regio's moet een speciale begrotingslijn gecreëerd worden in het kader van de EU 2020-strategie.

De bijeenkomst van de Europese Raad mag niet het signaal uitsturen dat juist de arme regio's van de Unie de ideeën gaan financieren die de oude lidstaten maximumvoordelen zullen opleveren.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, de EU 2020-strategie van de Europese Unie die vandaag in de Europese Raad wordt besproken, is het verlengstuk van de strategie van Lissabon en toont aan dat de keiharde volksvijandige maatregelen die de PASOK-regering met de feitelijke instemming van alle politieke krachten van het kapitaal en de partijen van het Europees eenrichtingverkeer in ons land wil nemen, niet iets specifieks Grieks zijn.

Deze maatregelen zijn bekookstofd door de politieke elite en de regeringen van de lidstaten van de Europese Unie. Zij maken deel uit van de algemene strategische plannen van het kapitaal en worden in heel de Europese Unie gepromoot door de ideologische terreur op te voeren die tot doel heeft de arbeiders- en volksklasse te manipuleren. Failliet gaan daarentegen de leugens en de demagogische verklaringen van de vertegenwoordigers van de bourgeoisregeringen en de krachten van het Europees eenrichtingverkeer, volgens de welke de Europese Unie en de EMU een schild zouden zijn tegen crisissen. Failliet gaan de sprookjes over de Europese markt van 480 miljoen mensen, over de grote Europese familie en de communautaire solidariteit en over meer van dat ideologisch gefantaseer. De Europese Unie is een imperialistische, interstatelijke Unie van het kapitaal en de monopolies, die met een gemeenschappelijke strategie de aanval inzetten op de volkeren en de degen kruisen voor de verdeling van de buit.

De economische en politieke problemen in Griekenland en in de lidstaten van de Europese Unie zullen worden opgelost met de strijd van de arbeiders- en volksklasse, met de strijd en de solidariteit van de volkeren. Het is overduidelijk dat de gebeurtenissen in Griekenland rechtstreeks verband houden met de scherpe wedijver tussen de imperialistische landen onderling en tussen de Europese Unie, de VS, China en andere ontwikkelde landen.

Daarom moet de arbeiders- en volksklasse de confrontatie met de strategie van het kapitaal aangaan met haar eigen strategische strijd, opdat korte metten wordt gemaakt met het volksvijandige beleid en aan de hedendaagse behoeften van het arbeiders-/volksgezin wordt voldaan.

Gunnar Hökmark (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, twee dingen. Het eerste heeft betrekking op overheidsfinanciën en het tweede op concurrentievermogen.

Vorig jaar omstreeks deze tijd hadden we het in dit Parlement over het aanpakken van de crisis. Er waren mensen die zeiden: "Laten we de crisis aanpakken door meer uit te geven en hogere begrotingstekorten te accepteren", terwijl andere mensen zeiden: "We moeten nu de overheidsuitgaven onder controle houden om de stabiliteit voor de toekomst veilig te stellen."

Nu zien we de resultaten. Sommige lidstaten hebben het beleid van uitgeven en grotere begrotingstekorten gevolgd, en we zien allemaal wat daarvan het gevolg is: een grotere staatsschuld en hogere kosten voor die staatsschuld door de stijgende rente. Dat is de realiteit die in veel van de lidstaten de sociale uitgaven en investeringen onder druk zet.

Ik denk dat we hier lering uit moeten trekken: we moeten ons houden aan de regels die we al hebben en we moeten het Stabiliteits- en groeipact ontwikkelen en verbeteren en ervoor zorgen dat het in de toekomst beter is opgewassen tegen crises.

Maar we hebben nu hetzelfde debat, omdat sommigen nu zeggen dat we de exitstrategieën en de beëindiging van de begrotingstekorten moeten vertragen. Dat is fout, want daarmee ondermijnen we ons vermogen om te herstellen en zullen de rentekosten in de lidstaten stijgen.

Het tweede punt is dat concurrentievermogen hand in hand gaat met ons vermogen om stabiele overheidsfinanciën te hebben en om de veranderingen waarover we het al tientallen jaren hebben, echt door te voeren. Dat moeten de regeringsleiders deze week doen.

Udo Bullmann (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Hökmark, ik geloof dat we de afgelopen jaren in verschillende parlementen hebben gezeten, want het Parlement dat ik ken, is anders dan dat van u! In het Parlement dat ik ken, zeggen sommigen dat we beter moeten toezien op ratingbureaus, hedgefondsen en participatiemaatschappijen. We moeten ze reguleren, we moeten de kritische spelers op de financiële markten en de kritische producten controleren, zodat we niet op een internationaal fiasco afstevenen. Ik heb ook anderen "handen af" horen zeggen: de markt zal zichzelf reguleren, we hebben dat allemaal niet nodig. Of zoals de heer McCreevy zei – wanneer de politiek zich ermee bemoeit, wordt alles altijd erger. We hebben de gevolgen daarvan gezien.

Het internationale fiasco is de oorzaak van de te grote schuldenlast van de lidstaten in de Europese Unie. Maar we kunnen hier nu niet gaan zeggen dat het verkeerd was om ons groeibeleid te richten op werkgelegenheid en economische activiteit. Dat is irrelevant voor het debat, net als het irrelevant voor het debat is, wanneer de heer Langen zegt dat kanselier Merkel het Europese Verdrag heeft begrepen. Nee, ze heeft het helemaal niet begrepen. Erger nog, ze is waarschijnlijk in staat om het Europese Verdrag en de doelstellingen daarvan voor Europa ondergeschikt te maken aan haar angst om een belangrijke regionale verkiezing in Noordrijn-Westfalen te verliezen.

Dit zijn niet de leiderschapskwaliteiten die we nodig hebben in de Europese Unie. We hebben de Commissie hier verteld dat Europa 2020 te veel verwaterd is. Er zit geen vlees in. Laat alstublieft zien dat u nieuwe fondsen kunt werven. Vecht alstublieft voor een belasting op financiële transacties. Vecht alstublieft voor meer economische activiteit en grotere groeiperspectieven in de Europese Unie, zodat het midden- en kleinbedrijf en de werknemers een kans hebben. Nu hebben we echter bijna medelijden met u, omdat u de Europese Unie moet gaan redden met de regeringen die we nu hebben – regeringen als die van kanselier Merkel. Houd uw rug recht en creëer Europese instrumenten! Dat is onze belangrijkste boodschap voor de top, omdat alleen dan de mensen kunnen hopen dat we de juiste antwoorden gaan geven.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de heer Schulz heeft gezegd dat Griekenland zijn huiswerk heeft gedaan en dat Europa nu aan zet is. Ik vraag me af of Europa tegenwoordig al "dank u wel" moet zeggen als de lidstaten in de eurozone zich gewoon aan de spelregels houden, namelijk als het hun lukt om terug te keren naar het criterium van 3 procent. Ik vraag me ook af wat het verschil was met vorig jaar toen Ierland in dezelfde situatie verkeerde en harde besparingsmaatregelen heeft doorgevoerd. Niemand kwam toen op het idee om de hulp in te roepen van een Europees Monetair Fonds.

De heer Verhofstadt zegt dat er speculanten aan het werk zijn. Natuurlijk komt daar op dit moment druk vandaan, maar feit is dat Griekenland enorme rentevoordelen heeft genoten dankzij de toetreding tot de eurozone. Onze Italiaanse collega's hebben het rentevoordeel dat ze kregen door hun toetreding tot de eurozone, gebruikt voor consolidatie. Griekenland heeft het geconsumeerd. We kunnen dan ook echt zeggen dat de goede Europeaan niet degene is die vandaag geld op tafel legt; de goede Europeaan is degene die de spelregels implementeert die iedereen heeft ondertekend en geaccepteerd, zodat ze ook echt worden nageleefd in de Europese Unie.

Als tweede punt wil ik mijn steun betuigen aan de Commissie, omdat de voorstellen die op tafel liggen voor de lange termijn een stap in de goede richting betekenen. We zijn de 3 procent overeengekomen en daarom hebben we een sterke Commissie nodig die de 3 procent-grens voortaan kan controleren en uitvoeren. We hebben gezien dat de lidstaten in de eurozone niet in staat zijn om elkaar te controleren en zich te houden aan de 3 procent. Daarom ben ik voorstander van een sterke Commissie die in de toekomst in staat zal zijn om erop toe te zien dat de criteria worden nageleefd.

Ik heb nog een laatste gedachte. We moeten positief praten over de euro. We verkeren niet in een monetaire crisis, maar in een economische crisis. De euro is van groot voordeel voor iedereen. Als onze leiders in de Europese Unie dat niet meer zeggen, als dat punt in de Raad niet meer wordt gemaakt, zullen de mensen het niet weten. Daarom ben ik voorstander van deze grote, sterke munteenheid.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de crisis in Griekenland is een actueel probleem, terwijl de groeicrisis en de klimaatcrisis langetermijnproblemen zijn, en beide moeten we aanpakken met besluiten van de Europese Raad.

De EU 2020-strategie zegt terecht dat groei slim, duurzaam en inclusief moet zijn. Wanneer ik echter de conclusies van de Raad bekijk, zie ik dat de blik hier veel minder wijd is en zich beperkt tot de klassieke groeistrategie, een strategie die mislukt is en ons niet ver heeft gebracht. Groei kan niet slim zijn als het niet duurzaam is en het is ook niet slim als het niet inclusief is. Daarom zou ik de Raad en het voorzitterschap van de Raad willen vragen ervoor te zorgen dat dit trias, deze drie pijlers, behouden blijft. Dit is de nieuwe ontwikkeling die nu echt geïmplementeerd zou moeten worden.

Ik ben zeer tevreden dat groei die hulpbronnen en energie spaart, een vlaggenschip van de Europese Unie zal zijn. We hebben daar natuurlijk lang over gepraat. Dit zal ons inderdaad helpen om kosten te besparen, afhankelijkheden te verminderen en een aantal problemen op te lossen.

Ik verwacht van de Commissie dat we een routekaart krijgen in de loop van 2010, omdat het een gemengde verantwoordelijkheid is van de EU zelf, maar ook van de lidstaten, en veel gebieden zijn daarom boterzacht en heel vaag. Bovenal moeten we de doelstelling om ons energieverbruik met twintig procent te verminderen,

bindend maken. Dit energie-efficiëntiedoel moet dus juridisch bindend worden gemaakt, zodat iedereen weet welke kant we op gaan en de industrie ook relevante investeringen kan doen.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, als ik mijzelf de vraag zou moeten stellen die vaak wordt gesteld in de helft van alle bars in Italië, zou ik mij afvragen waartoe Europa dient, en mijn antwoord hierop zou een woordenvloed uit de grond van mijn hart vormen.

Waartoe dient Europa als het Griekenland niet in deze omstandigheden kan helpen? Ik vind dit geen dwaze gedachte omdat solidariteit in het DNA, in de aard van ons politieke project ligt besloten. Tegelijkertijd valt het mij wel op dat degenen die zeggen financiële speculatie te willen bestrijden, deze willen vervangen door politieke speculatie.

Hoe komen zij er namelijk bij deze strijd te voeren tegen bondskanselier Merkel? Met andere woorden: hoe kunnen zij denken dat het doel van deze poging om solidariteit met Griekenland te tonen, het aanvallen van een andere lidstaat is, omdat het ons er eenvoudigweg aan herinnert dat het solidariteitsbeleid hand in hand moet gaan met een beleid van verantwoordelijkheid? Dit hebben wij vaak en eenstemmig tegen onszelf gezegd omdat wij ons ervan bewust zijn dat we door middel van solidariteit en verantwoordelijkheid het Europese politieke project haalbaar zullen kunnen maken voor iedereen.

We moeten ons ervan vergewissen dat wat ons verenigt sterker is dan hetgeen ons verdeelt en in dit kader moeten we de Commissie vanaf morgen vragen om ambitieus te zijn en van de lidstaten te verlangen dat zij de nodige strengheid betrachten om hun solidariteit te kunnen tonen door middel van een plan dat ons Europese project op lange termijn tastbaar zal kunnen maken.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de Griekse crisis is objectief gezien het ernstigste probleem waarmee Europa momenteel is geconfronteerd, en deze crisis is ongetwijfeld het gevolg van een onvoldoende strikt beheer van de overheidsuitgaven.

Het is echter onbegrijpelijk en onaanvaardbaar dat de Europese instellingen zo laat in actie komen om het hoofd te bieden aan deze moeilijke situatie waarin één van de lidstaten verkeert. Deze vertraging heeft al negatieve effecten gesorteerd: zij heeft de deur geopend voor speculatie; zij heeft binnen de Unie twijfels doen rijzen over de intenties van enkele landen wanneer het gaat om de toekomst van Europa (we mogen niet vergeten dat dit het eerste grote probleem is dat we na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon moeten oplossen); zij heeft de moeilijkheden geaccentueerd van de Griekse regering, die impopulaire maatregelen - niet triviale of onbelangrijke beslissingen - heeft moeten nemen die gevolgen hebben voor miljoenen mensen, en dit heeft gedaan zonder de zekerheid te hebben dat er steun zou worden verleend.

Deze vertraging heeft bovendien de fundamentele waarde van de solidariteit duidelijk aangetast, die de hoeksteen en het cement is van ons gezamenlijke idee van de Europese Unie. De steun moet er dus komen, zonder enige vorm van speculatie. Ik herinner de heer Mauro eraan dat Duitsland ongetwijfeld behoort tot de landen die sterk hebben geprofiteerd van de komst van de euro en het effect ervan op de rentevoeten.

Europa moet in zijn eigen belang snel in actie komen om Griekenland te hulp te schieten.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) De Raad van de Europese Unie heeft de mededeling van de Commissie over Europa 20-20 toegejuicht.

Het is inderdaad een zeer noodzakelijk document, en juist daarom moeten we de inhoud met grote aandacht bestuderen. Ik ben van mening dat het financiële consistentie mist.

De Raad moet de Commissie vragen opheldering te verschaffen over de begrotingsmiddelen evenals over de toewijzing ervan aan de belangrijkste begrotingsposten.

In ben van mening dat de begroting niet kan worden opgesteld vóór de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en het cohesiebeleid.

Een van de belangrijkste gebieden voor de ontwikkeling en stabiliteit van de Unie, namelijk de transport- en energie-infrastructuur, ontbreekt geheel.

De ontwikkeling van de transport- en energie-infrastructuur in de Europese Unie kan, net als de harmonisatie daarvan met de buurlanden, een krachtige motor zijn voor duurzame groei en voor stabiele banen. Deze infrastructuren kunnen de Europese Unie ook de vurig gewenste energiezekerheid en transportzekerheid verschaffen.

Daarom roep ik de Raad op om de Commissie te vragen deze sleutelonderdelen op te nemen in de EU 2020-strategie, in het belang van de Europese burger.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari jongstleden, die een steunbetuiging aan Griekenland had moeten zijn om de markten tot bedaren te brengen, is in feite van elk effect ontdaan wegens de kakofonie en de onzekerheid binnen de Europese Unie.

De Europese Raad, die morgen zijn werkzaamheden opneemt, kan het zich absoluut niet veroorloven om het huidig klimaat van onzekerheid en kakofonie in stand te houden. Iedereen weet dat de Griekse regering keiharde maatregelen heeft genomen, waarvan de meeste al worden uitgevoerd, met alle kosten en offers van dien voor het Griekse volk. Toch moet Griekenland nog steeds dezelfde uitzonderlijk hoge rentevoeten betalen voor leningen – het laatste voorbeeld dateert van 5 maart – omdat er op de markten speculanten zijn die enorme winsten maken door weddenschappen af te sluiten en inzetten op de waarschijnlijkheid dat een land failliet gaat, en die aldus uiteindelijk de omstandigheden en voorwaarden creëren waaronder dit ook gebeurt.

Vandaag wordt gesproken over Griekenland maar morgen zal misschien over een andere lidstaat worden gesproken. Zal deze Europese Raad hier een stokje voor steken door een effectief, Europees preventief mechanisme in het leven te roepen ter versterking van de nationale economieën en de stabiliteit van de eurozone?

De voorzitter van de Commissie sprak over verantwoordelijkheid en solidariteit, en hij had gelijk. Beide zijn nodig als iemand van de familie is, en de eurozone is een familie. Ik geloof niet dat er nog iemand is die eraan twijfelt dat Griekenland volledig de verantwoordelijkheid genomen heeft. In deze moeilijke fase mag Griekenland echter niet in zijn eentje voor de leeuwen op de markt worden gegooid. Anderhalf jaar geleden bedreigden de markten de mondiale economie met instorten. Denkt u nu echt dat Griekenland nu niet bedreigd wordt?

Hier komt dus het begrip van solidariteit om de hoek kijken. Solidariteit zou vanzelfsprekend en inherent moeten zijn met deelneming aan de euro.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, er is nu al genoeg gezegd over Griekenland – ik wil graag een blik op de toekomst werpen. Met de EU 2020-strategie heeft de Commissie een belangrijk document ter discussie voorgelegd, waarin een aantal algemene richtsnoeren moet worden vastgelegd voor de manier waarop de Europese Unie in de toekomst geleid moet worden.

Ik geloof dat we uiteindelijk allemaal de gemeenschappelijke doelstellingen moeten halen die we vastleggen in de EU 2020-strategie. Dat was een van de grote problemen van de Lissabonstrategie waaraan we ten slotte allemaal moeten werken. Alleen als echt alle lidstaten zich houden aan de doelstellingen die zijn vastgelegd in de strategie, kunnen we deze doelstellingen ook samen halen. Het zal niet lukken als de Europese Raad zichzelf ziet als het bestuurlijke orgaan waarbinnen dingen op het laatste moment kunnen worden geregeld. Het zal alleen lukken als degenen die binnen deze instelling optreden, ook echt het politieke leiderschap uitoefenen.

Verder zal het alleen echt lukken als het solidariteitsbeginsel een fundamentele plek krijgt in de EU 2020-strategie. Dat betekent om te beginnen eigen verantwoordelijkheid voor de lidstaten op alle terreinen waar zij zelf verantwoordelijk voor zijn. Hiertoe behoren hervormingspogingen op de arbeidsmarkt, maar ook nationaal begrotingsbeleid. Omgekeerd betekent dit natuurlijk ook de verplichting om de andere lidstaten te helpen – dat met andere woorden lidstaten die buiten hun schuld in moeilijkheden komen, ook hulp zullen krijgen. Dit zal alleen lukken, als de Commissie ook de politieke leiding neemt. We moeten met andere woorden de fouten van de Lissabonstrategie absoluut vermijden. In het verleden is vaak gezegd dat de strategie van samenwerking die de Lissabonstrategie kenmerkte, is mislukt. We hebben heldere doelstellingen nodig van de Commissie, en ik geloof dat het Parlement de Commissie op dit terrein zal ondersteunen.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik denk dat wij ons allemaal ervan bewust zijn dat vijfhonderd miljoen burgers met meer aandacht dan gebruikelijk de Europese Raad van volgende week zullen volgen.

De reden is dat de Europese Raad bij die gelegenheid kan laten zien dat hij zich ertoe verplicht een uitweg uit de crisis te bieden, waar degenen die het meest van de crisis te lijden hebben zo wanhopig op wachten. De uitweg uit de crisis moet uiteraard weerspiegeld worden in de inzet voor de strategie en duidelijk zichtbaar

zijn in de verandering van groeimodel, in de economische en sociale aandachtspunten en in het accent op het milieu.

Vanuit economisch oogpunt moet deze strategie zichtbaar worden in een engagement voor bestuur. Vanuit sociaal oogpunt moet de strategie zichtbaar worden in een engagement voor werknemers, voor sociale bescherming – het model dat ons tot Europeanen heeft gemaakt – en, in het bijzonder, in een engagement voor gelijkheid. Dit laatste accent wil ik onderstrepen met betrekking tot een document waarin het engagement voor gelijkheid duidelijk voor verbetering vatbaar is. Vanuit milieuoogpunt moet de strategie weerspiegeld worden in een engagement voor herstel van de geest die Europa tijdens de Conferentie van Kopenhagen tot leider heeft gemaakt in het streven naar duurzaamheid en preventie van klimaatverandering, en vooral in de erkenning van de uitgesproken slechte smaak in de mond die we hebben overgehouden aan de teleurstellend verlopen Conferentie van Kopenhagen.

Maar het belangrijkste van alles is dat tijdens de bijeenkomst van de Raad een duidelijk Europese toezegging gedaan wordt voor de ondersteuning van de monetaire unie door middel van een bij een monetaire unie passende coördinatie van het begrotings-, fiscaal en economisch beleid.

De boodschap van solidariteit met Griekenland is geen boodschap aan Griekenland maar een boodschap voor Europa en de Europeanen. Het gaat er niet om Griekenland te redden; het gaat erom om Europese levenstekens te geven, tekens van betrokkenheid met de diepere werkelijkheid, met de vanuit historisch oogpunt sterke verbintenis aan wat de monetaire eenheid inhoudt.

U moet daarom voor eens en altijd begrijpen dat we het niet over Griekenland hebben, maar over ons allemaal.

Er zijn vertragingen geweest bij het in werking laten treden van de nieuwe instellingen, maar er mag geen vertraging zijn in het ten uitvoer brengen van de antwoorden die de Europeanen verwachten van de volgende bijeenkomst van de Raad.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, inderdaad heeft mijn land, Griekenland, door de jaren heen nagelaten te zorgen voor een gematigde en verstandige economische ontwikkeling. Nu heeft het echter volledig zijn verantwoordelijkheid genomen en betaalt het Griekse volk een zware prijs daarvoor.

Laten wij de kop niet in het zand steken! Griekenland is niet het enige land van de EMU dat grote problemen heeft. Het is niet het enige land dat zijn toevlucht heeft genomen tot de toxische diensten van de bekende kredietinstellingen. Griekenland zal niet het enige doelwit van de speculanten blijven.

Wij weten allen maar al te goed dat het Griekse probleem ook een Europees probleem is. De EMU zal mank zijn zolang het economisch en fiscaal beleid niet beter wordt gecoördineerd, en vooral zolang er geen solidariteit is.

Elke crisis baart veranderingen. De huidige crisis kan een sterk Europa baren en Griekenland kan in dit geval de vroedvrouw zijn. Laten we dus niet op Griekenland schieten, maar laten wij allen op de speculanten schieten die de euro op de knie willen dwingen. Dat moet de Europese Raad van morgen doen.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Mevrouw de Voorzitter, graag maak ik de Commissie en de Raad erop attent dat ze bij het formuleren van de nieuwe doelstellingen van de EU-2020-strategie goed functionerend communautair beleid, zoals het cohesiebeleid en het gemeenschappelijk landbouwbeleid, niet uit het oog mogen verliezen. Dit zijn beproefde instrumenten die, ook al moeten hierin hervormingen worden doorgevoerd, in aanzienlijke mate kunnen bijdragen aan de verwezenlijking van de nieuwe doelen van de EU-2020. Helaas zijn deze twee essentiële communautaire beleidsterreinen weggelaten uit het eerdere document van de Commissie. Hongarije en de andere nieuwe lidstaten vinden daarom de formulering hiervan, de juridische harmonisatie van de interne markt en de opheffing van de knelpunten op het gebied van infrastructuur en energiezuikerheid uitermate belangrijk. Ten slotte kan deze EU-strategie niet als vervanging dienen voor een adequaat debat over de begrotingsrichtsnoeren, en we vinden het van groot belang dat de regionale dimensie van het cohesiebeleid hierin ook een plaats krijgt. Dank u voor de aandacht.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het debat over de euro, het debat over Griekenland heeft de afgelopen dagen bepaald. Ik wil u erop wijzen dat ik verontrust ben over het feit dat inmiddels veertig procent van de Duitsers zegt dat de invoering van de euro een fout was. We moeten hier verontrust over zijn, omdat de invoering van een gemeenschappelijke munt geen eenrichtingsverkeer is. Het integratieproces in Europa is niet onomkeerbaar. Ik geloof dat we ons aan onze belofte moeten houden

die we de Duitsers hebben gegeven toen ze hun nationale munt opgaven, namelijk dat de euro even stabiel zou zijn als de Duitse mark.

Ik ben er ook sterk van overtuigd dat we in Europa een discussie nodig hebben over de sociale markteconomie, over het regulerende raamwerk. We zouden niet moeten praten over de manier waarop we Duitsland minder concurrerend maken. In plaats daarvan zouden we moeten praten over de manier waarop we heel Europa concurrerend kunnen maken, zodat we ook succesvol kunnen zijn op de wereldmarkten. Dat zou ons doel moeten zijn; daarom roep ik op tot een discussie over de sociale markteconomie in Europa.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik ben het met iedereen eens die de noodzaak voelt van een sterkere Europese integratie, vooral op economisch gebied, en ik hoop dat dit niet alleen besproken zal worden op de top van de eurozone, maar ook daadwerkelijk in de Europese Raad.

De bevolking ziet echter – en mijn collega heeft dit zojuist genoemd – ook negatieve kanten aan de euro. We hebben een weeffoutje gemaakt bij de oprichting van de monetaire unie. We hebben namelijk bij de invoering van de gemeenschappelijke munt niet tegelijkertijd ook het economisch beleid een sterker gemeenschappelijk karakter gegeven. We moeten nu inzien dat dit een grote fout is geweest. Ons verstand zegt ons dat we nu een solidariteitsfonds – ook voor Griekenland – moeten oprichten, zodat Griekenland lagere rentepercentages kan krijgen.

In het huidige debat wordt echter te weinig aandacht besteed aan het feit dat Griekenland zelf ook iets moet doen. Een belangrijk element zou zijn om te bezuinigen op de defensiebegroting. Een EU-lidstaat die ruim 4 procent van zijn bruto nationaal inkomen spendeert aan defensie-uitgaven, aan wapentuig uit landen als Duitsland, Frankrijk en andere, is niet wat we nodig hebben in de Europese Unie, en dus zou ook hier bezuinigd moeten worden.

John Bufton (EFD). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil even kwijt dat je dit nauwelijks had kunnen verzinnen: bijna elke spreker hier heeft het gehad over Griekenland – de crisis in Griekenland – maar de heer Barroso zei aan het begin dat dat niet eens op de formele agenda voor de twee dagen van de Europese Raad staat. Dat is ongelofelijk; de hele wereld houdt continu in de gaten wat hier gebeurt.

De waarheid is dat u weer probeert te verhullen dat dit project niet werkt. Het mislukt in hoog tempo. We hebben al gezien dat de mensen in Duitsland zeggen dat ze niet blij zijn met de situatie, maar moeten de mensen in Griekenland niet kunnen zeggen wat ze ervan vinden, in plaats van de dictators hier? De mensen van Griekenland zouden toch in een referendum moeten kunnen bepalen of ze mee willen doen met de euro? Het is hun zaak. Het is hun belang.

Ik word misselijk van wat ik vandaag zo velen heb horen zeggen. Het is een egocentrisch standpunt van die andere lidstaten, die aan zichzelf denken. Griekenland is het probleem op dit moment. Ik denk dat het van Griekenland naar Spanje zal gaan en dan naar Portugal en Italië enzovoort. De achtbaan zal beginnen. Neem maar van mij aan: van dit probleem zijn we voorlopig niet af.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de problemen van Griekenland en de eurozone mogen niet als een uitzondering worden gezien. Eén enkele munteenheid voor zo'n grote, economisch heterogene regio van de wereld is vanzelfsprekend problematisch.

De waarde van een munteenheid moet de toestand van de economie van een staat weerspiegelen. Als de economie bloeit, zal de waarde van de munteenheid van die staat stijgen. Als de economie in een recessie terechtkomt, daalt de waarde van de munt.

De toestand van de economie van Griekenland vereist een depreciatie van de munt. Als die depreciatie had plaatsgevonden, zou het land hebben geprofiteerd van een opleving van het toerisme.

De euro is geen oplossing voor de economische problemen van de wereld. Hij is het probleem.

De moeilijkheid voor Griekenland is dat als het zich nu zou terugtrekken uit de euro, de waardevermindering van de heringevoerde munt de buitenlandse schuld zou verveelvoudigen. Het zit werkelijk gevangen in de eurozone.

Dit moet een waarschuwing zijn voor landen buiten de eurozone. Deelname is op eigen risico. Als je er eenmaal in zit, zit je voorgoed vast.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Ik zal zeer kort zijn, want de meeste kwesties zijn natuurlijk al aan de orde gekomen.

Mijn persoonlijke mening is dat de situatie in Griekenland, die wij nu al een aantal maanden proberen op te lossen, niet uniek is. Het lijkt erop dat er een nieuwe aanpak vereist is ten aanzien van de naleving, respectievelijk niet-naleving van het Stabiliteitspact. Wij hebben in principe twee keuzemogelijkheden. Enerzijds kunnen wij erop staan dat als iets van kracht is en in de Verdragen is opgenomen het ook echt moet worden nageleefd, en wij zullen de consequenties daarvan dan ook volledig moeten dragen. Anderzijds kunnen wij zeggen dat het Stabiliteitspact net als al het andere onderhevig is aan een zekere mate van ontwikkeling en derhalve ook bepaalde veranderingen moet ondergaan. Wij kunnen dan dienovereenkomstig deze veranderingen doorvoeren en op een dusdanige wijze uitvoeren dat wij zorgen voor blijvende groei en economische stabiliteit in niet alleen de staten die deel uitmaken van de eurozone, maar ook de andere EU-lidstaten die nog geen deel uitmaken van de zone en zich voorbereiden op toetreding, zonder dat wij op drastische wijze gebruik hoeven te maken van structuurfondsen, bijvoorbeeld in deze landen.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik heb een opmerking en drie voorstellen. Als eerste mijn opmerking: ik begrijp niet waarom voorzitter Van Rompuy een zo belangrijke vergadering niet bijwoont – mijnheer de minister, u bent geen lid van de Europese Raad – en ik vind dat hij hier aanwezig had kunnen zijn.

Mijn drie voorstellen betreffen het herstelplan voor Griekenland. Op de middellange termijn steun ik het idee van de heer Cohn-Bendit, dat overigens zojuist werd genoemd: als de Europese Unie een pact met Turkije kon sluiten om de kwestie-Cyprus op te lossen, dan zouden wij Griekenland kunnen helpen om twee procent van zijn bbp terug te krijgen.

Mijn tweede voorstel is van financiële aard, aangezien wij niet over instrumenten beschikken: waarom geeft de Europese Unie geen steun aan een reeks financiële verbintenissen waardoor de rentetarieven zouden kunnen worden verlaagd, en wat een doelstelling is waarover consensus binnen het Europees Parlement is bereikt?

Tot slot zegt men dat de rekeningen van Griekenland niet kloppen. Het is niet alleen in Griekenland dat de rekeningen niet kloppen. Ik stel voor dat wij voor de gehele Europese Unie boekhoudregels voor de overheidssector opstellen opdat wij voor alle lidstaten over financiële overzichten kunnen beschikken die consistent, eerlijk en betrouwbaar zijn.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil u allereerst duidelijk maken dat ik zeer onder de indruk ben van de duidelijke uiting van solidariteit en de oproepen tot het nemen van verantwoordelijkheid van de meeste sprekers. Dat is precies wat we op dit moment nodig hebben, want het is heel duidelijk dat een Europees probleem vraagt om een Europese oplossing.

Soms vraag ik me af of we wel genoeg hebben geleerd van de gevolgen van ons handelen, als we geen Europese oplossingen kiezen voor Europese problemen en proberen iets specifieks te vinden, ondanks dat we er collectief mee om moeten gaan.

Ik denk dat het heel duidelijk is dat we niet zomaar een groep landen zijn. Wij zijn een Europese familie en als een van onze familieleden een probleem heeft, moeten we zeker te hulp schieten.

De Commissie wil daarom een instrument voor gecoördineerde hulp aan Griekenland voorstellen dat volledig verenigbaar zal zijn met het Europees recht en ik weet zeker dat dat mogelijk is.

Ik wil u allemaal bedanken voor uw steun met betrekking tot de EU 2020-strategie. Ik kan niet genoeg benadrukken hoezeer onze burgers op dit moment leiderschap verwachten, hoezeer ze van ons verwachten dat we onze prestaties verbeteren en hoezeer ze verwachten dat wij hen leiden na de crisis en zeer solide strategieën voor de middellange termijn ontwikkelen, net zoals onze internationale partners als China, de Verenigde Staten, India en andere landen doen.

Het is tijd voor een beslissing. Ik heb heel goed geluisterd naar de oproepen tot beter bestuur. Ik heb heel goed geluisterd naar wat er werd gezegd over beter monetair en economisch toezicht en naar het standpunt dat we het Stabiliteits- en groeipact beter moeten handhaven. Dat is precies wat de Commissie in gedachten heeft en deze voorstellen komen zeer binnenkort.

Ik wil ieder van u die de Commissie heeft gesteund bij het vaststellen van zeer heldere, concrete doelen voor de conclusies van de Europese Raad van morgen bedanken. Ik denk dat het heel belangrijk is om een strategie voor de middellange termijn te hebben, maar we moeten ook zeer duidelijke indicatoren hebben voor de richting waarin we gaan en voor onze doelen. Daarom dringt de Commissie erop aan dat de Europese Raad deze concrete hoofddoelen aanvaardt na de beraadslagingen van morgen en overmorgen.

We hebben meer werkgelegenheid, een beter genderevenwicht en sterker onderwijs nodig. Het is heel duidelijk dat we meer moeten investeren in onderzoek en ontwikkeling en het is absoluut duidelijk dat we de armoede moeten bestrijden.

Daarom dringt de Commissie aan op solidariteit, op verantwoordelijkheid en op het volgen van een concrete strategie voor Europa en de Europese burgers.

Ik wil mijn hoop uitspreken dat de positieve sfeer die hier vandaag merkbaar was, waarin duidelijk steun werd gegeven aan solidariteit en verantwoordelijkheid, morgen ook aanwezig zal zijn in de beraadslagingen van onze leiders.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik denk dat dit een heel belangrijk debat is geweest, een debat over een onderwerp dat op dit moment in het centrum van de Europese belangstelling staat: Griekenland. Als we echter iets verder kijken, zien wij dat dit in feite een debat is over de economische situatie van de Europese Unie in haar totaliteit, een debat waar inderdaad, mijnheer Audy, de Raad bij aanwezig was, zoals in het Parlement overeengekomen is. Ik vertegenwoordig hier het voorzitterschap van de Raad.

Over het onderwerp van Griekenland, waarover het meest is gedebatteerd en waarnaar het meest is verwezen, heeft het fungerend voorzitterschap van de Raad enkele zeer duidelijke ideeën. In de eerste plaats is er in Europa sprake van integratie van het economisch beleid, van integratie van de economieën. In de tweede plaats is Europa gebaseerd op solidariteit en daarom heeft Europa een sterke sociale inhoud. In de derde plaats is er in Europa economische en financiële stabiliteit.

In de kwestie Griekenland spelen deze drie Europese kenmerken duidelijk een rol. Vandaar dat deze drie manieren om Europa te beschouwen, terug te vinden zijn en ook elkaar versterken in de zo belangrijke verklaring van de informele Europese Raad van 11 februari 2010. Ik denk dat dit één van de belangrijkste verklaringen is die de Raad ooit heeft afgelegd, omdat het een verklaring is waarin het probleem van Griekenland wordt behandeld en gesproken wordt over solidariteit en over het absolute politieke engagement voor de financiële stabiliteit in de eurozone, het engagement om als dat nodig is te handelen om deze stabiliteit te garanderen.

Ik ben ervan overtuigd dat de Europese Raad van dit weekend, dezelfde Europese Raad als die 11 februari bijeenkwam, deze stabiliteit zal versterken, deze stabiliteit zal garanderen. Van deze Europese Raad zal een sterke politieke boodschap naar Europa uitgaan, een boodschap van ondersteuning van haar economie, van ondersteuning van haar munteenheid, en dus een boodschap van ondersteuning van de solidariteit, want dat is waar de burgers op hopen, hoewel het waar is dat sommige eurosceptici hopen op een mislukking. Een dergelijke mislukking zal zich in de Europese Raad niet voordoen. U kunt er van op aan dat zo'n mislukking niet zal plaatsvinden; het politieke engagement voor solidariteit zal opnieuw bevestigd worden in het hart van de Europese Unie en in het hart van de eurozone.

Bovendien zullen we ook verder vooruit kijken. We zullen kijken naar de korte en naar de lange termijn. We zullen spreken over hoe we een gecoördineerde uitweg uit de crisis kunnen bewerkstelligen, waarbij we ervan uitgaan dat er geen sprake zal zijn van intrekking van fiscale prikkels zolang er geen economisch herstel is. We zullen ook spreken over doelen op langere termijn, en daarbinnen zou ik graag de aandacht willen vestigen op het element van de economische, territoriale en sociale cohesie, met andere woorden, solidariteit. Op lange termijn zal er ook een nieuwe vorm van toezicht komen, en andere vorm dan in de strategie van Lissabon. In dat opzicht zullen er duidelijk veranderingen zijn, want in de strategie van Lissabon was er geen leiderschap van de Europese Raad.

De coördinatie van het economisch, sociaal beleid en werkgelegenheidsbeleid is opgenomen in het Verdrag van Lissabon maar maakte geen deel uit van de strategie van Lissabon. Het belang van de rol van de Commissie – toezicht houden op de voortgang, volgen van het proces, monitoren, controleren, het stellen van eisen om de doelstellingen te bereiken – was niet weergegeven in de strategie van Lissabon. Het element van het stimuleren door middel van de structuurfondsen was geen onderdeel van de strategie van Lissabon. Er is dus duidelijk sprake van een belangrijke vooruitgang.

Tenslotte, mevrouw de Voorzitter, wil ik terugkomen op de toespraak van de heer García-Margallo, de enige toespraak die direct betrekking had op het Spaans voorzitterschap en waarin de heer García-Margallo kritiek uitte op de manier waarop naar zijn mening leiding gegeven wordt aan de Europese Unie.

Ik moet u zeggen, mijnheer García-Margallo, dat het Spaans voorzitterschap van de Raad op nauwe en gecoördineerde wijze – overeenkomstig de communautaire methode – samenwerkt met de heer van Rompuy,

de voorzitter van de Europese Raad, om de belangrijkste doelstellingen van de grond te krijgen. Ook werkt het Spaans voorzitterschap nauw samen met de Commissie en het Parlement.

U verwees vooral naar de kwestie van de economie. Ik zou u willen vragen of het nemen van een besluit, zoals het recente besluit van de Europese Raad – uiteraard met medewerking van het voorzitterschap van de Raad –, over het politiek engagement van Europa voor de financiële stabiliteit van de eurozone dan geen voorbeeld is van leiding geven aan de Europese Unie.

Ik zou graag willen weten of de bijdrage aan de beraadslagingen van aanstaand weekeinde geen leiding geven is aan de Europese Unie – beraadslagingen over niets minder dan de Europa 2020-strategie en over bestuur als fundamenteel element daarvan; onderwerpen waar overigens met de meeste toezeggingen in dit Parlement steun aan is gegeven.

Ik zou graag willen weten of het geen leiding geven is aan de Europese Unie als wij op dit moment met dit Parlement onderhandelen over een pakket inzake financieel toezicht. Verder zou ik u willen aanmoedigen, mijnheer García-Margallo, om samen te werken met het voorzitterschap om zo snel mogelijk tot een akkoord te komen tussen de Raad, die een standpunt heeft ingenomen, en het Europees Parlement. Gedurende het Spaans voorzitterschap van de Europese Unie willen we in ieder geval komen tot een richtlijn inzake hedgefondsen, en dat willen we doen met zoveel mogelijk overeenstemming en consensus. Ik denk niet dat dit een onderwerp van kritiek zou moeten zijn, integendeel zelfs.

Ik denk ook dat leiding geven aan Europa inhoudt dat men het eens is en samenwerkt met de Commissie als het gaat om het aanstaand voorstel van de Commissie inzake coördinatie van het economisch beleid overeenkomstig artikel 136 van het Verdrag van Lissabon. Leiding geven aan de Europese Unie betekent ook ervoor zorgen dat er een algemeen beleid is om uit de enorme schuldenlast te komen – een schuldenlast die noodzakelijk was toen de Europese Unie voor een crisis stond en de sociale verplichting had om de crisis aan te pakken en de meest kwetsbare mensen te beschermen, een onvermijdelijke schuldenlast die we nu wel op adequate wijze moeten aanpakken, in overeenstemming met het Verdrag van Lissabon en om terug te keren op het spoor van de parameters van het Verdrag van Lissabon.

Dat is leiding geven aan de Europese Unie volgens de communautaire methode. Dat is leiding geven aan de Europese Unie, en leiding geven aan de Europese Unie betekent ook dit weekend een Europese Raad houden die zich op duidelijke wijze solidair zal tonen met Griekenland en de Griekse regering.

De Voorzitter. – Nee, u kunt geen vraag stellen volgens de “blauwe kaart”-procedure, want die is alleen bedoeld voor leden van het Parlement. Nu de minister zijn toespraak heeft beëindigd, sluit ik het debat.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Een van de belangrijke onderwerpen op de agenda van de Europese Raad is de EU 2020-strategie voor het creëren van banen en economische groei. Het is nodig om de verschillende facetten van het Europese beleid te coördineren, zodat wij een antwoord kunnen bieden op de uitdagingen en behoeften van dit moment. Het is ook nodig om een aantal heldere doelstellingen voor de lange termijn vast te stellen. Duurzame ontwikkeling van de Europese economie moet een prioriteit zijn. De nieuwe strategie van de Commissie voor de komende tien jaar richt zich op vijf actierichtingen: het creëren van werkgelegenheid, het bestrijden van armoede, het verminderen van het aantal schoolverlaters, het bevorderen van investeringen in onderzoek en ontwikkeling en het verminderen van de uitstoot van broeikasgassen. De jongste lidstaten hebben middelen en steun van de Unie nodig om aan deze ambitieuze doelstellingen te voldoen. Roemenië steunt de doelstelling 20-20-20 betreffende de vermindering van de uitstoot van koolstof met 20 procent, een toename van het aandeel hernieuwbare energiebronnen tot 20 procent en een verbetering van de energie-efficiëntie met eveneens 20 procent. Een ambitieuzere doelstelling van 30-30-30, die op deze drie gebieden 30 procent wil bereiken, zou voor mijn land veel te hoge kosten met zich meebrengen. Het zou voor vele Europese staten een onrealistische doelstelling zijn.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Europa is altijd een project van vrede, maatschappelijk welzijn, vrijheid en groei geweest. Europa heeft met zijn sociaal model steeds het voorbeeld gegeven en op het gebied van het milieu altijd een leidersrol vervuld, zonder gelijke, waar ook ter wereld.

De economische, financiële en sociale crisis die we nu doormaken noopt tot een gecoördineerde respons op Europees niveau. De crisis in Griekenland en de aanval op de euro verplichten ons tot een gemeenschappelijk antwoord, en daar is het tot nu toe helaas niet van gekomen. We moeten een Europese oplossing vinden

voor de voortdurende speculatieve aanvallen waarvan de euro het slachtoffer is geworden. Dat is zowel mogelijk als wenselijk.

De EU beschikt over geloofwaardigheid en liquiditeiten, en dat zou – met de nodige coördinatie op Europees niveau – voldoende moeten zijn om de markten gerust te stellen en de kosten voor de leningen die Griekenland nodig heeft te dekken. Dit is een moment waarop de lidstaten en de Europese instellingen zich solidair moeten tonen. Het is een kwestie van verantwoordelijkheid. We hopen dat de volgende Europese Raad zich sterk zal blijven maken voor geïntegreerde en gecoördineerde solidariteit. Dat is de houding die we moeten aannemen als we het Europees project willen voortzetten. Later kunnen we wel gaan zoeken naar mechanismen om de tekorten van de lidstaten in de gaten te houden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) In een aantal lidstaten van de Europese Unie doen zich ernstige sociale problemen voor: werkloosheid, onzekere banen en armoede. Het is daarom van groot belang dat de Europese Voorjaarsraad een goed doordacht en serieus antwoord op deze problemen formuleert. Wij vrezen echter dat die antwoorden vooral zullen verwijzen naar de zogenaamde duurzaamheid van de openbare financiën, en dat er geen aandacht zal worden besteed aan maatregelen voor *sociale* duurzaamheid.

De reactie op de toestand in Griekenland is een heel belangrijke kwestie, vooral omdat alles wat er in dat verband gebeurt, volkomen haaks staat op de propaganda over de verdiensten van de euro en de voordelen van het behoren tot de eurozone: je zou dan deel uitmaken van het “koppeloton” van een sterke munt voor rijke landen. Volgens diezelfde propaganda zou opname in de eurozone een verzekering zijn tegen financiële crises, en leningen of het gedwongen volgen van IMF-voorschriften overbodig maken.

Er is maar één crisis voor nodig geweest om aan te tonen dat er binnen de eurozone geen solidariteit bestaat en dat de zogenaamde “economische en sociale cohesie” weinig meer is dan een propagandaslogan voor verkiezingscampagnes. Mevrouw Merkel dreigt er nu al mee om landen zoals Griekenland, die zich niet houden aan het Stabiliteitspact, uit de eurozone te zetten, daarbij gemakshalve vergetend dat Duitsland nu juist als eerste baat heeft ondervonden van het sterke euro-beleid ...

(Verklaring ingekort overeenkomstig artikel 170 van het Reglement)

Othmar Karas (PPE), schriftelijk. – (DE) De economische en financiële crisis heeft, evenals Griekenland, Europees optreden nodig. Er moet een einde worden gemaakt aan de openlijke strijd. We wachten op een gezamenlijk antwoord van de top. We zeggen 'ja' tegen het bezuinigings- en hervormingsprogramma van de Griekse regering – Griekenland is vastbesloten om zijn huiswerk te doen en zich aan de Europese regels te houden. We zeggen ook 'ja' tegen leningen, als het hervormingsprogramma anders gevaar zou lopen. We zeggen echter definitief 'nee' tegen boetes en uitsluiting van een land uit de eurozone. Dat zou alleen maar een domino-effect teweegbrengen waardoor de markten hun vertrouwen kwijtraken. We zeggen ook 'ja' tegen het voorstel van commissaris Rehn voor voorafgaande goedkeuring van ontwerpbegrotingen door de Commissie. Economische en begrotingsgegevens moeten gecontroleerd worden door Eurostat en de Commissie. Ik eis een strenge controle van de boeken in alle lidstaten op basis van een gemeenschappelijke lijst met criteria. De belastingstelsels en belastingtarieven die relevant zijn voor de interne markt moeten we harmoniseren en het economische, begrotings- en sociale beleid coördineren. Ik eis een planningscommissie 'Europa 2020' met leden van de Commissie, de lidstaten, de Europese Investeringsbank, de Europese Centrale Bank en Eurostat. Ik roep de staatshoofden en regeringsleiders dan ook op om blijk te geven van een gezamenlijke Europese wil tot ondubbelzinnig handelen. Griekenland is een voorbeeld waar Europa van moet leren. De conclusies moeten op lokaal, Europees en internationaal niveau worden getrokken. Meer Europese samenwerking en minder nationaal egoïsme moeten het motto zijn.

Ivari Padar (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik wil het hebben over de Europese digitale agenda. De cijfers van de Commissie wijzen uit dat er barrières bestaan voor de digitale interne markt: slechts 7 procent van de online transacties is grensoverschrijdend. Hoewel het internet en de relevante infrastructuurdoelstellingen onmisbare voorwaarden zijn voor verdere ontwikkeling, moet de verbetering van de infrastructuur worden aangevuld met de invoering van een pan-Europees regelgevingskader, de benutting van diensten en de verbetering van ICT-vaardigheden. Voor 2020 moet er een gemeenschappelijk en veilig Europees e-servicesgebied worden ingesteld. Dat zou de burgers van de EU eenvoudig en veilig toegang bieden tot alle, zowel openbare als commerciële digitale diensten. De lidstaten moeten nationale plannen ontwikkelen voor de digitale omschakeling van openbare diensten. Er moet vooral aandacht worden besteed aan het stimuleren van de participatie van de lagere sociaaleconomische groepen, aangezien die het grootste risico lopen om te worden uitgesloten van de digitale samenleving. Grensoverschrijdende e-authenticatie en digitale handtekeningen moeten worden gekenmerkt door juridische en technische interoperabiliteit, zodat grensoverschrijdende

e-authenticatie kan worden gebruikt door alle dienstverleners en consumenten in Europa. De alomvattende aanpak van de digitale interne markt moet zich onder meer richten op vermindering van de fragmentatie op het gebied van financiële diensten, logistiek, consumentenbescherming en intellectueel eigendom. We moeten ons tot doel stellen dat 100 procent van de burgers toegang heeft tot en gebruik kan maken van elektronische diensten.

Georgios Papastamkos (PPE), *schriftelijk*. – (EL) Door de verschrikkelijke begrotingscrisis in Griekenland maar ook door het gebrek aan begrotingsevenwicht in andere lidstaten van de eurozone rijzen er vragen over de statische en dynamische weerstand van het EMU-bouwwerk. Het lijkt geen twijfel dat de sanering van de overheidsfinanciën in een lidstaat van de eurozone een zaak is die deze lidstaat zelf aangaat. Door de begrotingscrisis is echter duidelijk geworden dat een volledige monetaire unie en een onvolledige economische unie elkaar bijten. Daaruit blijkt eens te meer dat het noodzakelijk is een door de politiek geleid Europees economisch bestuur in het leven te roepen, het economisch beleid en het economisch risico op Europese leest te schoeien, de structurele tekorten van de EMU aan te pakken en te zorgen voor meer Europa en voor een gecoördineerd en solidair Europees optreden. Het doel is een Europees steunmechanisme, een Europees monetair fonds in het leven te roepen dat is uitgerust met de noodzakelijke middelen en interventiemogelijkheden. Er is een gecoördineerde regulerende interventie nodig om de gemeenschappelijke munt te verdedigen tegen speculatieve spelletjes. Ook is er behoefte aan een grondig onderzoek naar de werking van de markt van *credit default swaps*. De Europese Raad moet een inhoudelijk antwoord geven op de crisis in de eurozone en Griekenland daadwerkelijke solidariteit bieden bij zijn inspanningen om de crisis te boven te komen. Griekenland bedelt niet, maar eist wel dat de offers van de Griekse burgers niet verloren gaan en terecht komen in de zakken van de internationale speculanten.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) In deze periode waarin een sociaaleconomische crisis samenvalt met een klimaatcrisis, heeft de EU een strategie voor de komende tien jaar vastgesteld. De EU 2020-strategie moet bijdragen aan een Europa met meer inclusie en een geïntegreerde, milieuvriendelijke economie. De ontwikkeling van onderzoek en innovatie moet een prioriteit worden om de effecten van klimaatverandering te kunnen bestrijden en om groene, intelligente arbeidsplaatsen te creëren. Daarom moeten de vastgestelde doelstellingen verplicht zijn. Zo kan een duurzame groei worden bereikt met een meer inclusieve arbeidsmarkt en fatsoenlijke levensomstandigheden voor alle burgers.

Richard Seeber (PPE), *schriftelijk*. – (DE) De EU kan alleen succes hebben als we weten in welke richting we willen gaan met ons economisch en sociaal beleid. Daarom verdient de uitwerking van de 2020-strategie onze bijzondere aandacht. De lidstaten moeten met heldere concepten, visies en ideeën komen. Het uitwerken van een strategie voor de komende tien jaar is zeker een ambitieuze onderneming maar het gaat daarbij niet om de laatste details. De EU moet zichzelf afvragen waar zij zichzelf wil positioneren en welke prioriteiten zij zichzelf wil stellen. Een doel dat op lange termijn ook positieve sociale en economische gevolgen zal hebben, is het creëren van een duurzame energiemix voor Europa. Een herbezinning op dit gebied is nodig, niet alleen vanwege de steeds verder slinkende voorraad fossiele brandstoffen en de gevolgen van niet-hernieuwbare energiebronnen voor het klimaat, maar ook omdat Europa de leiding op zich moet nemen als het gaat om milieuvriendelijke technologieën. Naar mijn mening is kernenergie weinig geschikt om Europa naar een duurzame energietoekomst te leiden.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De bijeenkomst van de Europese Raad die morgen begint, heeft in de eerste plaats als taak om het algemene kader van de nieuwe EU 2020-strategie en de bestrijding van de economische crisis te bespreken, dat wil zeggen de situatie in Griekenland en in de andere landen van de eurozone te beoordelen. Deze thema's zijn sterk met elkaar verbonden, want de Europese strategie voor economische groei en werkgelegenheid houdt ermee verband. Bij de beoordeling van de huidige situatie moeten we volgende vragen beantwoorden: hoe worden de beginselen van het Stabiliteits- en groeipact in de verschillende landen nageleefd? Waar was de Europese Commissie? We kunnen aannemen dat de EU 2020-strategie bij de staatshoofden en regeringsleiders van de lidstaten verschillende reacties uitlokt. Dit vloeit voort uit de aanzienlijke discrepanties tussen de belangen van de lidstaten, die op hun beurt voortvloeien uit de verschillende ontwikkelingsniveaus. Om overduidelijke redenen zullen de landen van de laatste twee uitbreidingen, en niet enkel deze landen, vechten voor een grotere nadruk op het cohesiebeleid, de ontwikkeling van infrastructuur en de landbouw. Maar ook innovatiekracht en nieuwe technologieën mogen we niet vergeten. Een succesvolle ontwikkeling van Europa en een terugkeer naar een groeitrend in het komende decennium zullen niet alleen afhankelijk zijn van de uitvoering van de strategische doelen die in het voorstel van de Commissie opgenomen zijn, maar ook van de voortzetting van meer traditionele beleidslijnen. Als de Europese Unie het hoofd wil bieden aan de moeilijke uitdagingen in de wereld, moeten

we eerst de interne discrepanties wegwerken, en dat kan niet bereikt worden zonder naleving van het in de Verdragen neergelegde solidariteitsbeginsel.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), schriftelijk. – (RO) Het belangrijkste thema van de Europese Voorjaarsraad is de EU 2020-strategie. Aan het begin van dit jaar is de werkloosheid gestegen tot tien procent, maar in landen als Spanje en Letland ligt dit cijfer op bijna twintig procent. 67 procent van de Europese burgers geeft aan dat het verlies van hun baan hun grootste zorg is. De grootste zorg van de Europese leiders moet zijn het behouden van de bestaande en het creëren van nieuwe arbeidsplaatsen, waarmee de Europese burgers een fatsoenlijk inkomen kunnen verdienen. Deze doelstelling kan slechts worden bereikt door substantiële investeringen in de economische en sociale ontwikkeling, de transport- en energie-infrastructuur, de landbouw, in onderzoek, onderwijs en gezondheid. Juist daarom moet de Europese Raad bijzondere aandacht besteden aan het industriële beleid van de Unie. Volgens Europese statistieken is de industriële productie in januari 2010 met 2 procent gedaald in de eurozone en met 0,2 procent in de 27 lidstaten, vergeleken met het niveau van december 2009. In de hele Gemeenschap genereert de industrie 26,4 procent van het bbp, maar er zijn lidstaten waarin de industrie slechts veertien procent aan het bbp bijdraagt. De Unie moet haar concurrentiekracht wereldwijd behouden, en daarom is het nodig dat de arbeidsplaatsen en de industriële productie binnen de Unie blijven, en niet naar derde landen worden overgeheveld.

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

13. Uitvoering van het Europees burgerinitiatief zoals bedoeld in artikel 11, lid 4, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over de uitvoering van het Europees burgerinitiatief zoals bedoeld in artikel 11, lid 4, van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

Staat u mij toe een groep journalisten welkom te heten. Zij komen uit dezelfde Spaanse regio als waar ik vandaan kom: Castile-La Mancha. Zij zijn hier voor een bezoek aan de instellingen van de EU en hebben thans op de perstribune plaatsgenomen.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik ben dankbaar dat het Parlement het initiatief heeft genomen tot dit debat over een onderwerp dat mijns inziens vanuit democratisch oogpunt één van de belangrijkste en meest relevante onderwerpen is, namelijk de ontwikkeling van de Europese Unie en van de Europese gezindheid onder de burgers van de Europese Unie. Het betreft een zeer relevant onderwerp dat een nieuwe fase inluidt in de Europese Unie, en zoals u weet, bedoel ik hiermee het burgerinitiatief, dat wil zeggen, de mogelijkheid voor ten minste één miljoen Europese burgers van verschillende landen om een wetgevingsinitiatief te ondertekenen.

Dit wetgevingsinitiatief moet uiteraard gericht zijn tot en voorgelegd worden aan de Commissie, de communautaire instelling die het wetgevingsinitiatief heeft.

Het burgerinitiatief is een duidelijke prioriteit van het voorzitterschap van de Raad. Het is een heel duidelijke prioriteit, omdat wij inzien dat dit een prioriteit is voor Europa. Wij zijn van mening dat een land dat de Raad van de Europese Unie voorziet, tijdens dit voorzitterschap niet simpelweg zijn eigen prioriteiten, de doelstellingen van het eigen land mag nastreven, maar verder moet kijken en in staat moet zijn om de doelstellingen van Europa te vertegenwoordigen.

Het burgerinitiatief is, met de mogelijkheden die het biedt en met de rechten die het de bijna vijfhonderd miljoen Europese burgers geeft, een essentiële doelstelling van Europa, en daarom is dit één van de prioriteiten van het Spaans voorzitterschap, niet omdat het een prioriteit voor Spanje is, maar omdat het een prioriteit voor Europa is.

Na acht jaar tijdverlies als gevolg van institutionele onzekerheden hopen de burgers nu op een zo snel mogelijke uitvoering van het Verdrag van Lissabon.

Wij moeten de verloren tijd inhalen en vooral antwoord geven aan de burgers, want wat zij willen is participatie. Met andere woorden, we moeten geleidelijk een nieuw evenwicht tot stand brengen tussen het Europa van de twintigste eeuw, dat meer van boven naar beneden – maar wel op democratische wijze – was opgebouwd en een Europa dat ook van onderaf wordt opgebouwd.

Wij menen daarom dat het burgerinitiatief zo snel mogelijk moet worden geïmplementeerd, omdat het een bewijs zal zijn van de politieke wil van de lidstaten, van het Europees Parlement en van de instellingen van de Unie om de burgers een stem te geven en hen in staat te stellen te participeren in het leven van de Unie.

Het zal bovendien een tegengewicht vormen voor iets dat helaas gebeurt in de Europese Unie, namelijk dat het politieke debat zich voornamelijk afspeelt op nationaal niveau en voornamelijk zelfbestuiving is. Hier in Brussel, of in dit Parlement, wordt een Europees debat gevoerd, maar in elk van de landen van de Unie overheerst het nationale debat, en niet het Europese debat.

Het burgerinitiatief is een geweldig middel om in het maatschappelijk middenveld een waarachtig Europees debat los te maken. De initiatieven die door burgers uit verschillende landen worden gepresenteerd zullen een Europees debat losmaken in elk van de landen, en niet slechts een nationaal debat.

Daarom besloten wij, mijnheer de Voorzitter, om het burgerinitiatief als een prioriteit te beschouwen. Zodra de Commissie haar ontwerpverordening indient – en wij danken de Commissie en in het bijzonder voorzitter Barroso en vicevoorzitter Šefčovič voor de prioriteit die zij dit thema in het werkprogramma van de Commissie hebben gegeven, en voor de voortvarendheid en spoed waarmee zij dit zullen realiseren, zoals de heer Šefčovič ons zo dadelijk zal vertellen – zullen wij beschikken over een tekst waarmee wij samen met de Raad en het Europees Parlement hopelijk binnen zes maanden iets in beweging kunnen zetten waar de Europese burgers ongetwijfeld op zitten te wachten.

We moeten nog werken aan de verschillende aspecten van het burgerinitiatief, waarvan er sommige meer technisch en andere meer politiek van aard zijn, maar we moeten dit werk stimuleren.

Daarom wilden wij, vanaf het begin van de informele bijeenkomst van de ministers van Europese Zaken in La Granja de San Ildefonso, zoals de heer Šefčovič en mevrouw Malmström – die toen nog in functie was omdat de nieuwe Commissie nog niet was aangetreden – zich zullen herinneren, tot de eerste bijeenkomst met de Commissie in Madrid toen het nieuwe college van commissarissen in functie was getreden, en vanmiddag hier in dit Parlement, ook zo ons best doen om dit initiatief te bespoedigen. Ik vraag u, dames en heren – en dat is de boodschap die ik aan u over zou willen brengen – om dit initiatief al uw aandacht te geven.

Ik weet dat u dat zult doen. Ook vraag ik u om dit onderwerp, over de diverse aspecten waarvan mijns inziens vrij gemakkelijk consensus kan worden bereikt, zo snel mogelijk in de steigers te zetten. Dat zeg ik op grond van de besprekingen die gevoerd zijn in de Raad, de Commissie en het Europees Parlement, zoals bijvoorbeeld in de voor institutionele zaken bevoegde commissie die ik heb bijgewoond. Ik denk dan ook dat we het burgerinitiatief in de praktijk kunnen brengen. Dit initiatief is voor de burgers zonder twijfel één van de boeiendste elementen van de nieuwe fase die vanaf nu in de Europese Unie is aangebroken.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het Parlement hartelijk bedanken voor het op de agenda zetten van dit zeer belangrijke onderwerp. Ik wil mijn goede vriend Diego López Garrido en het Spaanse voorzitterschap persoonlijk bedanken voor het feit dat ze dit boven aan de agenda van het Spaanse voorzitterschap hebben gehouden, want ik ben van mening dat het instrument dat we hiermee krijgen de manier waarop we politiek bedrijven in de Europese Unie echt zal veranderen.

Tot nu toe was de Europese idee gebaseerd op representatieve democratie. Ik denk dat dat ook heel goed naar voren komt in het Verdrag van Lissabon, waaruit duidelijk blijkt dat de bevoegdheden van het Parlement aanzienlijk worden versterkt en dat de nationale parlementen meer zullen worden betrokken bij het Europese wetgevingsproces. En dat moeten we aanvullen door ook de burgers meer bij dit proces te betrekken door middel van dit instrument van participerende democratie.

Er was een tijdje geleden een debat over de vraag of het een het ander uitsluit en of de optelsom uiteindelijk op nul uitkomt. Dat denk ik echt niet, want naar mijn mening versterken de elementen van representatieve en participerende democratie elkaar en helpen ze beide een werkelijk Europese, politieke en openbare ruimte te scheppen.

Ik ben ook van mening dat we dankzij dit instrument het belang van Europees burgerschap voor de Europeanen nog meer zullen onderstrepen. Evenals Diego ben ook ik ervan overtuigd dat dit zal leiden tot sterkere, betere, grensoverschrijdende debatten in heel Europa, debatten die meer over Europese onderwerpen zullen gaan en niet alleen over nationale onderwerpen, zoals we zo vaak zien in de hoofdsteden van onze lidstaten.

De Commissie was en is erg dankbaar voor het werk dat het Europees Parlement al heeft verricht op het gebied van het Europees burgerinitiatief. De resolutie die u op 7 mei vorig jaar hebt aangenomen, was voor ons een zeer belangrijk politiek richtsnoer en een zeer belangrijke aanwijzing voor de manier waarop we dit initiatief moeten voorbereiden.

Zoals u weet, wil de Commissie bij het opstellen van dergelijke belangrijke wetgevingsstukken het Europese publiek betrekken bij een zo breed mogelijke discussie. Daarom hebben we een openbaar debat over dit onderwerp georganiseerd, dat was gebaseerd op het groenboek dat we in december vorig jaar hebben gepresenteerd.

Ik moet zeggen dat we zeer positief verrast waren door de reacties die we kregen. We kregen meer dan driehonderd reacties van verschillende partijen: individuele burgers, organisaties, openbare instanties en zelfs enkele nationale parlementen.

We hebben de reacties geëvalueerd en de raadplegingsprocedure afgerond met een openbaar debat in Brussel, waarbij meer dan 150 belanghebbenden aanwezig waren, onder wie afgevaardigden van het Parlement.

Als ik dit debat moest samenvatten, zou ik zeggen dat er veel innovatieve, interessante en positieve suggesties aan de Commissie zijn voorgelegd. Wat waren de voornaamste conclusies? Dat de burgers heel graag willen dat dit initiatief zo snel mogelijk wordt ingesteld, dat ze willen dat het zo gebruiksvriendelijk mogelijk wordt, dat ze willen dat het eenvoudig, ongecompliceerd, begrijpelijk en vooral toegankelijk wordt.

En u zult het met mij eens zijn dat dit duidelijke en zeer belangrijke parameters zijn bij de opstelling van de wetgeving, want alleen deze parameters garanderen dat de burgers dit instrument gaan gebruiken voor betere communicatie met de Commissie en de Europese instellingen.

Op basis van de resultaten van de raadplegingen en de voorstellen van het Europees Parlement werkt de Commissie op dit moment aan de laatste versie van het voorstel. Ik hoop dat het College de voorstellen waaraan wij werken op 31 maart zal aannemen. Ik kan u ook vertellen dat dit waarschijnlijk niet mogelijk was geweest zonder de sterke aanmoediging van het Spaanse voorzitterschap. Het is heel duidelijk dat een dergelijke topprioriteit voor het voorzitterschap moet worden gerespecteerd en ik weet dat Spanje zich sterk zal inzetten om binnen de termijn van zijn voorzitterschap vooruitgang te boeken op het gebied van dit initiatief.

Ik heb dus goede hoop dat we, dankzij de constructieve benadering van het voorzitterschap, de Raad en het Parlement, dit nieuwe en zeer belangrijke instrument ruim voor de eerste verjaardag van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon zullen kunnen instellen.

Íñigo Méndez de Vigo, *namens de PPE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het was hier in deze vergaderzaal, bijna zeven jaar geleden, aan het eind van het grondwettelijk verdrag, dat afgevaardigden van het Europees Parlement en afgevaardigden van de nationale parlementen erin slaagden om een voorstel te formuleren dat door het presidium aanvaard werd. Mij viel de eer te beurt om het voorstel aan het presidium voor te leggen en wij hebben het aangenomen. Ik zou hier de namen van de heren Alain Lamassoure en Jürgen Mayer willen noemen, die destijds het voorstel voor het burgerinitiatief, het volksinitiatief, hebben opgesteld dat thans is opgenomen in de Verdragen.

Dit volksinitiatief is een voorbeeld van participatieve democratie – vicevoorzitter Šefčovič heeft dat heel goed uitgelegd – en van Europese democratie, want de kwesties waarop dit initiatief van toepassing is, moeten Europese kwesties zijn, geen nationale kwesties. Participatie van de burgers, derhalve, en kwesties die op Europees niveau behandeld worden.

De heer Šefčovič, die het voorstel voorbereidt, heeft ons niet gezegd waaruit dit zal bestaan. Hij heeft ons een beetje lekker gemaakt. Namens mijn fractie wil ik u, mijnheer Šefčovič, verzoeken ervoor te zorgen dat het voorstel tenminste aan drie ideeën beantwoordt.

In de eerste plaats moet het duidelijk en eenvoudig zijn. We moeten de dingen niet gecompliceerd maken. Het initiatief moet toegankelijk zijn voor de mensen, zodat ze er gebruik van kunnen maken zonder een universitaire studie te hebben gevolgd.

In de tweede plaats dient het te voorzien in samenwerking tussen de Europese en de nationale autoriteiten, want naar mijn idee hebben de nationale autoriteiten een belangrijke rol te vervullen in de wijze waarop de ondertekening georganiseerd wordt.

In de derde plaats moeten we vanuit de Europese Commissie en vanuit dit Parlement een voorlichtingstaak op ons nemen. We moeten uitleggen hoe dit wetgevingsinitiatief kan worden gebruikt om frustraties te vermijden. Ik zal u een voorbeeld geven dat ik op internet gezien heb. Op internet is een handtekeningenactie op touw gezet met als doel het volksinitiatief te gebruiken om het aantal zetels van het Europees Parlement te veranderen en tot één zetel te beperken.

Dat is natuurlijk onmogelijk en dat moeten we van meet af aan duidelijk maken. Voor zo'n voorstel zou een wijziging van de Verdragen nodig zijn en daar mag niet over worden beslist door middel van een volksinitiatief.

Er moet dan ook, dames en heren van de Commissie en van het Parlement, veel worden gedaan aan voorlichting over een initiatief dat de steun heeft van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) en waarvan wij hopen dat het het gevoel van de burgers dat zij bij de Unie horen en kunnen participeren in kwesties van de Unie zal versterken.

Ramón Jáuregui Atondo, *namens de S&D-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Šefčovič, ik moet zeggen dat ik buitengewoon blij was te vernemen dat de Commissie van plan is om al op 31 maart, aanstaande week dus, de ontwerpverordening in kwestie goed te keuren. Dat lijkt me groot nieuws, en ik denk dat het fair en gepast is om de Commissie, de heer Šefčovič en het Spaanse voorzitterschap geluk te wensen met de impuls die ze aan dit initiatief gegeven hebben, en met hun besluit om dit belangrijke voorstel aan het Europees Parlement voor te leggen.

Dit is in de eerste plaats belangrijk omdat het de legitimiteit van het Europees Parlement vergroot, en omdat het ervoor zorgt dat de burger rechtstreeks toegang krijgt tot het Parlement, dat hij niet via een politieke partij maar zelf, rechtstreeks, hier kan komen met niets meer en niets minder dan een wetsvoorstel.

Het is de rechtstreekse toegang van de burger tot het Parlement die de legitimiteit van het Parlement vergroot. Dat versterkt het idee van het burgerschap dat aan de Europese integratie ten grondslag ligt. Sinds het Verdrag van Maastricht is het de burger die de spil van de Europese integratie is, en hij is het die hier een hoofdrol krijgt toebedeeld.

In de derde plaats denk ik dat de band tussen de instellingen en de burgers hierdoor sterk wordt bevorderd, een doel waarop we altijd hebben aangedrongen en dat we nooit bereikt hebben. Hiermee worden mensen concreet in de gelegenheid gesteld om dichterbij het Europees Parlement te komen en te begrijpen waarvoor het kan dienen. Dat punt brengt mij er ook toe een paar aanbevelingen te doen die voor een groot deel overeenstemmen met die van de heer Méndez de Vigo van zojuist.

Ik denk dat het belangrijk is om een tekst op te stellen die in de eerste plaats werkelijk flexibel is, met andere woorden, een tekst die het mogelijk maakt dit recht uit te oefenen, die het mogelijk maakt dat vele mensen dat doen, want we moeten nog vaststellen van hoeveel landen, welke percentages en welk systeem van ondertekening sprake moet zijn. Laten we in vredesnaam flexibel zijn! Laten we ervoor zorgen dat dit initiatief makkelijk toegankelijk is maar ook dat het duidelijk verwoord wordt en we geen verwachtingen de bodem inslaan.

Er is een fundamentele stap die de Commissie op voorhand moet zetten, namelijk zeggen of een ontwerpinitiatief al dan niet kans van slagen heeft, of het al dan niet mogelijk is het uit te voeren. Alvorens er handtekeningen worden verzameld, moeten wij "ja" of "nee" zeggen om teleurstellingen te voorkomen: duidelijkheid en flexibiliteit, dames en heren, dat is wat we nodig hebben in deze ontwerpverordening, en natuurlijk: gelukwensen hiermee.

Anneli Jäätteenmäki, *namens de ALDE-Fractie*. – (FI) Het Europees burgerinitiatief is belangrijk, omdat het een van de weinige nieuwigheden in het Verdrag van Lissabon is waarvan wij kunnen zeggen dat het concreet de mogelijkheden van de burgers vergroot om invloed uit te oefenen. Dit is natuurlijk maar een kleine stap en het verzamelen van een miljoen handtekeningen is een hele opgave, terwijl wij daarmee de Commissie alleen maar kunnen verzoeken iets te doen. De Commissie zal dan in al haar wijsheid beslissen of zij iets wel of niet doet.

Als het burgerinitiatief een geslaagd experiment wordt, zoals ik hoop, dan is het goed mogelijk dat wij daarna meer vooruitgang kunnen boeken in de richting van meer directe invloed van de burgers. Daarom is het, nu wij een kader voor het burgerinitiatief opstellen, heel belangrijk dat dit kader duidelijk en begrijpelijk wordt omschreven en dat een initiatief gemakkelijk kan worden genomen. Wij mogen geen valse hoop wekken of misverstanden creëren.

Er is gesproken over een procedure van een voorafgaande verenigbaarheidstoets. Dat moet volgens mij zeer zorgvuldig worden overwogen. Deze procedure kan haar goede kanten hebben, maar ik weet niet of het juist is om in die fase initiatieven te laten sneuvelen. Laat ons de burgers inspraak geven.

Het is naar mijn mening belangrijk dat de lidstatendrempel, dat wil zeggen het aantal betrokken lidstaten, niet te hoog wordt en dat een kwart voldoende is om te zeggen dat het initiatief is genomen en dat het verder zal worden behandeld. Wij moeten ervoor zorgen dat er met de verordening geen onnodige belemmeringen worden opgeworpen voor de tenuitvoerlegging van het burgerinitiatief, maar dat die daarmee juist duidelijk en eenvoudig wordt. Laten wij hopen dat er veel initiatieven komen en dat de Commissie deze in behandeling zal nemen.

Gerald Häfner, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer López Garrido, commissaris Šefčovič, dames en heren, ik geloof dat we hier nu een grote kans hebben om van Europa, dit gemeenschappelijke Europa, dat begonnen is met verdragen tussen staten – dat wil zeggen eigenlijk met een klassiek instrument van buitenlands beleid, waarbij de burgers in meer of mindere mate toeschouwer waren – steeds meer een Europa van de burgers te maken.

Wij debatteren hier vandaag over het eerste instrument voor directe participatie van burgers op Europees niveau. Ik denk dat het voor iedereen duidelijk is wat een kans dat vooral biedt voor het creëren, voor het geleidelijk ontwikkelen van zoiets als een Europese publieke opinie, een Europese *demos*, die dit Europa toch nodig heeft, want we discussiëren in feite in Frankrijk, in Italië, in Portugal, in Duitsland, et cetera, nog steeds min of meer gescheiden. Wij voeren, wat de burgers betreft, nauwelijks gezamenlijke Europese debatten. Dit Europees burgerinitiatief zou die echter op gang kunnen brengen. Het zou kunnen helpen om het gevoel bij de burgers dat Brussel ver weg is en dat zij, de burgers, in Brussel niets te zeggen hebben, enigszins weg te nemen. Wij creëren hier een eerste instrument waarmee de burgers een mondje mee kunnen praten in Brussel. Het gaat er nu echt om hoe we dat vormgeven. Ik wil zeer duidelijk zeggen dat er nog niet is bepaald of het uiteindelijk een succes zal zijn of dat het op een teleurstelling uitloopt. Dat hangt van de vormgeving af.

Ik kan goed begrijpen, beste mijnheer Šefčovič, dat u ons vandaag nog geen details kon geven, want ik weet dat u nog helemaal niet tot een definitieve beslissing bent gekomen. We hebben hier echter de gelegenheid om misschien samen kort een paar punten te noteren. Ik zou daarom graag één punt in het bijzonder aan de orde willen stellen.

Voor mij staat of valt deze zaak met de voorwaarde dat het voorstel van de Commissie of ten minste het wetsvoorstel waartoe wij hier uiteindelijk besluiten, niet slechts drempels en voorschriften bevat die de burgers in acht moeten nemen, maar dat hierin ook wordt voorgeschreven dat de Commissie een tot stand gekomen burgerinitiatief serieus moet behandelen. Als een miljoen burgers een dergelijk initiatief ondertekend heeft, zou het namelijk in mijn ogen bijzonder frustrerend zijn als dit uiteindelijk in zijn geheel geruisloos in de prullenbak zou verdwijnen. We moeten de toelaatbaarheid in drie stappen testen. Ten eerste formeel: zijn er voldoende handtekeningen verzameld? Dan juridisch: valt dit onder de bevoegdheden van de Europese Unie, wordt hiermee geen vigerend recht geschonden? En ten slotte moet er een inhoudelijk onderzoek plaatsvinden. Daarbij acht ik het van belang dat de burgers worden uitgenodigd voor dit onderzoek, dat er een hearing plaatsvindt, dat zij worden gerespecteerd en dat over hun wensen wordt gesproken en dat ze niet alleen maar ooit *ex cathedra* een brief ontvangen. Dit bij wijze van aanmoediging.

Nog kort een tweede voorstel: een derde, of negen lidstaten lijkt mij, en lijkt ons allemaal in dit Parlement, te veel. Het Parlement heeft zich uitgesproken voor een vierde en dit aantal moet in relatie met de tweede drempel worden gezien, namelijk de drempel binnen de lidstaten. Ik heb in de gesprekken die wij met elkaar hebben gevoerd, voorgesteld om ze onder te verdelen naar de grootte van de lidstaten, want het maakt veel uit of het gaat om een bijdrage van een grote of een kleine lidstaat en ik zie dat men voor dit voorstel opentstaat.

Vanwege de tijd kan ik niet meer op andere punten ingaan. Ik hoop dat wij dit eerste instrument van transnationale democratie met elkaar tot stand kunnen brengen.

Syed Kamall, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat velen van ons blij zouden zijn met elk initiatief dat macht wegneemt bij de Europese Unie en andere politieke regeringen en die macht dichterbij de burgers brengt.

In één opzicht zou ik willen verzoeken tot meer flexibiliteit. Waarom moeten we de onderwerpen waarover de burgers een initiatief kunnen instellen van te voren vaststellen? Als zij een onderwerp ter sprake willen brengen, moeten wij ter verantwoording kunnen worden geroepen en onze mening erover geven. Als het

bijvoorbeeld gaat over de plaats waar het Parlement moet zetelen, moeten we daarop reageren. Waarom zouden we het onderwerp uit de weg gaan? Laten we alles aanpakken waar de burgers om vragen.

Er is één ding dat ik duidelijk wil maken en dat is transparantie. Het wordt heel moeilijk voor een persoon of een groep burgers om zelfstandig het vereiste aantal handtekeningen te verzamelen. Daarom zullen het misschien organisaties zijn die de verzameling van deze handtekeningen gaan organiseren. Deze organisaties moeten transparant zijn over hun financiering, zodat er geen ontstaan die het proces kapen om meer financiering te vragen voor initiatieven waarin zij geloven. Laat het werkelijk een initiatief van de burgers zijn en niet van maatschappelijke organisaties en ngo's.

Søren Bo Søndergaard, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, het wantrouwen van de burgers ten aanzien van de Europese Unie is aan het toenemen. De lage opkomst bij de Europese verkiezingen spreekt in dit verband boekdelen. Als het Europees burgerinitiatief zo wordt uitgelegd dat slechts weinigen er gebruik van kunnen maken, maakt dat de situatie alleen maar erger. Daarom bepleiten wij in onze fractie dat de regels niet te streng worden gemaakt. Zo kunnen kwesties bijvoorbeeld wel degelijk relevant voor Europa zijn, ook al zijn de eerste miljoen handtekeningen slechts uit een klein aantal landen afkomstig. Als Europees Parlement kunnen wij echter ook iets doen om het burgerinitiatief serieus te nemen. Wij als Parlement kunnen besluiten om iedere keer wanneer een burgerinitiatief wordt goedgekeurd een parlementair debat te houden, dat dan eventueel kan leiden tot een verklaring over het initiatief in kwestie. Op deze manier nemen we ook de wensen van burgers serieus en ik hoop dat de fracties kunnen samenwerken om iets dergelijks tot stand te brengen, bijvoorbeeld door het Reglement te wijzigen.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, ik heb tot nu toe met een beredeneerd en bijgevolg zeer groot wantrouwen geluisterd naar alles wat hier reeds is gezegd. We weten immers uit eigen ervaring, uit de ervaring met de referenda in Nederland en Frankrijk en *last but not least* van het referendum in Ierland, hoe de eurocratie omspringt met de wil van het volk en met de uitingen van de wil van de burgers. Wat is dat burgerinitiatief eigen in essentie? In essentie is het een doekje voor het bloeden geweest, een schijnvertoning die bij het Verdrag van Lissabon een beetje inspraak van de burgers moest suggereren zonder dat die inspraak er echt zou komen in het besluitvormingsproces. Dat blijkt trouwens uit alles wat we tot nu toe mochten vernemen: ingewikkelde procedures, belemmeringen wat de onderwerpen betreft, en mocht er dan uiteindelijk toch iets van komen, dan is er een behandeling en vooral een besluitvorming in exact dezelfde eurocratische, weinig democratische cenakels als voorheen. Wat wij nodig hebben in Europa zijn bindende volksraadplegingen, bijvoorbeeld over de toetreding van Turkije. Dat hebben we nodig om de democratie te herstellen en het burgerinitiatief is daar jammer genoeg slechts een soort gecasteerde karikatuur van.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik verwelkom de verklaringen van de heer López Garrido en de heer Šefčovič.

Het nieuwe Verdrag van Lissabon spoort ons ertoe aan snel in te stemmen met een systematische actie ten behoeve van het burgerinitiatief, dat getuigt van het bestaan van een Europees volk. Zoals wij weten, is één van de belangrijkste punten van kritiek op de Unie namelijk dat zij geen geheel democratische structuur zou zijn. Het Verdrag van Lissabon heeft geprobeerd het democratische tekort op velerlei wijzen aan te vullen, onder meer door middel van de mogelijkheid dat ten minste één miljoen Europese burgers een verzoek doet tot het indienen van een wetgevingsvoorstel.

Om serieus te zijn zal dit nieuwe instrument juridische effecten van een zeker belang moeten sorteren. Het mag zeker niet dezelfde waarde hebben als het reeds bestaande, door een veelvoud van mensen ondertekende verzoekschrift. Er moet een duidelijk verschil zijn en het moet worden onderworpen aan regels die misbruik ervan voorkomen maar genoeg ruimte laten voor een brede discussie, als uiting van een bewuste en verifieerbare consensus onder het volk.

Het belangrijkste aspect van het in artikel 11 van het Verdrag van Lissabon voorziene initiatief is de symbolische betekenis ervan: het democratische tekort wordt niet alleen aangevuld door de volksvertegenwoordigers bevoegdheden te verlenen op besluitvormingsgebied, maar vooral door het bestaan te erkennen van een Europees volk, dat niet slechts de som is van de inwoners van de afzonderlijke lidstaten.

Wat betreft de regels die wij overwegen, beschouw ik de volgende twee aspecten dan ook als bijzonder belangrijk: het eerste betreft het onderwerp dat, zoals reeds is gezegd, een Europees thema moet zijn, en het tweede is de verdeling van het minimumaantal ondertekenaars over een aanzienlijk aantal lidstaten, met een passend percentage met betrekking tot het electorale gewicht van ieder land.

Ik hoop dat het nieuwe instrument ertoe bij zal dragen dat de burgers in Frankrijk, Italië, Duitsland, Spanje, enzovoorts, zich vooral Europese burgers zullen voelen.

Zita Gurmai (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het Europees burgerinitiatief is een van de grote innovaties van het Verdrag van Lissabon en gericht op het vergroten van de rechtstreekse democratie in de Europese Unie. Dit nieuwe hulpmiddel moet correct worden gebruikt door het volledig te benutten. Bovendien moet de geloofwaardigheid ervan worden gegarandeerd.

In dat opzicht moeten serieuze vereisten worden overwogen. Ik zal er kort twee noemen, wel wetende dat er meer zijn. De verzamelde handtekeningen moeten op de juiste manier worden gecontroleerd. Dat is een cruciale kwestie die ernstige problemen kan veroorzaken, aangezien de relevante wetgeving heel verschillend is in onze lidstaten. We moeten de optimale oplossing vinden, het beste evenwicht tussen verschillende regels en gemeenschappelijke vereisten.

Het tweede onderwerp is de ontvankelijkheid van het initiatief. Ook hierbij moet elk aspect zorgvuldig worden onderzocht om de beste aanpak te vinden. Moet het onderwerp van de openbare discussie beperkt worden om de waarden van de Unie te beschermen, of moet vrijheid van meningsuiting voorop worden gesteld? Kunnen deze beginselen naast elkaar bestaan?

Ik ben ingenomen met en dankbaar voor het voortvarende werk van vicevoorzitter Šefčovič en het Spaanse voorzitterschap. Ik ben blij dat de belanghebbenden in februari de kans hebben gekregen om te discussiëren over de meeste kwesties die moeten worden opgelost om het burgerinitiatief te kunnen laten functioneren.

Ik zou heel graag de uitkomst van de bijeenkomst te weten willen komen. Hoe gaat de Commissie de kwestie van de toetsing en de ontvankelijkheid van een initiatief aanpakken en in welk stadium? Als we hier in het Europees Parlement een verslag opstellen, moeten we natuurlijk precies weten met wat voor aanpak we te maken hebben. Ik ben er sterk van overtuigd dat we hier zijn om de Europese burgers te vertegenwoordigen en het moet duidelijk zijn dat we voor ons allemaal een heel sterke boodschap kunnen afgeven.

Ik weet zeker dat het Spaanse voorzitterschap uitstekend werk verricht als lid van het trio, samen met België en Hongarije, mijn goede kameraden. Dus nogmaals hartelijk bedankt, vicevoorzitter. U hebt uitstekend werk verricht. Laten we zo doorgaan.

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit is een instrument met enorme mogelijkheden dat een belangrijk democratisch signaal kan afgeven aan Europa.

Als ik aan mijn eigen land denk – als je een wetgevingsinitiatief wilt voorstellen in het Verenigd Koninkrijk, moet je een lid van het parlement vinden, dan moet hij of zij het geluk hebben om een jaarlijkse stemming of loting te winnen en vervolgens wordt het voorstel waarschijnlijk alsnog van tafel geveegd door de regering.

Ik denk dus dat we iets heel belangrijks en heel opwindends in de handen van de Europese burgers gaan leggen. Daar ben ik trots op, maar het moet wel gebruiksvriendelijk, toegankelijk en geloofwaardig zijn en dat betekent dat we redelijk strikt moeten zijn ten aanzien van de vraag of iets al dan niet onder de bevoegdheid van de EU valt en dat we vanaf het begin de mensenrechten in acht moeten nemen.

We moeten in staat en bereid zijn om de organisatoren te helpen bij het voldoen aan de technische eisen. Het belangrijkste is dat de Parlementsleden bereid zijn om samen te werken met de initiatiefnemers. Dit brengt onze rechten niet in gevaar. Het is iets waarmee we onze burgers de hand kunnen reiken, maar zij moeten hun boodschap richten aan de Commissie. Wij kunnen helpen en daarmee vestigen we samen een echte Europese democratie.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijn collega, de heer Häfner, heeft een paar voorwaarden genoemd die ervoor moeten zorgen dat dit initiatief, zoals hij zei, uitvoerbaar, geloofwaardig en legitiem is.

Zelf wil ik enerzijds de aandacht van dit Parlement vestigen op het advies van de Economische en Sociale Raad, dat zeer interessant is en ook duidelijkheid zou kunnen verschaffen over de te nemen besluiten, en anderzijds onderstrepen dat de participerende democratie werkt als iedereen zijn rol vervult, zowel de leden van het Parlement en de Raad, als organisaties uit het maatschappelijk middenveld en niet-georganiseerde burgers voor wie het burgerinitiatief een kans is.

Aangezien artikel 11 van het Verdrag eveneens voorziet in de mogelijkheid om een structurele en georganiseerde dialoog met het maatschappelijk middenveld tot stand te brengen, zou ik u in dit opzicht

willen vragen, mijnheer de commissaris, wat u voor ogen hebt als initiatief – naar het voorbeeld van de sociale dialoog waarin de Verdragen voorzien –, en zou ik willen weten of u van plan bent om naast het burgerinitiatief, dat bijzonder interessant en nuttig is, op structurele en interinstitutionele wijze de dialoog met het maatschappelijk middenveld vorm te geven.

Peter van Dalen (ECR). - Voorzitter, nu het Verdrag van Lissabon van kracht is geworden, kunnen burgers een burgerinitiatief lanceren. Dat is winst, want de burgers staan nog te ver bij Europa vandaan en het is lastig hen bij de beleidsontwikkeling te betrekken. Het burgerinitiatief vind ik een goede mogelijkheid om het draagvlak voor Europa bij de burgers te vergroten.

Voorzitter, ik vraag nadrukkelijk aandacht voor een recent gestart burgerinitiatief. Collega Martin Kastler, hier aanwezig, is een initiatief begonnen waarin wordt opgeroepen de zondag vrij te houden als rustdag en als dag voor familie en bezinning. Ik ondersteun zijn pleidooi van harte en volledig en ik werk met hem samen om zo veel mogelijk handtekeningen op te halen in Nederland. Ik roep iedereen op dit initiatief te steunen en uit te dragen. Initiatieven als dit kunnen aangeven wat de burger belangrijk vindt. Ik roep Parlement en Commissie op om deze signalen zeer serieus te nemen, want Europa is er voor de burger, de burger niet voor Europa!

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, doordat de rol van het Europees Parlement en het Europees burgerinitiatief dankzij het Verdrag van Lissabon versterkt is, is een belangrijke stap naar een versteviging van de Europese democratie gezet. Echter, om ervoor te zorgen dat het initiatief haar rol kan vervullen, moeten er procedures bestaan die het democratische karakter van het initiatief niet van bij het begin beperken.

Het Europees Parlement speelt momenteel geen enkele rol in het proces van het burgerinitiatief. Het vorige Parlement stemde ervoor dat de Commissie zou bepalen welke initiatieven toegelaten worden en welke er verworpen worden. Ik ben van mening dat de rol van het Europees Parlement hier duidelijk groter zou moeten zijn. Het Parlement dient samen met de Commissie de ingediende initiatieven te beoordelen en er een mening over geven. Op deze manier zal de beslissing over de ontvankelijkheid van de voorgestelde initiatieven ook in de handen van de vertegenwoordigers van de kiezers liggen, en niet enkel bij de uitvoerende macht. Het Parlement is momenteel de enige Europese instelling die met vrije, democratische verkiezingen verkozen wordt, en het burgerinitiatief heeft juist betrekking op de problemen en meningen van de mensen. Als er een initiatief verworpen wordt door de Commissie, en dus door de uitvoerende macht die dit initiatief moet uitvoeren, kan dit voor de burgers onbegrijpelijk zijn.

Het is ook belangrijk dat de organisator van het initiatief, een sociale organisatie of ngo, helder en duidelijk bepaalt wat het thema en het doel van het initiatief is, zelfs al moet hij niet noodzakelijk een wetgevend ontwerp indienen. Ik ben ook van mening dat de procedures voor initiatieven in de lidstaten geharmoniseerd moeten worden, want een te grote verscheidenheid maakt het ons moeilijk om brede steun voor deze initiatieven te krijgen.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Het burgerinitiatief is een van de bevoegdheden van de EU-burger en vormt een aanzienlijke vooruitgang voor de democratie en voor een directe inspraak van het grote publiek in het politieke leven.

Commissaris Šefčovič, ik heb veel begrip en waardering voor uw aanpak in dezen. Ik zou hierbij graag willen verwijzen naar de vragen van mijn collega, Zita Gurmai, omdat ook ik het belangrijk vind dat er een antwoord komt op een aantal ervan. Een van die vragen betreft de plaats en methode van het formaliseren, met andere woorden, de plaats waar de handtekeningen op basis van een initiatief worden verzameld, of dit in een overheidsgebouw is of ergens op straat. In verband hiermee rijst ook de vraag of er een conflict ontstaat met overige mensenrechten, bijvoorbeeld het recht op vrijheid van meningsuiting.

De tweede vraag betreft de financiering van het hele proces. Wie zal bijgevolg verantwoordelijk zijn voor de financiering van een burgerinitiatief? Is dat de Europese Unie, zijn dat de afzonderlijke lidstaten, of zijn dat de burgers die het initiatief op touw zetten? In het slechtste geval kan dit leiden tot een schending van een democratisch beginsel doordat het solvabiliteit opwerpt als voorwaarde voor betrokkenheid.

Tot slot nog een belangrijk punt: het is essentieel voor de Commissie om een exacte termijn vast te stellen waarbinnen deze handtekeningen moet worden verzameld of op een geldige wijze moeten worden verzameld, waarbij wij met name niet mogen voorbijgaan aan de noodzaak van openheid en transparantie van het gehele mechanisme teneinde te voorkomen dat dit wordt misbruikt door belangengroepen die waar dan ook in de EU actief zijn.

Mijn oprechte dank, commissaris, en ik zal duimen voor een goede afloop.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, als iemand die twee keer campagne heeft gevoerd voor een 'ja'-stem voor Lissabon en het burgerinitiatief heeft gepromoot, ben ik het oneens met mijn collega. Ik denk niet dat het enkel een vijgenblad is. Ja, er zijn beperkingen, maar het heeft potentieel en het is een werkelijk betekenisvolle stap in de richting van een participerende democratie.

Ik heb deze kwestie met burgers besproken. Ik heb burgers de mogelijkheid gegeven te participeren in de raadpleging van de Commissie en de hoorzittingen van de Commissie verzoekschriften. We moeten echter niet alleen overleggen met onze burgers: we moeten luisteren naar wat ze zeggen en we moeten ervoor zorgen dat er rekening wordt gehouden met hun meningen bij alle wetgeving die we opstellen.

Dit is een kans voor de EU-instellingen om duidelijk te laten zien dat het burgerinitiatief van begin tot eind de meningen van de Europese burgers zal weerspiegelen. Deze wetgeving moet burgervriendelijk en zeer zichtbaar zijn. Er moet ook gemakkelijk toegankelijke bijstand en hulp worden geboden aan burgers die een petitie willen organiseren. Het moet duidelijk worden gemaakt op welke terreinen de Commissie kan optreden en op welke niet. Het zou alleen maar leiden tot verdere beschuldigingen van een democratisch tekort en tot meer cynisme en woede bij de burgers als er een miljoen handtekeningen werd opgehaald voor een petitie en vervolgens zou blijken dat het buiten de bevoegdheid van de EU valt.

We moeten hier dus absolute duidelijkheid over hebben en we moeten proactief zijn. We moeten alles uit deze wetgeving halen wat erin zit, maar we mogen niet meer beloven dan we kunnen waarmaken. Het burgerinitiatief is als een pasgeboren baby: het heeft onbegrensde mogelijkheden, maar het moet voorzichtig worden behandeld terwijl het zijn eerste voorzichtige stapjes zet.

VOORZITTER: PÁL SCHMITT

Ondervoorzitter

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, wij dragen een enorme verantwoordelijkheid voor de vormgeving van dit instrument. De Europese burgers die Europees denken en die Europese wensen op Europees niveau willen doordrijven en doorvoeren, hebben hun hoop op ons gevestigd. We moeten tegen elke prijs de fouten vermijden die zich nu op het gebied van de verzoekschriften voordoen. We moeten namelijk vermijden dat de Europese burgerinitiatieven slechts als klaagmuur fungeren, zonder dat dit verdere consequenties heeft. Actieve burgers wachten op het resultaat, wachten af hoe wij dit zullen vormgeven.

Wanneer we de drempel te hoog leggen, frustreren we een groot potentieel voor Europa. Daar moet u aan denken. Het kost mensen die in een bepaald onderwerp geïnteresseerd zijn, enorm veel moeite om een miljoen handtekeningen te verzamelen. Wanneer deze vervolgens zonder noemenswaardige behandeling en gevolgen in de prullenbak belanden, hebben we de democratie in Europa waarschijnlijk een slechte dienst bewezen. Daarom is het heel belangrijk hoe de Commissie hiermee omgaat. Dat staat voor mij centraal.

Mariya Nedelcheva (PPE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Šešćovič, mijnheer López Garrido, dames en heren, het burgerinitiatief is een extra bouwsteen voor de oprichting van een echt Europees maatschappelijk middenveld. Het is een nieuwe mogelijkheid voor de Europese burgers om hun stem zwaarder te laten meewegen in het besluitvormingsproces. Ik hoop dat de invoering van dit burgerinitiatief het gevoel om tot een zelfde eenheid, ons Europa, te behoren zal versterken, want dit Europese gevoel is helaas tamelijk zwak en is vaak ver zoek.

Afgezien van de technische, administratieve en praktische aspecten die samenhangen met de concrete uitvoering van het initiatief, denk ik dat onze boodschap allereerst politiek moet zijn. Wij moeten de rode draad die aan de invoering van dit initiatief ten grondslag ligt namelijk niet uit het oog verliezen: de burgers dichterbij de instellingen brengen, hun belangstelling voor Europa stimuleren, hun participatie bevorderen en hen tot actoren van het communautaire beleid maken. Dat is wat wij voortdurend in gedachten moeten houden.

Of het nu gaat om het minimumaantal lidstaten waaruit de handtekeningen afkomstig moeten zijn, de verzameling, verificatie en controle van deze handtekeningen of de ontvankelijkheid van de initiatieven, wij moeten ervoor zorgen dat de burgers niet worden belemmerd in hun wens om een initiatief in te dienen.

Ik zou er bijvoorbeeld op willen wijzen dat de kosten om de handtekeningen door een notaris geldig te laten verklaren, redelijk moeten zijn. Sommige lidstaten, die dit soort initiatieven al op nationaal niveau toepassen,

hanteren soms buitensporige bedragen. Dit soort belemmeringen moeten wij bij het burgerinitiatief zien te voorkomen.

Tot slot moeten wij de versterkte rol van ons Parlement niet uit het oog verliezen. Als drager van de democratische wil van de Europese burgers en als hoeder van de transparantie op begrotingsgebied, dient het Parlement een grotere inbreng te krijgen in het proces rond de tenuitvoerlegging van het initiatief. Alleen op die manier kunnen wij van de extra spirit van de Unie een echt democratisch hart maken.

Proinsias De Rossa (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit is een van de belangrijkste democratische stappen vooruit voor de Europese Unie. Twee derde van de inwoners van Ierland heeft voor het Verdrag van Lissabon gestemd en een van de redenen daarvoor was de beschikbaarheid van dit burgerinitiatief. Voor het eerst kunnen burgers op transnationale basis aan de Commissie vragen voorstellen in te dienen. Maar dit moet wel een transparant proces zijn. We moeten weten wie deze initiatieven organiseert en we moeten weten wie ze financiert. Ze mogen niet worden gebruikt voor bedrijfsbelangen.

De Commissie, die moet bepalen of ze een voorstel wel of niet oppakt, moet naar mijn mening niet het orgaan zijn dat besluit over de ontvankelijkheid. Ik vind dat we de rol van de Ombudsman moeten uitbreiden, zodat die op een centraal Europees niveau kan bepalen wat ontvankelijk is en wat niet.

Het minimale aantal staten dat nodig is, moet volgens mij zeven zijn en niet negen, zoals is voorgesteld of zoals ook is gesuggereerd door de Commissie, en ik moet erop aandringen dat de drempel van een miljoen die is vastgesteld door het Verdrag niet mag worden losgelaten. Deze mag niet worden verhoogd omdat de lidstaten veel burgers hebben en er veel lidstaten zijn. Het is uiterst belangrijk dat de Verdragen worden nageleefd.

En tot slot wil ik zeggen dat ik vind dat het mogelijk zou moeten zijn dat burgers zich aanmelden via het internet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mijn betoog beginnen in het Spaans om het Spaanse voorzitterschap te bedanken voor zijn besluit om eerder met het onderhavige initiatief te komen dan aanvankelijk gedacht was. Ik ben u daarvoor zeer erkentelijk.

(DE) Ik ga nu verder in het Duits. Ik wil de Commissie er ook voor bedanken dat zij het initiatief van het Spaanse voorzitterschap heeft opgepakt en heeft gezegd: ja, we zullen het sneller doen en het voorstel al volgende week voorleggen. We hopen dat er vóór de zomer een afgerond voorstel ligt. Dat is belangrijk, om aan de verwachtingen van de burgers te voldoen.

Ik vind – net als veel van de vorige sprekers – de drempel van negen landen die men nu wil hanteren, eenvoudig te hoog. Mijn voorstel zou zijn om met vijf, dus een vijfde van de landen, te beginnen. Het is niet eenvoudig om een miljoen handtekeningen te verzamelen, ook al kan men dit misschien via het internet doen. We moeten de mensen echter laten zien dat we willen dat zij een bijdrage leveren aan dit gemeenschappelijke Europa en een echt Europees debat voeren. Ik acht het ook van belang dat de juridische, formele en inhoudelijke toets al aan het begin plaatsvindt, en dat dit niet pas gebeurt wanneer de mensen al zijn begonnen met het verzamelen van handtekeningen. Er moet ook ondersteuning voor de initiatieven komen, bijvoorbeeld in de vorm van vertalingen. Wanneer dat gebeurt, kan het ons lukken om de burgers opnieuw – en sterker – enthousiast te maken voor ons gemeenschappelijke Europa.

Anna Záborská (PPE). - (SK) Commissaris, ik dank u voor uw korte uiteenzetting van de volgende stappen. Wij hebben een ontwikkeling doorlopen van conceptuele doelstellingen en een aantal regels tekst in het Verdrag van Lissabon tot een richtlijn die de EU zal reguleren.

Het burgerinitiatief biedt de EU-burger een verder middel tot Europese integratie. De inwoners van de lidstaten hebben de mogelijkheid te lobbyen bij Europese instellingen. Er moet echter wel op worden gewezen dat het recht op een burgerinitiatief weliswaar een democratisch instrument is, maar tevens de deuren opent voor een gefederaliseerde EU. Ik steun het burgerinitiatief, maar het is wel nodig de bevoegde autoriteiten van de lidstaten hier zo veel mogelijk bij te betrekken. De bescherming van de nationale grondwetten moet voorrang krijgen en worden gegarandeerd.

Zoals de commissaris al zei, moet dit initiatief goed worden afgewogen, en ik zou hieraan willen toevoegen dat wij in geen geval mogen toestaan dat dit wordt gebruikt als voorwendsel om het subsidiariteitsbeginsel te omzeilen. Het kader voor de toepassing van deze maatregel moet duidelijk worden afgebakend, zodat wij onrealistische verwachtingen van de kant van sommige instellingen en met name van de kant van de EU-burger vermijden.

Judith A. Merkies (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben erg blij met het burgerinitiatief. Als u het niet erg vindt, schakel ik over op Nederlands om uit te leggen waarom ik zo blij ben!

Voorzitter, ik ben erg blij met het burgerinitiatief, want op deze manier kan de burger niet alleen maar één keer in de vijf jaar aangeven wat hij wil, maar kan hij ook tussentijds een echte rol spelen in de Europese Unie. Daarom is het ook belangrijk dat de burger weet wanneer hij bij ons kan komen aankloppen. Het is zo dat hij niet bij ons kan komen aankloppen, maar bij de Europese Commissie. Weet de gemiddelde burger wel wanneer hij naar de Europese Commissie kan? Daar is een enorme informatiecampagne voor nodig. Ik moet dan ook zeggen dat het kritische punt hierbij is dat het burgerinitiatief pas echt volwassen is als alle Europese instellingen de 1 miljoen stemmen, de 1 miljoen burgers serieus nemen en ook ministers en regeringsleiders zouden daar naar moeten luisteren. Natuurlijk is het dan zo: als 1 miljoen Europese burgers afschaffing willen van Straatsburg, dan moet ook daarnaar worden geluisterd.

Fiorello Provera (EFD). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben ervan overtuigd dat dit door het Verdrag aan de Europese burgers verleende initiatiefrecht de bevolkingen dichterbij Europa en de Europese instellingen zal helpen brengen, in ieder geval meer dan de kostbare, door de Unie gefinancierde voorlichtingscampagnes hebben gedaan, die tot op de dag van vandaag – zie de opkomst bij de verkiezingen – weinig zoden aan de dijk hebben gezet.

Dit initiatief vormt ongetwijfeld een nadere versterking van de democratie omdat het de burgers in staat stelt rechtstreeks wetgeving voor te stellen. Het is, met andere woorden, een vorm van directe democratie die de parlementaire vertegenwoordiging complementeert.

We mogen deze kans niet voorbij laten gaan. De Commissie moet dit initiatiefrecht eenvoudig, begrijpelijk en toegankelijk maken en de burgers helpen en begeleiden vanaf de eerste fase van de procedure tot die van het verzamelen van de handtekeningen, bijvoorbeeld door de ontvankelijkheid van hun voorstellen te bepalen. Dit is een praktische bijdrage aan de Europese democratie.

Georgios Papanikolaou (PPE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, vaak hebben wij het over de noodzaak de participatie van de Europese burgers te versterken en pogingen te doen dichterbij de instellingen van de Unie, bij de burgers van alle lidstaten te komen. Dat was ook een van de onderwerpen die heel intensief zijn besproken tijdens de laatste Europese verkiezingen, toen wij in heel veel lidstaten een uitermate geringe opkomst van kiezers waarnamen.

Sindsdien heeft zich een buitengewone en belangrijke gebeurtenis voorgedaan, een gebeurtenis die de structuur en de werking van de Unie heeft veranderd. Ik heb het natuurlijk over het Verdrag van Lissabon. Dit is een belangrijk verdrag waarin de burger in het middelpunt staat en dat draait om de vraag hoe wij allen, Parlement, Commissie en Raad, dichterbij de burgers kunnen komen. Het in artikel 11, lid 4 genoemd burgerinitiatief geeft invulling aan dit beginsel. Dit is een belangrijke en uitzonderlijke bepaling waarmee democratie, politieke gelijkheid en transparantie worden bevorderd.

De vraag is natuurlijk hoe ervoor gezorgd kan worden dat deze bepaling ook juist wordt toegepast en in praktijk wordt gebracht, en hier duiken meteen ook de problemen op. Alle collega's zeiden terecht dat het noodzakelijk was een geloofwaardige procedure in te stellen, de rol van de Commissie en die van het Parlement af te bakenen en ons met vereende krachten hiervoor in te zetten om te voorkomen dat een belangrijk burgerinitiatief, indien handtekeningen zijn ingezameld, uiteindelijk in het niets verdwijnt.

Tot slot wil ik nog het volgende zeggen. Het is ons aller verantwoordelijkheid dit initiatief te promoten. Het is ons aller verantwoordelijkheid om dit recht van onze Europese medeburgers uit te leggen opdat zij begrijpen dat zijzelf rechtstreeks, zonder tussenkomst van anderen procedures in de instellingen van de Unie in gang kunnen zetten.

Bovenal moet onze boodschap duidelijk zijn en beslag vinden in een eenvoudige, begrijpelijke, gemakkelijk te bevatten procedure, in een procedure die bovenal goed werkt, voor de burgers, maar ook voor het Parlement, voor de instellingen van de Unie en voor de lidstaten en alle betrokken instanties.

Carlos Coelho (PPE). - (PT) Nog maar enige maanden geleden zeiden sommigen hier dat het Verdrag van Lissabon nooit van kracht zou worden. En nu zijn we hier om eens diep na te denken over hoe we dit Verdrag gaan toepassen en welke concrete invulling we aan een aantal bepalingen ervan moeten geven.

Het Verdrag van Lissabon levert een belangrijke bijdrage aan het corrigeren van het democratisch tekort. Ik heb het dan niet alleen over de versterking van de macht van de parlementen – zowel het Europees Parlement als de nationale parlementen – , maar ook, en vooral, over de keuze voor een Europa van de burgers. Dat

komt tot uitdrukking in de Verdragsbepalingen over de ruimte voor vrijheid, veiligheid en recht, over het toezicht op de subsidiariteit, en met de instelling van het nieuwe burgerinitiatief.

Ik sluit me aan bij hetgeen veel collega's hier gezegd hebben – vooral de heer Mendes de Vigo heeft het goed verwoord – , maar wil er intussen wel op wijzen dat we er bij het vastleggen van regels voor dit instrument op moeten letten dat het een werkelijk Europese dimensie krijgt. We moeten vermijden dat het een instrument wordt voor de wilsuiking van de burgers uit één land of een gering aantal landen. Maar we moeten wel een oplossing vinden die de participatie van de burgers vergemakkelijkt en aanmoedigt. En als we moeten kiezen tussen een strikte en rigoureuze oplossing, dan wel een wat royalere oplossing, dan zou ik geneigd zijn voor dat laatste te kiezen. Als we oplossingen vinden die de betrokkenheid van de burgers ontmoedigen, dan plegen we verraad jegens het Verdrag van Lissabon en ontkennen wij het Europees burgerschap. Het is immers zo, beste collega's, dat we behoefte hebben aan méér Europa, maar dan vooral aan een Europa van de burgers, aan een Europa waarin de burgers beter kunnen participeren en hun aan het Europees burgerschap verbonden rechten op een dynamische wijze kunnen uitoefenen.

Milan Zver (PPE). – (SL) Ik zou willen zeggen hoe voldaan en verheugd ik ben dat wij hier vandaag praten over dit initiatief, dat naar mijn overtuiging het zogenaamd democratisch tekort zal verminderen of zelfs ten dele weg zal nemen.

Over het algemeen zou je kunnen zeggen dat de democratie vandaag de dag wat op de achtergrond is geraakt. Uit sommige studies blijkt dat de democratische dialoog steeds beperkter wordt en dat het concept van democratie slechts beperkt blijft tot democratische verkiezingen en niets meer. Dit alles werkt door op de stemming onder de burgers, die steeds passiever worden. Dit vindt zijn weerslag in lage verkiezingsopkomsten of zelfs een gebrek aan vertrouwen in de democratische instellingen.

Om die reden is het belangrijk dat wij het Verdrag van Lissabon hebben aangenomen, aangezien de rol van het Parlement – van zowel de nationale parlementen als het Europees Parlement – hierdoor wordt uitgebreid. Bovenal biedt het Verdrag de burger gelegenheid zelf initiatief te nemen, en daar ben ik zeer verheugd over. Bijgevolg zijn wij nu getuige van iets dat wij zouden kunnen omschrijven als een Europees democratisch project, dat vorm krijgt op Europees niveau. Ik denk dat wij in dit opzicht een grote stap voorwaarts hebben gemaakt.

Echter, deze zogenaamde Europese democratie zal uiteraard wel moeten worden uitgebreid naar overige terreinen, waaronder bijvoorbeeld de voordrachten voor de Europese Commissie. Kort gezegd, er is een aantal terreinen waarop de desbetreffende Europese instellingen in democratische zin verder zouden kunnen worden ontwikkeld. Het is mijn vaste overtuiging dat dit project, dat wil zeggen dit initiatief, een grote versterking vormt van de Europese democratie.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij krijgen vandaag een geweldige kans, de kans een waarde te bevestigen, namelijk het instrument van democratische participatie dat de burger via het Verdrag van Lissabon wordt geboden. Het feit dat wij al na enkele maanden van gedachten wisselen over dit instrument, beschouw ik op zichzelf als een absolute en te beschermen waarde.

Ik ben ervan overtuigd dat de exacte en precieze definitie van "een significant aantal lidstaten" uiteraard van cruciaal belang zal zijn. We moeten een criterium hanteren dat de drive van de burgers om deel te nemen aan de instellingen paart aan onze drive om dit instrument zijn democratische geldigheid te verlenen.

Er moet natuurlijk sprake zijn van vereenvoudigde, duidelijke en flexibele procedures. De afgelopen weken heb ik verschillende scholen bezocht, waarbij ik niet alleen een luisterend oor heb gevonden, maar mij vooral terdege bewust ben geworden van het feit dat kinderen een grotere rol willen spelen in dit Europa dat met name verandert via het Verdrag van Lissabon. Er is dus behoefte aan transparantie, objectiviteit en verandering opdat dit instrument niet alleen de samenleving, maar tegelijkertijd ook de instellingen dient. In dit opzicht wordt er een beroep gedaan op het Parlement, evenals op de Commissie en de Raad, om juist een beslissing te nemen over vereenvoudigde procedures.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, ik ben een van degenen die als eersten een burgerinitiatief hebben gecreëerd, namelijk met betrekking tot de bescherming van de zondag. We beleven nu het genoegen dat we kunnen spreken en daarna ook kunnen beslissen over een mogelijkheid voor burgers om zich in het proces van het Europees beleidswerk te mengen. Dat is een gelegenheid om op te komen voor meer democratie en om Europa-moeheid te bestrijden.

Ik wil hier echter niet alleen maar mijn lof betuigen, maar ook twee verzoeken tot u richten, nu u met de verordening in de eindfase komt. Ten eerste zijn wij Europeanen technologisch goed ontwikkeld. Ik verzoek u om het internet als het toonaangevende medium aan te wijzen, zodat een burgerinitiatief met een miljoen ondertekeningen ook mogelijk is door middel van elektronische handtekeningen, die dan ook juridisch bindend zijn.

Ten tweede wil ik zeggen dat dit nog maar een eerste stap is. Ik wil nog een stap verder gaan. We hebben nu een initiatiefrecht voor de burgers. Ik zou willen dat er in de toekomst ook op Europees niveau referenda werden gehouden, net als in mijn geboortestreek, Beieren. Daar hebben we een burgerinitiatief en als daar genoeg stemmen voor zijn, vervolgens ook de mogelijkheid van een referendum. Ik zou willen dat we dat ook in Europa voor elkaar kregen.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de openbare raadplegingen over het Europees burgerinitiatief zijn reeds beëindigd en het blijkt dat er slechts 323 respondenten aan hebben deelgenomen. Deze uitslag toont aan dat alle Europese instellingen zich echt moeten engageren om dit nieuwe instrument te promoten. We zien vandaag immers dat slechts weinig mensen zich bewust zijn van het bestaan van dit instrument. De uitslagen van de raadpleging geven echter de richting aan waarin de Commissie moet gaan bij de uitwerking van gepaste uitvoeringsvoorschriften.

Ten eerste is het noodzakelijk om voor de hele Unie gemeenschappelijke principes voor het verzamelen en controleren van de authenticiteit van handtekeningen in te voeren. Daarnaast moet ook gegarandeerd worden dat de burgers aan dezelfde vereisten voldoen, bijvoorbeeld wat leeftijd betreft.

Nog een belangrijke kwestie is de invoering van een bepaalde vorm van controle van de ontvankelijkheid *ex ante*, waarbij men ervan uitgaat dat de initiatieven en de initiatiefnemers er zich van bewust zijn dat een formele erkenning van de ontvankelijkheid niet betekent dat de Commissie wetgevend initiatief in die kwestie zal nemen.

Ik ben ervan overtuigd dat het Europees burgerinitiatief een belangrijk instrument kan worden, waarmee in de toekomst een breed debat gevoerd zal worden over algemene Europese thema's. Ik wacht dus met ongeduld op een gepaste verordening van de Commissie.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het gebruik van het referendum – rechtstreekse democratie – is geen exotische versie van democratie. Het is de oorspronkelijke vorm – regering door het volk en niet regering namens het volk.

Moeten we de EU dan dankbaar zijn voor de introductie hiervan? Ik denk van niet. De EU houdt alleen van democratie als zij die kan beheren en manipuleren voor het gewenste resultaat. We hebben gehoord dat het recht om een dergelijk referendum uit te schrijven zal worden beperkt door venijnige bepalingen, zoals de bevoegdheid van de EU en de eigen versie van mensenrechten van de EU, die in werkelijkheid neerkomt op politieke onderdrukking en beperking van de vrijheid van meningsuiting en zelfs van de vrijheid van denken.

Eén laatste punt is dat democratie regering door het volk betekent – een identificeerbare en samenhangende eenheid – en niet regering door een willekeurige verzameling personen. Massamigratie heeft dit moeilijk haalbaar gemaakt. Europa als geheel is nu zelfs nog minder één volk dan het anders geweest zou zijn. Toch is het beter dan niets en we kunnen op zijn minst aantonen dat dit initiatief een lege belofte was.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Ik ben van mening dat de opneming van het Europees burgerinitiatief in het Verdrag van Lissabon een stap voorwaarts betekent voor het consolideren van de democratie in de Europese Unie.

Een andere belangrijke vorm van het beoefenen en consolideren van democratie is het referendum. Terloops wil ik u meegeven dat in Roemenië van 2004 tot heden drie referenda hebben plaatsgevonden. De laatste ging over de afschaffing van een van de twee kamers van het parlement en het terugbrengen van het aantal parlementariërs. Dit referendum heeft, met een opkomst van 51 procent, geresulteerd in een overweldigende meerderheid voor het betreffende voorstel.

Ik verwelkom het initiatief van de Commissie om een brede volksraadpleging via internet te organiseren over de verordening. Deze zal vaststellen uit hoeveel staten handtekeningen moeten worden verzameld, het minimum aantal handtekeningen uit iedere staat en de regels om deze te controleren.

Tot slot wil ik de Commissie vragen wanneer zij denkt dat deze verordening in werking zal treden. Ik ben namelijk van mening dat deze zo snel mogelijk moet worden afgerond.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Mijnheer de commissaris, geachte collega's, de Europese Unie kampt de laatste jaren met een zekere vertrouwenscrisis onder haar burgers. Dat uit zich onder meer in een buitengewoon lage opkomst bij de verkiezingen voor het Europees Parlement, die het resultaat is van het wijdverbreide gevoel onder de burgers dat hun stem van geen enkele invloed heeft op het Europees beleid. Om die reden ben ik dan ook uitermate gelukkig met deze door het Verdrag van Lissabon geboden mogelijkheid een burgerinitiatief op poten te zetten, alsook met de openbare raadpleging van de Commissie en het Groenboek over hoe dit burgerinitiatief concreet vorm te geven. Ik ben het volmondig met het leeuwendeel van de voorstellen in het Groenboek eens.

Wanneer we echter de helpende hand bieden, mogen we tegelijkertijd niet bang zijn dat de Europese burger deze daadwerkelijk aanpakt. Met het oog daarop, dus als het ons daadwerkelijk om een maximale dialoog met de burger gaat, gaat een aantal beperkende maatregelen in mijn ogen te ver. Ik doel hiermee met name op de vereiste dat de ondertekende burgers uit een minimaal aantal lidstaten afkomstig zou moeten zijn, alsook op de definitie van het zogeheten significante aantal landen. Kiezen voor één derde van het aantal lidstaten – momenteel zijn dat er 9 – werkt mijns inziens afschrikwekkend en is uit praktisch oogpunt onhaalbaar. Een verlaging naar 20 procent zou in mijn ogen een toeschietelijke handreiking inhouden naar het Europees maatschappelijk middenveld, dat overigens mede te maken zal krijgen met de groeiende nadruk op de rol van macroregio's bij de vorming van het Europees beleid. Geen verkeerde zaak, lijkt me.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) De mogelijkheid van een Europees burgerinitiatief kan publieke discussies over Europese kwesties aanwakkeren, wat kan leiden tot echte Europese openheid. De vertegenwoordigers van het maatschappelijk middenveld kunnen de sociale kwesties aan de orde stellen die de huidige fracties in het Europees Parlement niet te berde kunnen of willen brengen. Van deze kwesties wil ik er één uitlichten. Ik vind het belangrijk dat de Commissie parallel aan de vooraankondiging van voorstellen, nog vóór het begin van de handtekeningenactie en eventueel nadat er een bepaald aantal handtekeningen is verzameld, op grond van het communautair recht en haar eigen bevoegdheid een advies afgeeft over de ontvankelijkheid van het betreffende voorstel. Na het inzamelen van één miljoen handtekeningen stelt een afwijzing die wordt onderbouwd met argumenten van formele aard of gebrek aan rechtsgrondslag niet alleen de Commissie in een kwaad daglicht, maar de hele Europese Unie.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Het Verdrag van Lissabon voorziet in een sterkere rol van het maatschappelijk middenveld in de Europese instellingen en de mogelijkheid voor Europese burgers om een wetsvoorstel in te dienen. Het initiatiefrecht van de burger bestaat erin dat een groep van ten minste één miljoen burgers de Europese Commissie kan oproepen het initiatief te nemen tot het indienen van een wetsvoorstel op een specifiek vlak.

Het valt echter niet mee om een dergelijke hoeveelheid handtekeningen te verzamelen. Daarom moeten wij, als wij een effectief mechanisme voor democratische inspraak willen instellen en ervoor willen zorgen dat een dergelijk initiatief toegankelijk is voor alle burgers, de mogelijkheid bieden een voorstel te initiëren aan de hand van heldere richtsnoeren en een vereenvoudigde en passende procedure.

Helaas is het initiatiefrecht van de burger sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon nog niet in praktijk gebracht. Geen enkel aspect van het burgerinitiatief is tot op heden besproken, en er is geen concreet actieplan voor de manier waarop de transparantie van de initiatieven en de democratische verantwoordelijkheid – om te voorkomen dat burgers het slachtoffer worden van de belangen van grote ondernemingen – kunnen worden gewaarborgd.

Kortom, het publieke debat is het belangrijkste element van het democratisch model van Europa en dat van mijn eigen land, Litouwen. Het is de essentiële grondslag voor het burgerinitiatief en ik roep de Commissie daarom op alle nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat het initiatiefrecht van de burger zo snel mogelijk op juiste wijze wordt geïmplementeerd.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, onze collega's hebben tal van interessante dingen gedaan met betrekking tot dit vraagstuk en zij zijn het er unaniem over eens dat dit een prachtig instrument is om onze burgers in handen te geven.

(EN) Het burgerinitiatief was een krachtig en overtuigend argument tegen het 'nee'-kamp in het referendum over het Verdrag van Lissabon in Ierland, vooral toen werd beweerd dat het een machtsgreep door de Europese Unie was, in plaats van een werkelijk democratische poging om de burgers erbij te betrekken. Maar er is een groot verschil tussen iets in een Verdrag zetten en het in de praktijk brengen en daar ligt een grote uitdaging voor ons.

Aan de ene kant is er een gevaar – en een echt gevaar – dat de procedure wordt gekaapt door belangengroepen en machtige lobbygroepen die zonder problemen aan een miljoen handtekeningen kunnen komen. Daarom is de suggestie van mijn collega de heer De Rossa over de betrokkenheid van de Ombudsman misschien wel het overwegen waard.

Aan de andere kant biedt dit echter werkelijk mogelijkheden voor de burgers. Een initiatief dat is gestart door mijn collega de heer De Castro is het overwegen waard. Het gaat over het speciaal maken van de zondag en over de vraag wat we willen: rusten op de zevende dag, zoals onze schepper, of de zondag behandelen zoals elke andere dag van de week. Dat is een belangrijke overweging.

Dus ik denk dat er echte mogelijkheden zijn en ik kijk uit naar de verdere ontwikkeling ervan.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik moet zeggen dat ik heel blij ben met het debat dat hier gehouden is op aandringen van het Europees Parlement, dat wilde dat in dit debat het burgerinitiatief zou worden behandeld. Ik heb een hele reeks betogen gehoord waarin de sprekers met eenstemmigheid hun steun betuigden aan het voorstel om het burgerinitiatief tot een van de prioriteiten van het Spaanse voorzitterschap van de Raad te maken, en om dit initiatief zo snel mogelijk ten uitvoer te leggen.

Ik denk dan ook dat u allemaal blij bent met het bericht van vicevoorzitter Šefčovič dat de tekst van de verordening op 31 maart wordt voorgelegd. Ik wil de Commissie nogmaals bedanken voor het tempo, de belangstelling en het enthousiasme waarmee zij deze kwestie behandeld heeft, en voor het feit dat wij nu dus de wetgevingsprocedure kunnen starten die hopelijk zo snel mogelijk zal worden afgesloten met de inwerkingtreding van dat wetgevingsinitiatief, dat door vrijwel iedereen die hier het woord heeft gevoerd, als noodzakelijk, dringend en onontbeerlijk beschouwd wordt.

Ik denk dat we dat ook kunnen zien als een teken van algemene steun van alle fracties en van alle afgevaardigden, zelfs van degenen die het wetgevingsinitiatief ondersteund hebben omdat zij menen dat de Europese Unie hierdoor zal worden verzwakt, zoals de heer Kamall in zijn merkwaaardige betoog heeft opgemerkt.

De heer Kamall is hier niet aanwezig... Het is jammer dat hij er niet is, want ik heb helaas een slecht bericht voor hem dat hem zal ontmoedigen: dit initiatief zal de Europese Unie niet zwakker maar juist sterker maken omdat het de twee basisbeginselen van de Europese Unie versterkt, te weten democratie en burgerschap. Dat zijn de twee grote politieke pijlers van de Europese Unie: democratie en burgerschap.

Dit initiatief beoogt in zekere mate een tegenwicht te bieden aan de paradoxale situatie waarin we verkeren, van een Europese Unie die steeds machtiger wordt – het Europees Parlement is daarvan het bewijs –, van een Europese Unie die steeds meer invloed krijgt, steeds meer ingrijpt in het dagelijks leven van de burgers, maar die tegelijkertijd ook losstaat van het debat dat in elk land gevoerd wordt.

Dat is een paradox waardoor de democratie zelf wordt aangetast. Zoals de heer Méndez de Vigo zei, zal dit burgerinitiatief leiden tot meer debatten van Europees belang, over kwesties die Europees en niet lokaal zijn. Dat komt doordat het mensen uit verschillende landen dwingt om contact met elkaar te leggen. Het heeft dus duidelijk effect op Europees niveau. Het is ongetwijfeld een manier om deze democratie te versterken en ook het burgerschap, of de Europese *demos*, zoals de heer Casini dat noemde, die ook voorzitter is van de Commissie juridische zaken en rechten van de burger waarin dit initiatief voor het grootste deel zal worden behandeld.

Dat burgerschap dat de heer Ramón Jáuregui in zijn betoog zo belangrijk noemde, dat volgens hem de *roots* van de Europese Unie vertegenwoordigt; of de afgevaardigde de heer Sógor, die het eveneens ter sprake heeft gebracht; of de afgevaardigde de heer Häfner, die er ook naar verwezen heeft. Zoals de heer Kastler zei, moet dit initiatief ook ten uitvoer worden gelegd. Het is een oproep aan de burgers, want de Europese identiteit van de burgers komt tot ontwikkeling als ze in praktijk wordt gebracht. Een recht wordt niet uitgeoefend wanneer het wordt toegekend maar wanneer het in praktijk wordt gebracht. Dat is wat er naar mijn idee moet gebeuren zodra dit burgerinitiatief in werking is getreden.

Ik wil de Commissie hier nogmaals bedanken, en ook het Europees Parlement, dat dit voorstel ongetwijfeld nauwgezet, grondig en snel zal behandelen...De heer Iacolino refereerde aan een uitzonderlijk snelle behandeling om ervoor te zorgen dat dit initiatief zo spoedig mogelijk het daglicht ziet, en ook mevrouw Băsescu heeft in haar betoog gewezen op die spoed waarmee we dit initiatief van start willen zien gaan.

Maroš Šefčovič, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik Diego bedanken voor zijn uitstekende samenvatting van het debat van vandaag. Ik dank u allen voor uw steun en de positieve manier waarop u het burgerinitiatief heeft onthaald. Ik kan u verzekeren dat ik mij erop verheug u het voorstel zo spoedig mogelijk na de goedkeuring ervan te presenteren.

Gezien de beperkte tijd en het feit dat het voorstel nog niet is afgerond kunnen we er vandaag nog niet nader op ingaan. Ik ben u echter zeer dankbaar voor uw standpunten en meningen, omdat zij zowel inhoudelijk als kwalitatief een weerspiegeling vormen van de standpunten en meningen die wij bij de voorbereiding van het Europees burgerinitiatief hebben gehoord.

Over een aantal dingen zijn we het allemaal eens. In de eerste plaats natuurlijk over transparantie. Ik kan u verzekeren dat we op zoek zijn naar een oplossing die waarborgt dat we, door het initiatief bij de Commissie te registreren, weten wie de organisatoren zijn en op welke manier zij worden gefinancierd. Zo zouden we er ook achter komen of het initiatief wel echt is, of het een echt burgerinitiatief is en een Europees initiatief. Al deze aspecten zijn even belangrijk voor een goed en succesvol gebruik van dit nieuwe instrument.

Over de praktische uitvoerbaarheid zijn we het ook eens. Wij zijn voorstander van een gebruiksvriendelijk systeem. Wij willen graag een systeem opzetten dat de burgers niet het gevoel geeft dat het een hele rompslomp wordt om handtekeningen te verzamelen of een steunbetuiging te ondertekenen. We zijn de mogelijkheden aan het bezien en natuurlijk onderzoeken we methoden waarbij moderne ICT – hét hulpmiddel van deze tijd – kan worden ingezet.

Het is duidelijk dat er in de lidstaten verschillende systemen worden toegepast voor de verificatie van handtekeningen. Eén van de duidelijke reacties die we tijdens de openbare raadplegingsprocedure hebben gekregen, was dat de burgers de voorkeur geven aan een zekere mate van uniformiteit bij de verificatie en verzameling van handtekeningen. Tegelijkertijd kregen we van de lidstaten het duidelijke signaal dat we op zoek moeten naar een systeem dat niet teveel rompslomp met zich meebrengt of te ingewikkeld is voor de nationale autoriteiten, aangezien het de taak van de lidstaten zal zijn om te controleren of de voor het burgerinitiatief verzamelde handtekeningen echt zijn.

Ik heb aandachtig geluisterd naar uw verzoeken om heel duidelijke procedures in te voeren voor het geval een initiatief succesvol is en de handtekeningen zijn verzameld. Ik wil u verzekeren dat wij daar absoluut voor zullen zorgen. In het voorstel zal heel duidelijk worden vastgesteld wanneer, hoe en binnen welke termijn de Commissie moet reageren in het geval van een succesvol burgerinitiatief.

Gezien de hier geuite standpunten zult u het met me eens zijn dat de ontvankelijkheid de moeilijkste kwestie is die nog moet worden opgelost. Hoe kunnen we een oplossing vinden die voorkomt dat burgers gefrustreerd raken, hoe kunnen we de waarden van de EU beschermen en hoe kunnen we ervoor zorgen dat de instelling van het Europees burgerinitiatief serieus en reëel blijft? Ik kan u verzekeren dat er geen eenvoudige antwoorden zijn op deze vragen en op deze verzoeken die niet op alle punten met elkaar verenigbaar zijn.

De Commissie is op zoek naar een optie die de bescherming van de Europese waarden en de mensenrechten van meet af aan waarborgt. Tegelijkertijd willen we ervoor zorgen dat voorstellen voor een burgerinitiatief een echte kans van slagen hebben.

We willen graag uitsluiten dat het burgerinitiatief wordt misbruikt, bijvoorbeeld doordat om de twee weken voorstellen voor een initiatief over onbenullige vraagstukken worden ingediend, die vervolgens op ontvankelijkheid moeten worden beoordeeld, waarna wellicht een beroep voor de rechter wordt ingesteld – initiatieven dus die alleen worden voorgesteld om de negatieve politieke agenda van de organisatoren zelf te promoten. We moeten rekening houden met deze mogelijkheid. Ik hoop dat we het juiste evenwicht zullen vinden om de toetsing van de ontvankelijkheid binnen redelijke proporties te houden.

Dan wil ik een kort antwoord geven op de vraag van ondervoorzitter Durant over de communicatie met het maatschappelijk middenveld. Ik geloof dat het Europees burgerinitiatief hierop het beste antwoord is. We hebben een goed gestructureerde dialoog die wordt georganiseerd door het Europees Economisch en Sociaal Comité, waar ik pas twee weken geleden heb deelgenomen aan een zeer uitvoerig debat. Volgens mij vinden via de voorstellen voor slimme wetgeving intensieve en brede raadplegingen van het publiek plaats. We zullen deze praktijk in de toekomst uitbreiden en nog vaker toepassen.

Met het oog op de tijd zou ik willen besluiten met te zeggen dat ik me er werkelijk op verheug binnenkort weer hier te verschijnen met een voorstel. Ik zie uit naar onze discussie over dit onderwerp en naar hopelijk dynamische en snelle procedures, zodat dit zeer belangrijke instrument zo snel mogelijk wordt goedgekeurd.

De Voorzitter. – Dit punt is afgehandeld.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Het nieuwe wettelijke kader betreffende het burgerinitiatief is zonder twijfel welkom. De Europese burgers hebben sinds lang behoefte aan een dergelijk instrument. Ik sluit mij dan ook aan bij degenen die vandaag hebben gezegd, dat de uitvoeringsbepalingen voor het burgerinitiatief simpel, toegankelijk en begrijpelijk moeten zijn, en zo weinig mogelijk bureaucratie moeten inhouden. Alleen op deze wijze kan het burgerinitiatief daadwerkelijk een instrument van de Europese burgers worden, een instrument waarmee zij hun stem kunnen laten horen. Alleen op deze wijze kan de EU dichter bij haar burgers komen en democratischer worden.

Joanna Senyszyn (S&D), schriftelijk. – (PL) Het Verdrag van Lissabon geeft de Europese burgers het recht om wetgevend initiatief te nemen. Dit is een van de belangrijkste stappen naar de uitbouw van een burgerdemocratie en een directe betrokkenheid van de burger bij het Europese beslissingsproces. Het Europees burgerinitiatief kan bijdragen tot een vermindering van de kloof tussen de instellingen en de burger en de ontwikkeling van een Europese burgermaatschappij bevorderen. Daarom is het noodzakelijk dat er snel een verordening aangenomen wordt om het verloop, de voorwaarden en de procedures voor het indienen van een dergelijk initiatief te regelen. De Europese burgers wachten hier vol ongeduld op.

Bij het Europese burgerinitiatief gaat het ons voornamelijk om een grotere betrokkenheid van de burger bij de totstandbrenging van Europees recht. Daarom wilde ik de kwestie van elektronische handtekeningen onder burgerinitiatieven aankaarten als een bijkomend kanaal om belangstelling voor de Europese politiek op te wekken. Gezien we nu al via internet kunnen stemmen en online kunnen bankieren, zijn we zeker en vast in staat om een veilig systeem uit te werken voor de identificatie van elektronische handtekeningen.

Ook de transparantie van de procedures is van belang. De organisatoren van een initiatief moeten publiek aansprakelijk zijn voor de transparantie van de financiering van het verloop van de campagne om handtekeningen in te zamelen. Zelfs als er duidelijke criteria voor het verloop van zulke campagnes ingevoerd worden, beschermt dit ons niet tegen eventuele misbruiken van dit instrument door eurosceptici. Voor hen is het verzamelen van een miljoen handtekeningen met behulp van aanzienlijke financiële middelen geen groot probleem. Dit werd aangetoond tijdens de laatste campagne voor het Europees Parlement. Als oplossing voor dit probleem kan men de initiatiefnemers ertoe verplichten om een website te maken, waarop financiële informatie zoals bronnen van inkomsten, uitgaven en financiële rapportage gepubliceerd worden.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), schriftelijk. – (PL) Het debat van vandaag is weer een stap op de weg naar de definitieve vormgeving van het Europees burgerinitiatief. Het idee om een instrument te creëren dat de burgers de mogelijkheid geeft om intensiever deel te nemen aan het democratische leven van de Unie, was al in 2005 gerezen, na de verloren referenda over de Europese grondwet in Frankrijk en Nederland. Deze stemmingen weerspiegelden een duidelijk gebrek aan "contact" tussen de Europese Unie en haar burgers. Zelfs de onlangs gepubliceerde resultaten van openbare raadplegingen waartoe het Groenboek over een Europees burgerinitiatief aanzet gaf, tonen dat de burgers weinig interesse hebben. De Commissie kreeg slechts 159 antwoorden van individuele burgers.

Het burgerinitiatief geeft de mogelijkheid om deze situatie te wijzigen en een grotere betrokkenheid van onze burgers te bereiken. Ze krijgen immers het recht om zich rechtstreeks tot de Commissie te wenden met verzoeken betreffende nieuwe politieke initiatieven. Om te garanderen dat het initiatief geen instrument van politiek spel wordt, mogen er geen al te strenge vereisten aan de burgers opgelegd worden. We moeten echter wel controleren dat er garanties tegen misbruik ingevoerd worden. Het is van belang dat het Europees burgerinitiatief een echt supranationaal instrument wordt, dat gebruiksvriendelijk en toegankelijk is voor de burgers. Het moet een eenvoudig, begrijpbaar en gemakkelijk toegankelijk instrument zijn. Als een initiatiefontwerp niet aan de formele voorwaarden voldoet, moet het idee bewaard worden en in de vorm van een verzoekschrift voorgesteld worden. Op die manier gaan het voorbereidingswerk en de geïnvesteerde inspanning niet verloren. Als deze voorwaarden voldaan worden, geeft dit de Europese burgers voor de eerste maal in de geschiedenis van het geïntegreerde Europa een reële en directe invloed op de creatie van de Europese politiek.

14. Situatie in Tibet (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over de situatie in Tibet.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zie dat het Spaanse voorzitterschap van de EU de zaal verlaat, en daarom wil ik uiting geven aan mijn grote teleurstelling over het feit dat noch het Spaanse voorzitterschap noch de hoge vertegenwoordiger bij dit debat aanwezig zal zijn en dat hun stoelen leeg blijven.

Het is een laatdunkend gebaar ten opzichte van het Europees Parlement, de enige EU-instelling die door de volkeren van Europa is gekozen, en dit vormt een heel slecht precedent, vooral nu het Verdrag van Lissabon in werking is getreden.

Mijnheer de Voorzitter, mag ik u vragen de afwezigen te laten weten dat de agenda van de plenaire vergadering door het Parlement wordt bepaald, en niet door de Raad of door het Spaanse voorzitterschap, en dat ten minste één van beide hier vandaag aanwezig had moeten zijn?

De Voorzitter. – Er is mij een maand geleden medegedeeld dat de Raad om 18.50 uur moest vertrekken en dus, tot zijn grote spijt, niet langer kon blijven.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank het Parlement voor het feit dat het een debat aan deze kwestie wijdt, want het is zeker de moeite waard om over dit onderwerp van gedachten te wisselen. Laat ik beginnen met te zeggen dat onze betrekkingen met China – die wij zeer belangrijk en van strategische betekenis achten – in de afgelopen jaren enorm zijn verbeterd. Van een sterk strategisch partnerschap mag worden verwacht dat het ons in staat stelt alle vraagstukken, ook de meest gevoelige, aan te pakken – en in de praktijk is dit ook absoluut het geval.

We hebben een indrukwekkend kader geschapen voor gedachtewisselingen op hoog niveau, waarbinnen we regelmatig de wereldwijde uitdagingen aan de orde stellen waarmee onze burgers worden geconfronteerd, zonder hierbij vraagstukken uit de weg te gaan waarover we misschien van mening verschillen – en Tibet is zeker een van deze vraagstukken.

Het is overduidelijk dat op het punt van Tibet nog steeds sprake is van meningsverschillen. We maken ons echt zorgen over de mensenrechtensituatie in Tibet, over het feit dat Tibet grotendeels gesloten blijft voor de internationale media, diplomaten en humanitaire organisaties en tevens over het gebrek aan vooruitgang in de gesprekken tussen de vertegenwoordigers van de Dalai Lama en de Chinese autoriteiten.

Het standpunt van de EU laat niets aan duidelijkheid te wensen over. Laat het mij nog eens benadrukken: de EU respecteert de soevereiniteit en territoriale integriteit van China, ook van Tibet. Wij respecteren het 'één-China-beleid'.

We zijn echter altijd voor een vreedzame verzoening geweest via een dialoog tussen de Chinese autoriteiten en de vertegenwoordigers van de Dalai Lama. Deze dialoog moet constructief en solide zijn en betrekking hebben op alle kernvraagstukken, zoals het behoud van de unieke cultuur, religie en tradities in Tibet en de noodzaak om een regeling te vinden voor een substantiële autonomie voor Tibet binnen het Chinese staatsbestel.

De dialoog moet ook gaan over de participatie van alle Tibetanen in de besluitvorming. Voor de EU is Tibet een mensenrechtenvraagstuk. Dit hebben we onze Chinese gesprekspartners altijd voorgehouden en we hebben aandachtig naar hun opvattingen geluisterd en steeds geprobeerd om hun standpunt in de geest van wederzijds respect te begrijpen.

Maar mensenrechten zijn universeel, en de situatie in Tibet is dan ook een bron van legitieme internationale bezorgdheid voor de hele internationale gemeenschap, een punt waarop we onze Chinese gesprekspartners regelmatig wijzen.

In het kader van de Chinees-Tibetaanse dialoog heeft de Tibetaanse zijde onlangs een geactualiseerd memorandum voorgelegd over daadwerkelijke autonomie voor een toekomstig Tibet. Wij zijn verheugd over het feit dat de Tibetaanse zijde haar toezegging heeft herhaald niet te zullen streven naar afscheiding of onafhankelijkheid.

Wij zijn tevens verheugd dat de Dalai Lama zich opnieuw heeft uitgesproken voor een tussenoplossing en voor een dialoog als het enige middel om tot een wederzijds aanvaardbare en blijvende oplossing te komen.

De EU is ingenomen met het feit dat beide partijen hun gesprekken voortzetten, ook al betreuren we het uitblijven van resultaten en de trage voortgang ervan.

Tot besluit zou ik een beroep willen doen op de vertegenwoordigers van beide zijden om de dialoog te intensiveren en in een open geest voort te zetten teneinde een duurzame oplossing in Tibet te vinden. Wat ons betreft kan ik garanderen dat de EU een dergelijk proces van ganser harte zal ondersteunen.

Laima Liucija Andrikiienė, *namens de PPE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de negende ronde van de gesprekken tussen China en Tibet heeft geen enkel concreet resultaat opgeleverd en niet voor een verbetering gezorgd van de situatie van de Tibetaanse bevolking. Wij betreuren het uitblijven van een verklaring van de EU voor het einde van de gespreksronde en hopen dat de EU een verklaring zal afgeven over de evaluatie van de uitkomst van de gesprekken. Het Europees Parlement zou graag willen weten op welke wijze de Raad van de Europese Unie zou kunnen bijdragen tot de totstandbrenging van een wederzijds aanvaardbare oplossing voor de kwestie Tibet en tot het waarborgen van fundamentele mensenrechten en echte autonomie voor de Tibetanen.

Ten tweede wil ik u eraan herinneren dat het Europees Parlement het nog steeds van groot belang acht dat de Europese Commissie ontwikkelingsprojecten en projecten van maatschappelijke organisaties ten behoeve van de Tibetaanse bevolking in Tibet en de in ballingschap – in India, Nepal en Bhutan – levende Tibetaanse vluchtelingen ondersteunt op economisch en sociaal gebied, onder meer wat betreft gezondheid en voeding, levensonderhoud en onderwijs, toegang tot banen, genderkwesties, het milieu en het weer doen herleven van nederzettingen. Wat dit laatste punt betreft geeft het revitaliseringsplan voor vluchtelingennederzettingen, dat is opgesteld door de centrale Tibetaanse administratie in Dharamsala, een overzicht van de behoeften van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. De Europese Commissie zou dit plan in aanmerking kunnen nemen en kunnen ondersteunen.

Tot slot heeft president Obama de Dalai Lama onlangs in het Witte Huis ontmoet. Wij zien er naar uit dat barones Ashton de Dalai Lama uitnodigt voor een ontmoeting in Brussel. Dit zou een goede gelegenheid zijn om de nationale standpunten inzake Tibet te coördineren en een uniform en duidelijk EU-standpunt en –beleid in deze kwestie te formuleren. De benoeming van een speciale coördinator voor Tibet, die in de EU-begroting wordt vermeld, zou een nuttig instrument kunnen zijn om de afbakening van een gemeenschappelijke Europese positie en strategie inzake Tibet te bevorderen.

María Muñoz De Urquiza, *namens de S&D-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, er zijn nu twee jaar verstreken sinds de gebeurtenissen, de opstand in Tibet, en wij hopen dat na de demonstraties van toen zich geen herhaling zal voordoen van de aanvallen, arrestaties en doden.

In elk geval zetten wij grote vraagtekens bij de timing van dit debat, want het Parlement heeft zich de afgelopen maanden verschillende malen uitgesproken over de kwestie China, vooral omdat China een belangrijke speler is op het wereldtoneel waarvan de betrekkingen met de Europese Unie veel verder gaan dan de kwestie Tibet. Ofschoon de kwestie van de mensenrechten heel belangrijk is, spreekt het Parlement zich uitsluitend uit over Tibet en niet over de mensenrechten. In elk geval is ons standpunt in dit debat, het standpunt van de socialistische fractie, heel duidelijk: we hebben precies hetzelfde standpunt als de Europese Unie. Dat houdt in dat we opkomen voor de mensenrechten en dat we ook opkomen voor dialoog, overleg en overeenstemming. We zijn dan ook voorstander van en blij met de hervatting van de onderhandelingen tussen de Chinese overheid en Tibetaanse vertegenwoordigers, en wij pleiten voor een oplossing die voor beide zijden aanvaardbaar is en die gebaseerd is op de eerbiediging van de religieuze en culturele rechten van minderheden, in het kader van de territoriale integriteit van China, van de eenheidsstaat China.

Ik betreur het ten zeerste dat de vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid hier niet aanwezig is, daar zij de Raad buitenlandse zaken voorziet en degene is die de debatten over het buitenlands beleid zou moeten bijwonen.

Het is bijzonder onbillijk te zeggen dat het Spaanse voorzitterschap er verkeerd aan doet dit debat niet bij te wonen, want het Spaanse voorzitterschap is onvermoeibaar. De aanwezigheid van de heer López Garrido in het Parlement om alle kwesties te bespreken is bijna bovenmenselijk.

Wij hebben een hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid aangesteld die de standpunten van de ministers op het gebied van het buitenlands beleid vertegenwoordigt, en zij is degene die deze kwesties met het Parlement zou moeten bespreken.

Niccolò Rinaldi, *namens de ALDE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, het lijkt duidelijk dat China geen enkele intentie heeft om te onderhandelen of te praten over Tibet.

De deelneming van China aan de wereldhandel, de Olympische Spelen en de wisselingen in het verleden in het leiderschap te Peking hebben geen enkele substantiële beleidswijziging tot gevolg gehad. Intussen duurt de strijd tussen David en Goliath voort, vooral door middel van zeer verontrustende verstoringen door China van het demografische evenwicht in Tibet en desnoods ook - zoals twee jaar geleden - met militaire onderdrukking.

Vooraf datgene wat wij beschouwen als erfgoed van de mensheid, te weten de Tibetaanse cultuur en spiritualiteit, verdwijnt. De Chinese communistische partij begrijpt kennelijk erg weinig van spiritualiteit en culturele identiteit. Als wij ons in dit kader neerleggen bij deze 'culturele genocide' in Tibet zullen we in de toekomst nog vele andere moeten accepteren.

Wij mogen niet opgeven. Wij roepen vooral de Chinezen ertoe op de Tibetaanse cultuur te accepteren zoals deze is. Zij hebben de specificiteit van Hongkong en dus het idee van "één land, twee systemen" aanvaard. Ze moeten zich erbij neerleggen een land met drie systemen te zijn. De rug van China is hier breed genoeg voor.

Wij verzoeken de Europese instellingen, van mevrouw Ashton tot de Raad, te voldoen aan de verwachtingen van de Europese burgers die op velerlei wijze hun betrokkenheid bij de Tibetaanse zaak hebben getoond. Ook steunen wij – net als mevrouw Andrikenė – de benoeming van een coördinator voor Tibet.

Dit is een vrijheidsstrijd die dus de identiteit van ons continent raakt. Ik vind dat we ook hiermee rekening moeten houden bij de beslissing om het embargo op Chinese wapens al dan niet te verlengen.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ook ik neem het het Spaanse voorzitterschap zeer kwalijk dat het deze vergaderzaal heeft verlaten. Zij luisterden niet eens naar wat mevrouw Andrikenė zei. Zij vroeg de Raad de moed te hebben bij dit debat aanwezig te zijn en zijn mening over de kwestie Tibet te geven.

Mijnheer de Voorzitter, u hebt een fout gemaakt: u zei dat Spanje had aangegeven dat zij hier tot 18.50 uur zouden zijn, maar dat is niet waar. Zij hadden oorspronkelijk gezegd dat zij om 17.00 uur moesten vertrekken, maar zij hadden blijkbaar toch tijd om hier bijna twee uur langer te blijven om over het burgerinitiatief mee te praten.

Dit mag niet nog eens gebeuren. Ik ga ervan uit dat de Commissie, met als ondervoorzitter barones Ashton, serieus is en doet wat zij zojuist heeft gezegd. Dus dat onze betrekkingen met China zo belangrijk zijn dat wij ook over lastige zaken, zoals de kwestie Tibet, moeten kunnen spreken.

Ik ben van mening dat het nu tijd is om de steun van de Europese Unie voor Tibet te vernieuwen. Wij moeten iets doen aan het feit dat negen onderhandelingsronden tussen China en de Tibetaanse regering in ballingschap tot geen enkel resultaat hebben geleid, en ik ben het hierover helemaal met de heer Rinaldi eens. Het lijkt erop dat China helemaal geen onderhandelingsresultaat wil. China wil doorgaan met het schenden van de culturele, religieuze en taalkundige rechten van de Tibetanen. Wij mogen een dergelijke culturele genocide niet tolereren.

Een maand geleden was ik in Dharamsala waar ik de Dalai Lama ontmoette. Ik sprak een uur lang met hem, net voordat hij naar de Verenigde Staten ging om president Obama te ontmoeten. Ik raakte ervan overtuigd dat ik in het Parlement moest voorstellen om over de situatie in Tibet te debatteren.

De Dalai Lama is een kalm en vredelievend persoon en het is totaal fout van China om voortdurend te beweren dat hij een gevaarlijke separatist is en dat hij twee jaar geleden de onrust en rellen in Tibet heeft veroorzaakt. Het tegendeel is waar: de Dalai Lama heeft gezegd dat vertegenwoordigers van China welkom zijn om documenten in de archieven van zijn regering in ballingschap te bestuderen om zich ervan te vergewissen dat hij niet tot geweld heeft aangespoord. Desondanks blijft China de beschuldigingen herhalen.

Ik roep de Europese Unie op de Chinese uitlatingen te veroordelen en deze zaak met China te bespreken. Als de Europese Unie Tibet niet durft te verdedigen, dan zullen weinig anderen dat doen. Wij kunnen een voorbeeld nemen aan president Obama, die de moed heeft de Dalai Lama te ontvangen. Het zou naar mijn mening een volkomen normaal gebaar zijn wanneer de hoge vertegenwoordiger van de Europese Unie iets soortgelijks zou doen, zoals hier is voorgesteld.

Wij moeten deze kwestie op de agenda van het Europees Parlement houden. Er werd ook op gewezen dat wij een speciale coördinator voor Tibet nodig hebben. Wij hebben allerlei speciale coördinatoren. Waarom kunnen wij dan geen speciale coördinator voor Tibet hebben, waarvoor zelfs geld beschikbaar is in de

begroting voor dit jaar? Het is volstrekt ontoelaatbaar dat de Raad wegloopt van dit debat. De Raad is laf en durft deze kwestie, waarbij het gaat om het verdedigen van de mensenrechten, niet onder ogen te zien.

Charles Tannock, *namens de ECR-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het lot van het Tibetaanse volk en zijn bijzondere boeddhistische cultuur ligt degenen in dit Parlement na aan het hart die in de mensenrechten geloven.

Sinds de invasie door de communistische strijdkrachten van de Volksrepubliek China 61 jaar geleden worden de Tibetanen en hun unieke manier van leven systematisch onderdrukt. De massale immigratie van Han-Chinezen en de bouw van de bergspoorweg naar Lhasa hebben de invloed van Peking in Tibet verder geconsolideerd.

Intussen zet de Dalai Lama vanuit ballingschap in India zijn vreedzame campagne voort om de aandacht te vestigen op de situatie van zijn volk. Oeigoerse jihadstrijders hebben de recente onrust in Tibet aangegrepen om hun eigen geweld tegen de Chinese regering op te voeren.

Tibet moet een zo groot mogelijke autonomie krijgen, en we weten dat dit het best gerealiseerd zou kunnen worden in het kader van de als mantra herhaalde "één land, twee systemen"-doctrine. Als deze niet alleen voor Hong Kong, maar ook voor Macau geldt, waarom dan niet voor Tibet?

Peking zal de in dit Parlement geuite bezorgdheid ongetwijfeld van de hand wijzen als ongeoorloofde inmenging in hun binnenlandse aangelegenheden, maar een vernieuwde en meer ontspannen aanpak van de VCR ten opzichte van Tibet zou ook vruchten afwerpen voor de veiligheid in China zelf en voor het aanzien van het land in de wereld.

Ik wil mij graag aansluiten bij degenen die vandaag hun teleurstelling hebben geuit over het feit dat noch de Raad noch het door Spanje bekleedde roulerende voorzitterschap hier aanwezig is of dat de hoge vertegenwoordiger de vergadering niet bijwoont.

Oreste Rossi, *namens de EFD-Fractie.* – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik stond versteld van de opmerking zojuist van commissaris Šefčovič dat wij de territoriale integriteit van China erkennen. Dit betekent dat de Commissie het recht erkent van China om Tibet te bezetten, hetgeen een bijzonder ernstige zaak is.

Terwijl het Tibetaanse volk nog steeds wordt bedreigd, heeft de Dalai Lama in het Memorandum van 2008 en de notities die er dit jaar zijn bijgevoegd, bevestigd niet te streven naar afscheiding en onafhankelijkheid voor Tibet, maar naar effectieve autonomie voor het Tibetaanse volk in het kader van de grondwet van de Volksrepubliek China: een compromisbeleid van wederzijds voordeel dat erop is gericht de op mededogen en geweldloosheid gebaseerde Tibetaanse cultuur te behouden.

Het Tibetaanse volk verwacht antwoorden van de Chinese regering, die bijvoorbeeld bestaan in gesprekken met vertegenwoordigers van de Dalai Lama en instemming met het verzoek van de Hoge Commissaris van de VN voor de Mensenrechten om een delegatie te sturen teneinde de wrede werkelijkheid aan het licht te brengen.

Ook het Europees Parlement zou moeten luisteren naar de Tibetaanse gemeenschap. Door de nationale synergie te bevorderen zou het kunnen proberen een Europees coördinatie netwerk te creëren voor het Tibetaanse volk dat zonder een krachtig optreden van de internationale gemeenschap dreigt te worden vernietigd.

VOORZITTER: SILVANA KOCH-MEHRIN

Ondervoorzitter

Edward McMillan-Scott (NI). – (EN) Madam President, Tibet is een prachtig land met vrome, geduldige maar onderdrukte mensen. Zij zijn mogelijk het sterkst door de Chinezen onderdrukte volk in de hele regio. Ik geloof dat het debat hier vanavond heeft laten zien dat er in het Parlement een uitzonderlijke consensus heerst over bijvoorbeeld de benoeming door de EU van een speciale coördinator voor Tibet.

De gebeurtenissen dwingen ons in dit Parlement beslissingen te nemen. Deze week is Google uit China vertrokken. De mensenrechtensituatie in China blijft problematisch, zoals de verdwijning van de christelijke mensenrechtenadvocaat Gao Zhisheng nog eens aantoon.

Al deze feiten maken duidelijk dat we aandacht moeten besteden aan China, en aan Tibet, en ik zou erop willen wijzen dat, met het oog op de opening van de wereldtentoonstelling in Sjanghai in mei, allen die met China zaken doen het Global Compact van de VN voor ondernemingen in acht dienen te nemen, dat inmiddels door rond 4 000 bedrijven is ondertekend.

Tot slot zou ik nog willen zeggen dat als de EU geen speciale coördinator benoemt, het Parlement volgens mij een rapporteur voor Tibet dient aan te wijzen.

Filip Kaczmarek (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, de kwestie van Tibet en de Tibetanen is spijtig genoeg nog steeds een belangrijk probleem. De situatie is niet zo slecht als twee jaar geleden, toen de herdenking van de opstand in Tibet gepaard ging met brutale vervolgingen, moorden en folteringen, maar aan de andere kant kunnen we niet zeggen dat alles in orde is. Enkele dagen geleden werden leerlingen gearresteerd, die in Gansu en Kanlho probeerden de opstand te herdenken. Aan de Tibetanen is een verbod opgelegd om acties te ondernemen om hun eigen cultuur, identiteit en godsdienst te redden.

De Chinese autoriteiten stellen dat de Dalai Lama een privépersoon is. Dit doet me denken aan de inspanningen van de Poolse communisten die 25 jaar geleden hetzelfde over Lech Wałęsa zeiden. Ik hoop dat de Tibetanen met hun strijd hetzelfde succes zullen behalen als de Polen, en dat ook in dit geval de waarheid zal overwinnen. Vandaag begint in Dharamsala de eenentwintigste ontmoeting van de Tibetaanse verzoeningsdelegatie voor Tibetaans-Chinese dialoog. Dit is een instelling die haar activiteiten voert onder toezicht van de Tibetaanse regering in ballingschap en die moet helpen bij deze dialoog.

Ik heb de indruk dat de Europese Unie iets moet doen om deze dialoog geloofwaardig te maken. Soms klagen we dat we niet veel kunnen doen, maar in dit geval kunnen we concrete stappen ondernemen en hiervan was vandaag al sprake. Daarom is de afwezigheid van de Raad hier zo belangrijk. Onze oproepen zijn gericht tot de Raad, die speciale coördinatoren aanstelt. Ik onderteken deze oproep zelf ook, omdat het postulaat reeds meermaals geformuleerd werd in de resoluties van het Europees Parlement inzake Tibet om een speciale coördinator aan te stellen die een reële invloed zou kunnen hebben op de feitelijke dialoog tussen de Tibetanen en Chinezen.

En nog een kwestie: ik kan niet begrijpen hoe het mogelijk is dat China de volgende Olympische Spelen in 2014 zal organiseren. Ditmaal zullen het Olympische Spelen voor de jeugd zijn. En toch kunnen we China er niet toe dwingen om de mensenrechten beter te respecteren. Dit is echt bedroevend.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Mevrouw de Voorzitter, ik ben ervan overtuigd dat we een sterk vereenvoudigd beeld hebben van de processen in Tibet. Er wordt gemoderniseerd, maar tegelijkertijd is de geuite kritiek terecht. Het is duidelijk dat de enige duurzame oplossing autonomie zou zijn, en zelfs een uitgebreidere vorm van echte autonomie. Zoals ik in Beijing al heb uiteengezet, tijdens het bezoek van de delegatie van het Europees Parlement, zou deze autonomie naar analogie van 'één land, twee maatschappelijke systemen' kunnen worden ingevuld als 'één land, twee religieuze systemen'.

Kritiek uiten alleen is niet voldoende. China staat open voor een dialoog en staat er ook open voor dat een geloofwaardige persoonlijkheid van de Europese Unie, of dat nou Romano Prodi, Benita Ferrero-Waldner of Margot Wallström is, als bemiddelaar optreedt tussen de Dalai Lama en de leiders in Beijing. Het zou goed zijn als de Commissie, mevrouw Catherine Ashton en de Raad hier goed over zouden nadenken. Aan de andere kant hebben wij het hier over de betrekkingen met China, maar weet u wel dat de Europese Raad in zijn hele geschiedenis nooit de betrekkingen tussen de Europese Unie en Volksrepubliek China op de agenda heeft gezet? Hierover is nooit een debat gevoerd in de Raad Buitenlandse Zaken. Dus om succes te kunnen boeken, is kritiek alleen niet genoeg in de Tibetaanse kwestie; we hebben ook een concept en bemiddeling nodig.

Ryszard Czarnecki (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik betreur ten zeerste dat dit belangrijke en noodzakelijke debat wordt gehouden in de 'veelbetekenende afwezigheid' – of misschien is 'weinigzeggende afwezigheid' een betere omschrijving – van mevrouw Ashton. Het staat buiten kijf dat mevrouw Ashton hier vandaag aanwezig zou moeten zijn. Het is niet de bedoeling dat mevrouw Ashton alleen deelneemt aan toneelvertoningen, zoals gisteren het geval was, toen ze voor de leden van zes commissies een toespraak hield over haar plannen voor de Europese Dienst voor extern optreden. Tibet is immers ook een belangrijke uitdaging. Het is goed mogelijk dat wij een ander standpunt hebben over Tibet, maar ondanks deze meningsverschillen zou mevrouw Ashton hier vandaag echt aanwezig moeten zijn.

Mijns inziens toont dit incident aan dat de Europese Unie zich aan haar verantwoordelijkheid wil onttrekken. Dat is de gemakkelijkste weg omdat veel lidstaten wier vertegenwoordigers in dit Parlement zetelen, liever

zaken doen met Peking. Het zou voor hen in deze context lastig zijn om hun mening over deze kwestie kenbaar te maken of om over China te praten. Mevrouw Ashton gedraagt zich vandaag als Pontius Pilatus die zijn handen in onschuld heeft gewassen. Dit is beschamend.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, de laatste tijd krijgen we steeds berichten over zware schendingen van de mensenrechten in Tibet, folteringen, het willekeurig oppakken van mensen en inhechtenisnemingen zonder proces.

Het was dus een sterk staaltje dat er naar aanleiding van het vijftigjarig jubileum van de Chinese overheersing in Tibet van de bevrijding van de Himalaya-regio werd gesproken. Het toont eens te meer aan dat de geschiedenis door de overwinnaars wordt geschreven en dat men bij de rechtvaardiging van oorlogsdaden altijd heel vindingrijk is. Dit is een kunst die overigens ook in Irak en Afghanistan is toegepast en waarvoor de Verenigde Staten ook ondersteuning hebben gevonden in enkele EU-lidstaten.

Desalniettemin moeten we ons volgens mij blijven inspannen voor betere levensomstandigheden voor onderdrukte volkeren zoals de Tibetanen, de Oeigoeren en de Mongolen. Het is niet voldoende om de rechten van de minderheden te reduceren tot folkloristische voorstellingen voor buitenlandse toeristen.

Dat China de afgelopen jaren circa 15 miljard euro in de ontwikkeling van de regio heeft gestoken en zich voorafgaand aan de Olympische Spelen ook tot gesprekken bereid heeft verklaard, toont volgens mij aan dat internationale druk wel degelijk vruchten kan afwerpen.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) De heer Kaczmarek heeft eerder gesproken over de protesten in 2008.

Er zijn twee jaar verstreken en zelfs op dit moment is niet bekend hoeveel personen zijn vastgehouden, hoeveel gearresteerd en hoeveel er daarna mogelijk zijn vrijgelaten.

Wij weten wel wat deze personen deden, namelijk vreedzaam protesteren met de Tibetaanse vlag en pamfletten uitdelen.

Het is een ernstige zaak, dat wij twee jaar na deze protesten niet exact weten hoeveel mensen bij de actie betrokken waren en gestraft zijn door de communistische partij. Daarnaast is het zorgwekkend hoe de Chinese communistische partij zich bemoeit met het onafhankelijk functioneren van justitie, door een aantal arrestaties en snelle veroordelingen van betrokkenen te eisen. De reden van nationale veiligheid kan niet worden ingeroepen voor het opheffen van fundamentele burgerrechten.

Ik wil van deze gelegenheid gebruikmaken om te onderstrepen hoe belangrijk het is dat Europa een gemeenschappelijk standpunt inneemt met betrekking tot de mensenrechten en de bescherming van minderheden in China.

Indien wij een dergelijk standpunt niet innemen, weten we wat er gebeurt. We hebben het al meegemaakt, dat de communistische leiders van China de lidstaten van de Unie een voor een proberen te intimideren.

Tot slot wil ik herhalen wat ik ook in de plenaire vergadering van januari heb gezegd, namelijk dat de mensenrechtendialoog een inefficiënt en ontoereikend instrument is gebleken. Ik ben van mening dat dit probleem behandeld moet worden in het kader van topontmoetingen. Overigens heeft Catherine Ashton gisteren tijdens de vergadering in het kader van de Commissie buitenlandse zaken toegegeven dat de dialoog over mensenrechten een formule is waaraan een nieuwe vorm moet worden gegeven. Wat dat betreft ben ik het met de hoge vertegenwoordiger eens.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik kan begrijpen waarom ondernemingen en particuliere entiteiten winst belangrijker vinden dan de eerbiediging van de mensen- en burgerrechten. Ik kan zelfs begrijpen waarom afzonderlijke landen op deze manier te werk gaan. Ik kan echter niet begrijpen waarom de Europese Unie zich zo gedraagt, aangezien het concept van de Europese Unie gebaseerd is op waarden die wij vandaag Europese waarden noemen.

Wat is het antwoord van de Europese Unie op de gebeurtenissen waarover we op dit ogenblik debatteren? De reactie van de Unie beperkt zich tot de afwezigheid van mevrouw Ashton – daar hebben we het daarnet al over gehad, het vertrek van de vertegenwoordiger van de Raad precies op het moment waarop het debat over Tibet begon en, tot slot, de openingstoespraak van de commissaris.

Mijnheer Šešćovič, u hebt gezegd dat u beide partijen oproept tot dialoog. Was dat een grap? Wilt u de vertegenwoordigers van Tibet daadwerkelijk oproepen om in dialoog te gaan? Ik heb in ieder geval de indruk

dat zij hiertoe bereid zijn. Ik zou u willen vragen om uw oproep in de eerste plaats tot de Chinese autoriteiten te richten, als u daartoe de moed hebt, want zij staan deze dialoog in de weg.

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, Tibet en zijn culturele erfgoed zijn een gemeenschappelijke schat van ons allen. Het is in ons gemeenschappelijk belang dat de Tibetaanse identiteit, religie en taal wordt behouden en zich onder zo goed mogelijke omstandigheden kan ontwikkelen.

Helaas is dit niet het geval. Onder de dekmantel van industriële ontwikkeling vindt er een culturele genocide plaats, en weldra zullen de Tibetanen een minderheid in eigen land vormen. Dit kan alleen worden voorkomen door hun een echte autonome status toe te kennen. De EU kan haar invloed aanwenden om bij te dragen tot de opening van een onbevooroordeelde en constructieve dialoog waarin beide zijden worden gerespecteerd.

Commissaris, ik zou uw opmerking willen onderstrepen dat de bezorgdheid ten aanzien van Tibet legitiem is. Door een dergelijke dialoog te voeren en door Tibet open te stellen voor de buitenlandse media en de VN kan de Chinese regering alleen maar profiteren, niet alleen nationaal, maar ook internationaal. China kan alleen een werkelijk groot land worden als het zijn minderheden met respect behandelt. Als gebaar van goede wil zou de Dalai Lama, wiens autoriteit wereldwijd wordt erkend, moeten worden toegestaan zijn land te bezoeken.

De EU dient volledig gebruik te maken van het Verdrag van Lissabon door concreet op te treden en actieve solidariteit te betuigen met het lot van een natie die in haar bestaan is bedreigd en waarvan het natuurlijke recht op autonomie en behoud van de eigen cultuur met harde hand wordt onderdrukt. Ik sta achter het voorstel dat barones Ashton de Dalai Lama dient te ontmoeten en dat de EU een speciale coördinator voor Tibet dient te benoemen.

Peter Šťastný (PPE). - (SK) Op 10 maart hebben wij de vijftiende verjaardag van de opstand in Tibet herdacht, en tevens de tweede verjaardag van de protesten, gebeurtenissen die beide met geweld zijn onderdrukt door de Chinese strijdkrachten.

Het voornaamste probleem is het gebrek aan bereidheid bij China om een dialoog op te zetten met de wettelijke vertegenwoordigers van de Tibetaanse minderheid, gekoppeld aan een poging tot geleidelijke assimilatie en vernietiging van de cultuur en religie in Tibet. Ik weet uit eigen ervaring waar een goddeloos en materialistisch communistisch regime toe in staat is. Een van de oudste culturen en een van de oudste religies, met een geschiedenis van vele millennia, worden ernstig bedreigd. Het publiek in de wereld kan niet langer blijven toekijken. Zelf ben ik lid van de groep Vrienden van Tibet in het Europees Parlement. In veel van de parlementen wereldwijd zijn vergelijkbare groepen actief, bijvoorbeeld in de VS, Duitsland, Oostenrijk, India en de Tsjechische Republiek.

Het is mij een genoegen aan te mogen kondigen dat met ingang van 9 maart de groep Vrienden van Tibet ook actief zal zijn in de Nationale Raad van Slowakije. Ik geloof dat wij gezamenlijk kunnen bijdragen aan een oplossing van het Tibetaanse probleem door te bemiddelen in de onderhandelingen tussen de hoogste vertegenwoordigers van China en Zijne Heiligheid, de 14de Dalai Lama. Dit zou mogelijk ook een manier zijn om het probleem van de Tibetaanse vluchtelingen, waarvan velen onder zware omstandigheden leven in buurlanden, op te lossen en tot een goed einde te brengen. Ik doe een beroep op de Commissie in haar programma's niet voorbij te gaan aan deze zwaar getroffen groep mensen.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, het debat van vandaag geeft reden tot optimisme, aangezien ik de indruk heb dat er in dit Parlement grote eensgezindheid bestaat. Anderzijds zijn er hier inderdaad al talloze soortgelijke debatten gehouden. Het is een feit dat wij erg goed zijn in praten. Ik wil niet in heilige toorn ontsteken omdat ik een hypocriet ben, net als bijna iedereen in dit halfroond. Ik ben een hypocriet die ergens verslaafd aan is, die verslaafd is aan al die goedkope goederen uit China. Toch moeten we vandaag misschien blijf geven van voldoende zelfrespect om duidelijk te zeggen waar het op staat, om ons tegen bepaalde zaken te verzetten en de idealen die ons dierbaar zijn te eerbiedigen.

De benoeming van een speciale coördinator voor Tibet zou misschien de eerste en belangrijkste stap kunnen zijn. Dit voorstel is hier al eerder gedaan en besproken. Deze coördinator zal het proces in goede banen kunnen leiden en namens ons de volle verantwoordelijkheid op zich kunnen nemen voor de uitdaging in verband met de Tibetaanse kwestie. Zo hoeven we geen partij te kiezen en kunnen we krachtig en resoluut stellen dat de mensenrechten en burgerlijke vrijheden voor ons van groot belang zijn. Laten we dat doen! Laten we dat nu meteen doen!

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, hier en vandaag over Tibet praten is een kwestie van rechtvaardigheid en een kwestie van verantwoordelijkheid. Ik ben het dan ook niet eens met degenen die van mening zijn dat dit onderwerp “niet aan de orde was”.

We stellen deze situatie al sinds jaar en dag aan de kaak en ik vind het verontrustend te moeten vaststellen dat, ondanks de enorme inspanningen van de Tibetaanse vertegenwoordiging, met name van de Dalai Lama, om de dialoog te bevorderen, om de Chinese autoriteiten te benaderen en om een rechtvaardige en duurzame oplossing te vinden voor dit conflict, de situatie nog steeds geblokkeerd wordt door de Chinese autoriteiten.

In de Europese Unie kunnen we dat spel niet langer tolereren, laat staan meespelen. Het lijkt mij dan ook van essentieel belang er niet alleen nog eens op te wijzen hoe dringend noodzakelijk dit debat is maar ook dat de partij die op dit ogenblik een oplossing in de weg staat, China is.

Ook in dit opzicht moeten we duidelijk zijn. De enige manier waarop de Europese Unie consequent kan zijn als zij zegt dat ze zich verbonden heeft aan de bescherming van de mensenrechten, is door te aanvaarden dat zij de kosten daarvan in termen van handel en economie voor haar rekening moet nemen. Als zij dat niet doet, zullen haar verklaringen over de mensenrechten nooit geloofwaardig zijn.

László Tórkés (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, op 10 maart hebben we de volksopstand in Tibet herdacht die 51 jaar geleden plaatsvond. Sindsdien is de Dalai Lama, met zijn consequente en volhardende optreden als voorstander van werkelijke autonomie, een lichtend voorbeeld geweest voor zijn volk en heeft hij de wereld laten zien hoe democratie op vreedzame wijze kan worden nagestreefd.

Wij Europeanen kunnen nog steeds iets van Zijne Heiligheid de Dalai Lama leren. Onlangs verklaarde hij zich solidair met de etnische Oeigoerse minderheid en sprak hij zijn steun uit voor Aung San Suu Kyi en andere democratische dissidenten. Hier in het Europees Parlement zetten wij ons ervoor in dat de mensenrechten en de rechten van minderheden in de hele wereld worden beschermd.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken.)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, voor de duidelijkheid richt ik me meteen tot de commissaris. Voor mij is Tibet een bezet land en ik denk dat veel collega's hier, dwars door alle fracties heen, er net zo over denken. Ook u kunt het volkerenrecht niet buiten werking stellen. Ik ben van mening dat dit een zaak is die alle Europese burgers echt na aan het hart ligt. Iedereen is op de hoogte van de zorgen, de culturele genocide in Tibet, en iedereen leeft mee. Nu moet echt de belangrijke vraag worden gesteld: waar blijft de EU? Wij zijn heel snel in het veroordelen van kleine landen die overtredingen begaan. We laten dan scherpe reacties horen. We voeren echter een zeer voorzichtig beleid als het gaat om het veroordelen van een groot en economisch belangrijk land als China. Dan lopen we, politiek en diplomatiek, op eieren. We geven geen blijk van moed en ruggengraat, wanneer we hier kleine overtreders scherp aanvallen, maar bij China een oogje dichtknijpen. We kunnen China ook niet met miljoenen aan ontwikkelingshulp onder druk zetten. Daarom verwacht ik van de hoge vertegenwoordiger....

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken.)

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Ik ben een van de weinigen die onlangs de kans hebben gekregen een bezoek te brengen aan Tibet.

Er is sprake van een soort vooruitgang in Tibet, maar deze vooruitgang heeft geleid tot meer kwaad dan goed. Hierdoor worden namelijk traditionele culturele waarden afgebroken, wordt de traditionele Tibetaanse architectuur gemarginaliseerd en een modern beeld op het geestelijk leven van Tibet van bovenaf opgelegd. Rivieren raken vervuild en er zijn autowegen verschenen die het Tibetaans landschap ernstig aantasten.

Desalniettemin is er enige vooruitgang in Tibet. Dit kunnen wij niet ontkennen en ik denk dat onze eisen aan en verwachtingen van China hand in hand moeten gaan met de eis dat Tibet voordeel moet hebben van deze vooruitgang en dat het leven zich daar niet enkel mag voltrekken als in een museum.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, volgens mij heeft het debat vandaag weer eens duidelijk laten zien dat we diep bezorgd zijn over de situatie in Tibet. De sprekers hebben onderstreept dat deze bezorgdheid meer dan 50 jaar na de Tibetaanse opstand van 10 maart 1959 nog steeds oprecht en legitiem is. Bovendien heeft onze discussie de noodzaak onderstreept dat beide partijen hun dialoog op korte termijn voortzetten.

Ik kan u meedelen dat de Europese Unie verheugd is over de hervatting van de gesprekken tussen de afgezanten van de Dalai Lama en de Chinese regering, die in september 2002 weer werden opgepakt. Sindsdien hebben we deze dialoog krachtig ondersteund, en wij hopen dat dit proces positieve resultaten zal opleveren en voor Tibet op vreedzame en duurzame wijze zal leiden tot een oplossing van nog bestaande problemen.

In haar politieke dialoog en haar verdere contacten met China moedigt de EU het land via haar vertegenwoordigers regelmatig aan om dit proces pragmatisch te benutten om alle bestaande problemen met betrekking tot Tibet op te lossen. Weliswaar beschouwt China Tibet als binnenlandse aangelegenheid, maar het heeft nota genomen van de standpunten en de bezorgdheid van de EU en heeft tegenover de EU zijn eigen standpunt in deze kwestie uiteengezet.

Ik moet benadrukken dat de EU in het kader van haar politieke dialoog en haar mensenrechtendialoog met China ook de mensenrechtensituatie in Tibet aankaart. Bovendien hamert de EU consequent op het belang dat zij toekent aan de eerbiediging van de vrijheid van meningsuiting en van godsdienst in Tibet.

We hebben de meest recente ontwikkelingen in deze dialoog op de voet gevolgd en de dialoog tussen de Chinese regering en de vertegenwoordigers van de Dalai Lama is gaande. Ik kan u meedelen dat we vorige maand door beide zijden op de hoogte zijn gesteld van de voortgang tijdens de laatste gespreksronde en dat we er bij hen op hebben aangedrongen substantiële vorderingen te maken.

Tot besluit ben ik ervan overtuigd dat het debat van vandaag ook een bevestiging is van onze betrokkenheid bij China in deze kwestie en van onze niet aflatende gezamenlijke inspanningen die erop zijn gericht het respect voor de mensenrechten en de fundamentele vrijheden in Tibet te verbeteren.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), schriftelijk. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, twee jaar geleden werd door een aantal monniken een vreedzame protestactie gehouden in Lhasa. De Chinese autoriteiten hebben hierop gereageerd met een gewelddadig optreden van de politie en het leger. Bij deze actie kwamen tientallen burgers om en raakten enkele honderden personen gewond. Sindsdien hebben de Tibetanen meer dan tweehonderd vreedzame betogingen georganiseerd waarbij diverse sociale groepen betrokken waren, onder meer leraren, studenten en intellectuelen.

Het Europees Parlement heeft tijdens de vorige zittingsperiode maar liefst acht resoluties over Tibet aangenomen en meermaals debatten over deze kwestie gevoerd. Het resultaat van al deze inspanningen is nog steeds niet bevredigend. Onlangs hebben de Chinese autoriteiten dertig leerlingen van een school in Machu gearresteerd die begin maart, naar aanleiding van de tweede verjaardag van de gebeurtenissen in Lhasa, opnieuw voor hun mening zijn uitgekomen en vreedzame protestacties hebben georganiseerd. Het is zeer waarschijnlijk dat er nog talrijke vergelijkbare incidenten hebben plaatsgevonden waarvan wij niet eens op de hoogte zijn.

Met het oog hierop stel ik voor dat dit probleem voortaan onder de bevoegdheid van de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid valt en dat het in een breder kader wordt geplaatst. Deze aanpak zal tot concreet optreden en hopelijk zichtbare resultaten kunnen leiden. Ik dank u voor uw aandacht.

Danuta Jazłowiecka (PPE), schriftelijk. – (PL) De media staan vandaag vol met informatie over China. In verslagen, artikelen en boeken wordt voortdurend ingegaan op de ontwikkeling en de modernisering van het land, evenals op het economische wonder dat zich daar voltrekt. In deze context hebben de media de laatste tijd ook over Tibet bericht.

Het Amerikaanse tijdschrift *Newsweek* stelde in een recente rapportage dat "China veel goeds doet voor de Tibetanen", aangezien het een van de armste en meest onderontwikkelde regio's in de wereld helpt een uitweg uit deze situatie te vinden. In het verslag wordt aandacht besteed aan de investeringen van China in de vervoers- en telecommunicatie-infrastructuur, het onderwijs, de gezondheidszorg en de toegang tot water en elektriciteit. Het lijkt er dus op dat het plan van president Hu Jintao wordt uitgevoerd. Door de levensstandaard van de Tibetanen te verhogen, probeert hij hen te dwingen afstand te doen van hun vrijheid van meningsuiting en godsdienst en zet hij hen onder druk om hun streven naar autonomie op te geven. De vraag blijft echter of zijn strategie wel succesvol kan zijn.

De onlusten die twee jaar geleden in Lhasa zijn uitgebroken naar aanleiding van de herdenking van de anti-Chinese opstand en de incidenten van twee weken geleden hebben overduidelijk aangetoond dat de Tibetanen het gevoel hebben dat ze worden vervolgd in hun eigen land. Ik heb uit de geschiedenis van mijn land geleerd dat voor vrijheid en waardigheid geen prijs te hoog is. Economische belangen mogen geen reden zijn om de ogen te sluiten voor het lot van personen die onderdrukt worden en lijden.

Mijns inziens is het Europees Parlement het orgaan bij uitstek om zich vastberaden in te zetten voor het recht van de Tibetanen om een eigen identiteit te behouden. Wij vertegenwoordigen hier de Europese burgers en zouden ook in hun naam onze solidariteit moeten betuigen met de Tibetanen.

Csaba Sógor (PPE), schriftelijk. – (HU) Op 10 maart 1959 verdedigde het Tibetaanse volk in een revolutionaire stemming zijn leider, maar hun aanvankelijke enthousiasme werd door de 'vreedzame bevrijding' van het Chinese communistische regime meedogenloos neergeslagen, waarbij duizenden burgerslachtoffers vielen. Sindsdien vervolgt de Dalai Lama in gedwongen ballingschap zijn vreedzame demonstratie die al een halve eeuw duurt. In Tibet mag deze dag sindsdien echter niet openlijk worden herdacht. In Oost-Europa, waar ik vandaan kom, is dit een bekend verhaal. Ook al lijkt het erop dat wij inmiddels hebben afgerekend met soortgelijke praktijken van communistische regimes, vind ik dat we de lessen die daaruit kunnen worden geleerd, niet mogen vergeten: in de geschiedenis van elk volk zijn er gebeurtenissen waarvan de herdenking niet mag en kan worden verboden. Er staat hier nu echter meer op het spel. Als afgevaardigde van een nationale minderheidsgemeenschap kan ik me inleven in de situatie van het Tibetaanse volk, en wil ik ook mijn collega's vragen met hun stemmen de vreedzame inspanningen van Tibet op de weg naar zelfbeschikking te steunen.

15. Opmerkingen van één minuut over kwesties van politiek belang

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de opmerkingen van één minuut uit hoofde van artikel 150.

Krachtens artikel 150 mogen wij ten hoogste dertig minuten aan dit onderwerp besteden. Er waren echter meer dan 74 verzoeken om in dit kader het woord te mogen voeren. Het is duidelijk dat we al die verzoeken niet kunnen honoreren. Het is simpelweg onmogelijk om de bijdragen van 74 sprekers, die elk een minuut het woord mogen voeren, in dertig minuten te proppen.

Wij hebben dus voor het eerst, aan de hand van duidelijke criteria, vooraf een selectie gemaakt van afgevaardigden aan wie voor één minuut het woord zal worden verleend. Degenen die om spreektijd verzochten in een ander debat met opmerkingen van één minuut, maar niet de kans kregen om het woord te voeren, zullen nu, waar mogelijk, aan de beurt komen. Degenen die al in andere debatten het woord hebben gevoerd, krijgen geen spreektijd.

De afgevaardigden die geen spreektijd krijgen, zijn eerder al in een e-mailbericht hiervan in kennis gesteld. Zij hoeven dus hier niet vergeefs te wachten tot ze het woord krijgen. Ik vraag u om uw begrip voor deze werkwijze. Het was de enige manier om het debat op een ordelijke wijze te kunnen voortzetten.

Degenen aan wie het woord is verleend, kunnen dus nu direct beginnen.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, Soedan is van plan om op 11 april een president, een parlement en regionale raden te verkiezen. Dat zijn de eerste verkiezingen in Soedan in 24 jaar en we volgen de ontwikkelingen in het land met grote belangstelling.

Tegen de president van Soedan, Umar Hassan Ahmed al-Bashir, die via een staatsgreep aan de macht kwam, loopt een arrestatiebevel van het Internationaal Strafhof in Den Haag, wegens misdrijven tegen de menselijkheid. Iedereen weet hoe Soedan onder zijn gewelddadig regime heeft geleden. Alleen al in de eerste maanden van dit jaar zijn in het zuiden van Soedan niet minder dan 400 mensen gedood. Het is moeilijk te zeggen hoe vrij de verkiezingen zullen zijn. Maandag dreigde al-Bashir ermee de internationale verkiezingswaarnemers het land uit te zetten. Hij zei dat als ze zich met de Soedanese aangelegenheden bemoeien, hij hun vingers af zou snijden.

We weten dat Soedan een land in nood is. Tijdens de internationale donorconferentie vorige zondag in Caïro zei de vertegenwoordiger van Egypte dat de landen van de wereld ruim 1,4 miljard euro zullen moeten vinden voor de heropbouw van de regio Darfur in Soedan. Ik hoop dat de verkiezingen in Soedan de voorwaarden zullen creëren voor een ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Er is de laatste tijd veel gesproken over het herstel van de economie van de EU, maar het merendeel van de lidstaten heeft het einde van de crisis nog niet in zicht. In het openbaar blijft het gesprek over de crisis beperkt tot de toestand van de staatsfinanciën, al heeft de snel groeiende werkloosheid in sommige oostelijke lidstaten van de Unie reeds een kritiek niveau bereikt. Het is vreemd om hoge vertegenwoordigers van de EU en het EP de regeringen te horen prijzen over hun uitstekende werk, terwijl het aantal werklozen in die landen elke maand met dramatische cijfers groeit, de sociale garanties worden gereduceerd en het aantal mensen dat onder de armoedegrens leeft, toeneemt. Het wordt voor mensen uit die landen wel erg moeilijk om te bepalen of de Europese Unie een beleid van armoedevermindering uitvoert of de armoede op het sociale vlak daadwerkelijk vergroot. Naar mijn mening verdienen regeringen die er niet in slagen de problemen met het stabiliseren van de werkloosheid op te lossen, geen lof. De Europese Commissie zou meer verantwoordelijkheid moeten nemen en op verantwoordelijke wijze toezicht moeten houden op de uitvoering van de crisisbeheersingsplannen van nationale regeringen, met name op het vlak van sociale hervormingen, en zou de effecten van dergelijke hervormingen op de bevolking moeten beoordelen.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, in het Italiaanse parlement zijn zestien personen gekozen die zijn veroordeeld voor diverse strafbare feiten en bij de afgelopen Europese verkiezingen heeft Italië drie Parlementsleden afgevaardigd die in een definitief vonnis zijn veroordeeld.

Er bestaat in Europa geen wetgeving uit hoofde waarvan het personen die in een definitief vonnis zijn veroordeeld of in afwachting zijn van verdere gerechtelijke stappen is verboden zich kandidaat te stellen voor verkiezing; alles wordt overgelaten aan het oordeel van de lidstaten. Italiaanse burgers hebben het programma "Parlamento pulito", "schoon parlement", in het leven geroepen. Wij roepen de Commissie constitutionele zaken er daarom toe op de Akte betreffende de verkiezing van de vertegenwoordigers in het Europees Parlement door middel van rechtstreekse algemene verkiezingen zodanig te amenderen dat de afwezigheid van een strafrechtelijke veroordeling, ook wanneer deze niet definitief is geworden, een voorwaarde wordt voor de verkiesbaarheid in het Europees Parlement.

De voorzitter van de Commissie constitutionele zaken in het vorige Parlement, de heer Leinen, had deze kwestie op zich genomen, maar alles is vervolgens overgedragen aan zijn opvolger, de heer Casini, die al heeft verklaard dat deze commissie dit werk niet zal voortzetten.

Wij wijzen erop dat dit niet alleen onder de bevoegdheid van de Commissie constitutionele zaken valt, maar dat in artikel 223 (ex-artikel 190) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie nota bene is bepaald dat het Europees Parlement een ontwerp opstelt voor een in alle lidstaten eenvormige verkiezingsprocedure.

Catherine Grèze (Verts/ALE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, de luchthaven van Hondarribia is door de burgerluchtvaart geklasseerd als een van de gevaarlijkste van het land. De landings- en startbanen ervan bevinden zich boven het centrum van Hendaye en Irún, en de Frans-Spaanse overeenkomst waarin het aantal toegestane vluchten is vastgelegd, wordt niet nageleefd. Niettemin wordt uitbreiding van deze luchthaven overwogen, tegen het advies van omwonenden en volksvertegenwoordigers aan weerszijden van de grens, die sowieso tegen instandhouding van het huidige verkeersaanbod zijn.

Stemt de Europese Commissie in met de vernietiging van de beschermde natuurgebieden van de Baai van Chingoudy, site van de Overeenkomst van Ramsar en Natura 2000-gebied, waarvan zij het herstel zelf heeft gefinancierd?

Bovendien beschikt de Europese agglomeratie Bayonne-San Sebastián in Baskenland al over een internationale luchthaven die te weinig gebruikt wordt en die ver van kwetsbare natuurgebieden verwijderd ligt. Zou het niet verstandiger zijn om de verbindingen in Biarritz te verbeteren door niet-vervuilend vervoer te introduceren? Ik zou graag willen weten welke maatregelen de voorzitter met betrekking tot deze uitbreiding zal nemen.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou nader willen ingaan op de kwestie van de moord op de Russische journalist Maxim Zuev. Deze man, een bekende journalist en blogger, werd ongeveer een week geleden in Kaliningrad van het leven beroofd. Het is niet de eerste keer dat in Rusland een journalist om het leven wordt gebracht. Sinds 2000 zijn er minstens een tiental soortgelijke gevallen geweest. Dit is een onrustwekkend fenomeen. We weten immers allemaal dat er zonder vrijheid van meningsuiting en zonder de garantie dat journalisten hun werk kunnen doen geen vrijheid of democratie mogelijk is. Dat moeten we in het kader van onze dialoog met Rusland voortdurend blijven benadrukken.

Indien ik hiertoe de toestemming krijg van mijn delegatie voor de betrekkingen met Rusland en van de Commissie buitenlandse zaken, zou ik dit jaar graag nog een seminar organiseren in het Europees Parlement. Ik vind dat ieder van ons, in het kader van besprekingen op verschillende niveaus met onze Russische partners, zou moeten onderstrepen dat de mediavrijheid en de vrijheid voor journalisten om hun beroep uit te oefenen aan de basis liggen van dialoog en vrijheid, zowel in Rusland als in de Europese Unie.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wilde graag vermelden dat volgens recente persberichten Amerikaanse openbare aanklagers de Duitse onderneming Daimler ervan heeft beschuldigd steekpenningen te hebben betaald aan buitenlandse gezagsdragers om overheidsopdrachten in de wacht te slepen. In de telastelegging staat dat de onderneming is verwickeld in langdurige omkoopprocessen. Hetzelfde probleem was ook gerezen met Siemens, die dezelfde praktijk had gevolgd en regeringen van dertig landen had omgekocht om leveranties aan overheidsbedrijven gegund te krijgen, een schandaal waar Griekenland nog steeds van ondersteboven is.

Wij hebben dus niet alleen een financiële maar ook een morele crisis. De Duitse regering heeft tot voor kort corruptie buiten haar grenzen niet vervolgd en doet alsof ze niets van deze feiten afwist. Tot slot laat de Europese Commissie na de wetmatigheid te verdedigen en het geld van de Europese burgers te beschermen, waarvoor ze veeleer een beroep zou moeten doen op het bureau voor fraudebestrijding.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik moet vandaag in het Europees Parlement het feit aan de kaak stellen dat vanmorgen vroeg om kwart over twee de Turkse korvet Bafra de Griekse territoriale wateren heeft geschonden en de kust van Athene op slechts 18 zeemijlen is genaderd. De korvet wilde zelfs inspectie verrichten op een voorbijvarend Grieks koopvaardijship.

Hieruit blijkt dus dat hetgeen werd gezegd in het eerste deel van de discussie over het zogenaamde economische probleem van Griekenland niet helemaal klopt. Griekenland heeft vooral een politiek probleem, dat voortvloeit uit het feit dat dit buurland Griekenland met een *casus belli* bedreigt en de Griekse strijdmachten stelselmatig provoceert door niet alleen de territoriale wateren maar ook het luchtruim te schenden.

(De Voorzitter stelt een probleem met de microfoon vast)

...ik wil erop wijzen dat Griekenland strenge maatregelen heeft genomen die de Griekse gezinnen letterlijk de das om doen en de Grieken op de rand van wanhoop brengen. De Griekse samenleving is hier niet meer tegen bestand, en de Grieken zijn financieel aan het einde van hun Latijn.

Zoals ik al zei is dit vooral een politiek probleem. Wij vragen geen enkele Europese burger om geld, maar wij vragen wel om de steun van de Europese Unie als entiteit opdat wij de storingen van de markten die de euro aanvallen, te boven kunnen komen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ongeveer tien jaar geleden hebben de toenmalige veertien EU-lidstaten mijn land, Oostenrijk, zogenaamde 'sancties' opgelegd. Meer dan zeven maanden was het ijsdijd. Oostenrijkse ministers mochten niet langer deelnemen aan informele bijeenkomsten van de Raad, maar Oostenrijk moest als nettobetalende lidstaat wel zijn bijdragen blijven betalen. Behalve die sancties was er ook een resultaat. In een onafhankelijk verslag van 'wijzen' werd eenduidig vastgesteld dat regeringsdeelname van de Vrijheidspartij geen gevaar voor de democratie en de mensenrechten vormde. De conclusie luidde dat de als bilaterale maatregel vermomde EU-sanctie geen geldige rechtsgrondslag had. Het ging hier om een ongegrond ingrijpen in de Oostenrijkse soevereiniteit. Ik geloof echter dat de EU hiervan heeft geleerd dat zij respect moet hebben voor de politieke mening van anderen en voor de soevereiniteit van de lidstaten en hun bevolking, en dat is goed. Met het oog op de vredige paasdagen hoop ik ook dat een van de voornaamste inquisiteurs, de huidige EU-afgevaardigde Louis Michel, het na tien jaar toch weer aandurft om in Oostenrijk vakantie te vieren.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, Frankrijk heeft gisteren een eerbetoon gebracht aan een van zijn politieagenten, de Franse hoofdbrigadier Jean-Serge Nérin, die op 16 maart in de regio Parijs op laffe wijze door de ETA werd vermoord tijdens een vuurgevecht.

Hoewel deze terroristische organisatie verantwoordelijk is voor de dood van bijna 830 mensen in veertig jaar, is dit de eerste keer dat zij het gemunt heeft op een Franse politieagent. Door de dood van de heer Nérin worden wij herinnerd aan onze plicht om samen te werken in de strijd tegen het terrorisme.

Al in een vroeg stadium bleek de Frans-Spaanse samenwerking een voorbeeld op dit gebied te zijn binnen de Europese Unie. Frankrijk en Spanje waren de eerste lidstaten die gemeenschappelijke onderzoeksteams

instelden in de Europese justitiële ruimte. Ook de uitvoering van Europese arrestatiebevelen bleek zeer effectief te zijn.

Helaas konden deze inspanningen op het gebied van samenwerking tussen onze politieagenten en onze rechters de moord op de heer Nérin niet voorkomen. Daarom moeten wij deze samenwerking nog verder uitbreiden om het terrorisme beter te kunnen bestrijden.

Joe Higgins (GUE/NGL). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, in Val di Susa in Noordwest-Italië probeert een brede burgerbeweging de bouw van een hogesnelheidstreinverbinding – de zogenaamde TAV – tegen te houden.

Het prachtige Val di Susa, dat zich van de Franse grens tot Turijn uitstrekt, is slechts één tot twee kilometer breed, maar wordt reeds doorsneden door een snelweg, een andere belangrijke weg en een spoorlijn.

De campagne "Nee tegen de TAV" heeft duidelijk aangetoond dat er geen rechtvaardiging voor de TAV is. Slechts 38 procent van de reeds bestaande spoorwegcapaciteit wordt benut. De aanleg van de TAV zou enorme schade aan het milieu berokkenen, grondwaterreservoirs vernietigen of vervuilen en gevaarlijke asbest- en uraniumconcentraties doen vrijkomen bij het graven van tunnels.

Het gaat alleen om de belangen van grote ondernemingen, onder meer in de bouwsector. Tienduizenden mensen voeren campagne tegen het project, en schandalig genoeg wordt politiegeweld gebruikt om de aanhangers van de campagne te intimideren.

Ik dring er bij de EU op aan de financiering voor de TAV volledig in te trekken en het TAV-project te schrappen. Het motto van de campagne "Nee tegen de TAV" luidt: "*Sarà dura*" – wij zullen niet wijken. Een overwinning voor de burgerbeweging in Val di Susa zou een overwinning zijn voor het gezonde verstand en het milieu.

Paul Nuttall (EFD). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik maak me steeds meer zorgen over de manier waarop lokale gemeenteraden in mijn kiesdistrict in het noordwesten van Engeland parkeergeld gebruiken om hun inkomsten aan te vullen.

Neem bijvoorbeeld de kleine plaats Congleton, een lokale semi-plattelandsgemeente. De invoering van parkeergeld zal de lokale industrie ernstige schade toebrengen en een achteruitgang in de handel zal leiden tot een verlies van inkomsten, waardoor de toch al sterk onder druk staande kleine en middelgrote ondernemingen failliet dreigen te gaan en mogelijk zelfs hun deuren moeten sluiten.

De mensen geven de Britse regering de schuld, sommigen geven de gecentraliseerde raad de schuld en anderen wijzen weer met hun vinger naar de gemeenteraad, maar zoals altijd gaat hierachter de duistere hand van de Europese Unie schuil, want alle lokale besturen werken immers aan de realisatie van het kader dat werd bepaald in het Europese transportbeleid voor 2010 van de EU.

Weet u, dit is het briljante van de EU: er zit altijd nog één schakel tussen. Of het nu gaat om het sluiten van postkantoren of tweewekelijkse afvalinzameling, er wordt altijd met de vinger naar iemand anders gewezen en de corrumperende invloed van Brussel blijft volledig onopgemerkt.

Nicole Sinclaire (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik kom uit de West Midlands, en 20 procent van de West Midlands is geclassificeerd als groene zone.

Dankzij de groene zone is de schoonheid van ons landelijk gebied altijd beschermd gebleven en hebben we willekeurige stedelijke uitdijning kunnen tegenhouden. Hiertoe aangemoedigd door de Europese Unie heeft de Britse overheid echter de huizenbouw uitgebreid, waardoor de groene zone nu gevaar loopt. Dit gaat mij met name aan het hart omdat dit gebeurt vlak bij waar ik woon, in de Meriden Gap.

Hieruit blijkt een gebrek aan respect voor onze cultuur en tradities, maar wat kan u dat schelen? Sinds het Verenigd Koninkrijk is toegetreten tot de Europese Unie – of de Europese gemeenschappelijke markt daarvoor – hebt u niets anders gedaan dan onze cultuur en tradities schaamteloos geminacht, en we verwachten inmiddels ook niet anders van u.

Elena Oana Antonescu (PPE). - (RO) Ik wil vandaag het woord tot u en mijn collega's richten om te zeggen dat Europa een nieuwe, veel beter geïntegreerde strategie nodig heeft om het probleem van geweld tegen vrouwen op te lossen.

In steeds meer Europese staten wordt dit thema partijoverschrijdend aangepakt, zelfs als hun visie op de maatschappij in het algemeen verschilt. Het probleem van huiselijk geweld overstijgt namelijk de ideologische

sfeer, en houdt direct verband met het menselijk en politiek ideaal van een rechtvaardigere en stabielere samenleving.

Ik wil onderstrepen dat het nodig is om preventief op te treden tegen psychisch geweld tegen vrouwen. Recente onderzoeken hebben uitgewezen dat dit type geweld altijd voorafgaat aan fysiek geweld.

Ik verwelkom het feit dat het Spaanse voorzitterschap de strijd tegen de verschillende vormen van geweld tegen vrouwen tot een politieke prioriteit van de Unie heeft gemaakt. Echter, de maatregelen moeten ook op langere termijn blijven bestaan. Het instellen van een Europees Waarnemingscentrum voor gendergeweld, het invoeren van een beschermingsbevel en een hulplijn zijn gericht op het beperken van dit fenomeen in de Unie, en vormen een steun in de strijd tegen geweld ook buiten de Unie.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Het verheugt mij dat de Europese Unie en de lidstaten zich hebben verplicht de armoede te bestrijden door 2010 uit te roepen tot het Europees Jaar tegen armoede en sociale uitsluiting, aangezien bijna 80 miljoen inwoners in Europa beneden de armoedegrens leeft. Veel Europeanen, ook mensen met een baan, worstelen elke dag met de armoede en zien niet eens kans een waardig leven te lijden. Er is 17 miljoen euro gereserveerd om de geplande maatregelen van Europa in 2010 uit te voeren en dit bedrag zal worden gebruikt om informatiecongressen, werkgroepen en openbare raadplegingen te organiseren met als doel de stereotypen van armoede te overwinnen. Dit is op zich een uitstekend initiatief, maar hoe zorgen wij dat deze middelen effectief en op transparante wijze worden gebruikt en rechtstreeks ten goede komen aan de burgers die ze het meeste nodig hebben? Ik zou willen benadrukken dat het onmogelijk is om in één jaar de toenemende armoede te bedwingen. Daarom zou ik de EU-instellingen en de lidstaten willen oproepen concrete maatregelen te nemen en op alle niveaus van bevoegdheid toezeggingen voor de lange termijn te doen, om zo te zorgen voor een transparante en gerichte verdeling van de fondsen die bedoeld zijn voor rechtstreekse hulp aan in armoede levende mensen.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Het besluit van de Israëlische regering om over te gaan tot de uitvoering van het plan voor de bouw van 1 600 nieuwe woningen in Oost-Jeruzalem, de nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever uit te breiden, het isolement van de Gazastrook voort te zetten en meer algemeen zijn legeraanvallen op de bezette Palestijnse gebieden te escaleren toont ook de grootste scepticisme aan wat de criminele plannen van Israël en meer algemeen de imperialisten zijn ten aanzien van het Palestijnse volk en de volkeren van heel de regio.

Israël opent een nieuwe ronde van moorddadige aanvallen op het Palestijnse volk, nu het verzekerd is van de steun van en verbeterde betrekkingen met de Europese Unie, de VS en de NAVO en nu het intern antagonisme binnen het Kwartet op de spits gedreven wordt. Deze steun is tijdens het recente bezoek van de Israëlische premier aan de Verenigde Staten van Amerika nog eens met bijzondere nadruk en vurigheid herhaald. Toen werd namelijk beklemtoond dat Israël meer is dan de eerste prioriteit voor de geostrategische imperialistische plannen van de VS in de regio.

Wij strijden met de werknemers voor de totstandkoming....

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Na de Tweede Wereldoorlog en na het opnieuw trekken van de grenzen, bleven ongeveer 400 000 Slowaken achter in Hongarije en een vergelijkbaar aantal Hongaren in Slowakije.

De Hongaarse minderheid is tot op de dag van vandaag ongeveer gelijk in getal gebleven, maar in Hongarije ligt de zaak anders. De Slowaakse minderheid is gedecimeerd van de oorspronkelijke 400 000 Slowaken tot minder dan 33 000, met andere woorden, tot nog niet eens één tiende van het oorspronkelijke aantal. Dit kan worden verklaard door het feit dat de Slowaakse overheid de Hongaarse minderheid onderwijs in de moedertaal biedt op meer dan 700 scholen, terwijl de Hongaarse overheid voor de Slowaken in Hongarije slecht één enkele basisschool biedt.

Daarom kan de kritiek op het onderwijs aan Hongaarse minderheden in buurlanden – zoals recentelijk geuit door president Sólyom, een man die zelfgenoegzaam en passief toekijkt hoe zijn regering de etnische minderheden in zijn land onderdrukt – slechts worden omschreven als een aanstootgevende, hypocriete en kwaadwillende provocatie van de Serviërs, Roemenen en Slowaken, die in tegenstelling tot de Hongaren, echt zorgen voor de etnische minderheden op hun grondgebied. Per slot van rekening heeft de Hongaarse ombudsman voor etnische minderheden eveneens gewaarschuwd voor het feit dat Hongarije blijft werken aan de stelselmatige assimilatie van etnische minderheden.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). - (RO) De Europese Unie heeft zeer strikte regels betreffende voedselveiligheid, en producenten zijn verplicht om veel geld te investeren in het voldoen aan de regels.

Tegelijkertijd is meer dan 75 procent van het aantal geslachte kippen in de Europese Unie besmet met bacteriën, volgens een recente studie van de Europese Autoriteit voor Voedselveiligheid.

Salmonella en campylobacter, twee van de meest schadelijke bacteriën, zijn aanwezig in drie van de vier kippen die op Europese boerderijen worden gehouden.

Het spreekt vanzelf dat dit soort onderzoeken de burger ongerust maken, wanneer ze in de pers komen. Zodoende moeten we onszelf twee vragen stellen: ten eerste, wat kunnen wij verder doen om ervoor te zorgen dat Europeanen gezond en kwalitatief hoogwaardig voedsel kunnen kopen, en ten tweede, of de op dit moment van kracht zijnde regels – strikt en zeer bureaucratisch – wel de meest geschikte zijn.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) De nieuwe lidstaten voeren momenteel de hervorming van de Europese wijnsector uit 2007 uit. Hierbij heeft de Europese Commissie in strijd met de wet gehandeld – jammer dat er hier vandaag niemand aanwezig is – toen zij op verzoek van Slowakije, tegen de regels in, de aanduiding Tokaj als beschermde oorsprongsbenaming en tevens als geografische aanduiding heeft geregistreerd. Dit is in strijd met de EU-wetgeving want deze wijn kan alleen in één van deze twee categorieën vallen. In de communautaire E-Bacchus-database staat het Slowaakse verzoek inmiddels niet meer bij de beschermde geografische aanduidingen. Hiermee heeft de Commissie een einde gemaakt aan deze onrechtmatige situatie, waarvoor ik mijn dank uitspreek. Maar er is nog een onrechtmatige situatie, aangezien de Slowaakse nationale wet waarop de registratie is gebaseerd, niet bestaat. Slowakije heeft die namelijk inmiddels buiten werking gesteld. Daarom verzoek ik de Commissie deze onrechtmatige toestand op te heffen.

Zbigniew Ziobro (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Dienst voor extern optreden is het corps diplomatique dat de Unie in de toekomst zal vertegenwoordigen en dat de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid zal bijstaan. In het kader van de werkzaamheden van deze dienst moet rekening worden gehouden met de culturele en nationale verschillen binnen de Europese Unie. Elk land moet het gevoel hebben dat zijn belangen, zijn cultuur en zijn ervaringen naar behoren vertegenwoordigd zijn binnen de dienst.

Om dit doel te bereiken, moeten alle landen in dezelfde mate bij het project betrokken worden of op voet van gelijkheid kunnen deelnemen. De vraag is echter hoe het corps van de Europese Dienst voor extern optreden tot stand zal komen. Deze dienst zal bestaan uit ambtenaren van de bevoegde diensten van het secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie, alsook uit personeelsleden die door de nationale diplomatieke diensten zijn gedetacheerd. Diplomaten die door de lidstaten worden voorgesteld, zullen slechts een derde van het gehele corps uitmaken. Desalniettemin moet, ongeacht de achtergrond van de personeelsleden en de manier waarop ze bij de dienst terecht zijn gekomen, altijd worden vastgehouden aan het beginsel van evenredige vertegenwoordiging van alle burgers van de EU-lidstaten. Volgens dit beginsel wordt immers al het personeel van de EU-instellingen aangeworven. Er is volgens mij dus geen enkele reden om dat in dit geval anders te doen.

Nuno Teixeira (PPE). - (PT) De Europese Unie heeft onlangs binnen de Wereldhandelsorganisatie een overeenkomst gesloten met Latijns-Amerikaanse landen, waarin ze zich ertoe verbindt de tarieven voor de invoer van bananen uit die landen geleidelijk aan sterk te verlagen. Ik wil u er graag op wijzen dat deze overeenkomst rechtstreekse en negatieve gevolgen zal hebben voor de Europese bananenproducenten, bijvoorbeeld de producenten op Madeira, Portugal, maar vooral die op de Kanarische Eilanden, Spanje.

Ik herinner eraan dat de producenten in die regio zich als gevolg van fysieke en bergkarakteristieken van deze eilanden en de omvang van hun bedrijven hoe dan ook al in een nadelige positie bevinden, als gevolg waarvan ze permanente moeilijkheden ondervinden die hun ontwikkeling in de weg staan.

Het is dus van groot belang dat we spoedig maatregelen ontwerpen ter bescherming van de producenten op Madeira en de Kanarische Eilanden. We moeten bij het opstellen van die maatregelen rekening houden met de ernstige en rechtstreekse gevolgen van de overeenkomst van Genève voor de Europese invoermarkt, en daarmee dus ook voor de productie en handel in bananen uit deze ultraperifere regio's.

Nessa Childers (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is inmiddels meer dan een jaar geleden dat het bedrijf voor vliegtuigonderhoud SR Technics bekend maakte zijn faciliteit op de luchthaven van Dublin te zullen sluiten, met als gevolg het verlies van meer dan duizend banen. In een poging om die verliezen te compenseren werd er in oktober 2009 namens de werknemers van SR Technics een aanvraag ingediend bij

het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG). Dit formulier werd door de Commissie echter afgewezen als zijnde 'onvolledig' en ik kan bevestigen dat de Ierse regering, bijna vijf maanden later, nog steeds geen volledige aanvraag heeft ingediend.

Terwijl de Ierse regering de afgelopen maanden werd afgeleid door een economisch fiasco dat zij zelf had veroorzaakt en een overvloed aan aftredende ministers, is een aanvraagformulier dat mogelijk honderden levens kan veranderen, ergens op het bureau van een minister blijven liggen.

Dit Parlement is zich ervan bewust dat de Ierse schatkist leeg is. Als een cynicus zou beweren dat de laksheid van de regering mogelijk het gevolg is van haar eigen problemen om te voldoen aan haar kant van de afspraken als de EFG-betalingen eindelijk veilig worden gesteld, zou men hem gelijk moeten geven. Zou de Ierse regering bereid zijn om hier iets aan te doen?

Artur Zasada (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik wil graag het woord richten tot alle Parlementsleden en met name tot de heer Potočnik. Mijn uiteenzetting betreft een kwestie die een reden tot bezorgdheid is voor de beoefenaars van speedway, een sport die in veel EU-lidstaten zeer in trek is. Deze kwestie heeft te maken met de tenuitvoerlegging van Richtlijn 2002/49/EG inzake de evaluatie en de beheersing van omgevingslawaaï.

De uitvoering van deze richtlijn heeft tot gevolg dat beoefenaars van deze sport verplicht zijn om hun motorfietsen uit te rusten met nieuwe geluiddempers. Deze geluiddempers maken het spektakel enerzijds minder aantrekkelijk omdat het kabaal van de motoren onlosmakelijk met de sport verbonden is. Anderzijds brengen deze geluiddempers risico's met zich mee voor de bestuurders en vormen ze een gevaar voor hun gezondheid en hun leven. Met het oog hierop zou ik de heer Potočnik met klem willen verzoeken om na te denken over een voorstel voor een wijziging die het mogelijk maakt om speedwaywedstrijden uit te sluiten van de toepassing van Richtlijn 2002/49/EG.

László Tórkés (PPE). - (HU) Mevrouw de Voorzitter, in het land van Milošević, Servië, in de provincie Vojvodina duurt het geweld tegen de Hongaren voort. De daders worden vrijgesproken of er wordt zelfs helemaal geen aanklacht tegen ze ingediend. Enkele decennia geleden woonden er ongeveer 400 000 Hongaren in Vojvodina, die een derde deel van de bevolking vormden. Vanwege de gedwongen emigratie en de grootscheepse vestiging van leden van de meerderheidsbevolking is hun aantal sindsdien naar 290 000 inwoners en hun percentage naar 13 procent gedaald. De methode van massale aanvallen op minderheden is ingevoerd door de beruchte Servische geheime dienst, de UDBA, en was voornamelijk gericht tegen Albanezen. Deze spontane traditie wordt in het heden voortgezet tegen de Hongaren. Mevrouw de Voorzitter, het Europees Parlement moet vastberaden optreden om het tegen de Hongaren gerichte terrorisme in Noord-Servië een halt toe te roepen. De eerste voorwaarde die moet worden gesteld aan de toetreding van Servië tot de EU is dat er recht wordt gedaan aan de tienduizenden slachtoffers van de massamoorden na de Tweede Wereldoorlog en dat het geweld tegen de Hongaren, dat tot de dag van vandaag voortduurt, wordt beëindigd.

Joanna Senyszyn (S&D). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, vrouwen zijn vandaag nog steeds ondervertegenwoordigd op gebieden als wetenschap en wetenschappelijk onderzoek. In Europa zijn 30 procent van de wetenschappers en slechts 18 procent van de hoogleraren vrouwen. Wij nemen 27 procent van de leidinggevende functies in de wetenschap voor onze rekening. Polen, waar het aantal vrouwen in bestuursorganen van instellingen voor hoger onderwijs en onderzoeksinstellingen 7 procent bedraagt, staat op de voorlaatste plaats van de 27 lidstaten van de Europese Unie.

Met het oog hierop is het onderzoeksproject 'Vrouwen in de wetenschap' van de Poolse Stichting voor academisch ondernemerschap zo belangrijk. In het kader van dit project wordt onderzoek verricht naar de oorzaken van discriminatie en wordt gezocht naar doeltreffende maatregelen om discriminatie tegen te gaan. Burgerinitiatieven – die door de burgers zelf op touw worden gezet en die specifiek voor hen zijn bedoeld – hebben de meeste kans van slagen. Ik roep de Europese Commissie op specifieke steun en praktische hulp te verlenen aan maatschappelijke organisaties die zich met dergelijke kwesties bezighouden. Wanneer de Europese burgers zich tot de Commissie wenden, mogen hun brieven niet onbeantwoord blijven.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Mevrouw de Voorzitter, zoals ik al zei, doet het mij veel genoegen uit de mond van voormalig commissaris Kuneva te vernemen dat een herziening van Richtlijn 90/314/EEG van de Raad vereist is. En waarom dan wel? Omdat de richtlijn vele fouten bevat.

De richtlijn houdt geen rekening met mensen die zelf een vakantie boeken via het internet zonder gebruik te maken van een reisbureau. De richtlijn biedt geen bescherming aan mensen die wonen in het ene land, maar die een product, vlucht of accommodatie boeken in een ander land buiten de Europese Unie.

Daarnaast wordt er in de richtlijn in het geheel niet gesproken over geregelde vluchten. De richtlijn bevat vele fouten en het is mij dan ook een genoegen te zeggen dat voormalig commissaris Kuneva gelijk heeft als zij zegt dat er echt behoefte is aan een nieuwe richtlijn.

Ioan Mircea Paşcu (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, twintig jaar geleden stierven de Roemenen voor vrijheid, ook voor vrijheid van onderwijs, aangezien het onderwijs toen onderhevig was aan strenge politieke controle. Dankzij deze offers hebben ook de universiteiten hun vrijheid verworven, iets waar zij sindsdien volop van hebben kunnen genieten.

Daarom zou het een trieste vorm van ironie zijn als het Roemeense ministerie van Onderwijs zou slagen in haar huidige poging om snel een nieuwe wetgeving door te voeren waarmee met name aan die vrijheid een einde zou worden gemaakt en de deur voor het herpolitiseren van het systeem zou worden geopend.

In de ontwerpversie wordt bijvoorbeeld gesteld dat de gekozen rectoren door de minister moeten worden goedgekeurd, terwijl die zelf een politieke figuur is, en dat universiteiten gedwongen kunnen worden om op basis van willekeurige criteria te fuseren, of zelfs kunnen worden gesloten, waarna hun bezittingen in beslag kunnen worden genomen.

Omdat ik zelf professor ben en lid van het Europees Parlement, beschouw ik het als mijn plicht om mijn collega-professoren in dit Parlement te informeren over dergelijke voorgenomen ondemocratische praktijken die een openlijke tegenstelling vormen met de Lissabonstrategie op het gebied van onderwijs en niet kunnen worden getolereerd in een lidstaat van de EU.

De Voorzitter. – Hiermee is dit onderdeel beëindigd.

Ik dank u allen voor uw begrip en voor de ordentelijke afwikkeling van dit agendapunt. Ik hoop dat degenen die geen spreektijd hebben gekregen, de volgende keer de kans krijgen om het woord te voeren.

16. Prioriteiten voor de begroting 2011 - Afdeling III - Commissie - Richtsnoeren voor de begrotingsprocedure 2011 - overige afdelingen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

– het verslag over de prioriteiten voor de begroting van 2011 - Afdeling III - Commissie (2010/2004(BUD)) - Begrotingscommissie - Rapporteur: Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (A7-0033/2010), en

– het verslag over de richtsnoeren voor de begrotingsprocedure 2011, afdeling I – Europees Parlement, afdeling II - Raad, afdeling IV - Hof van Justitie, afdeling V - Rekenkamer, afdeling VI - Europees Economisch en Sociaal Comité, afdeling VII - Comité van de Regio's, afdeling VIII - Europese Ombudsman, afdeling IX - Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming (2010/2003(BUD)) - Begrotingscommissie - Rapporteur: Helga Trüpel (A7-0036/2010).

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, rapporteur. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de begrotingsprocedure 2011 stelt ons voor een zeer specifieke en uitzonderlijke opgave omdat ze betrekking heeft op het eerste begrotingsjaar dat vorm zal krijgen en zal worden goedgekeurd overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag van Lissabon. Ik durf zelfs te stellen dat wij op dit gebied pioniers zijn. Daarom rust er natuurlijk ook een bijzondere verantwoordelijkheid op onze schouders. Dankzij het Verdrag van Lissabon krijgt het Europees Parlement nieuwe begrotingsbevoegdheden. Het is aan ons om te bepalen hoe we met deze bevoegdheden willen omgaan. We rekenen op een constructieve dialoog, zowel met de Europese Commissie als met Raad, zodat de nieuwe mogelijkheden waarin het Verdrag van Lissabon voorziet zo goed en zo efficiënt mogelijk kunnen worden gebruikt.

Een zeer belangrijk punt van vernieuwing dat met het Verdrag van Lissabon wordt ingevoerd, is dat er niet langer twee lezingen van de begroting zullen bestaan. Dit betekent dat zowel het Parlement als de Raad slechts één lezing hebben. Deze verandering plaatst ons uiteraard voor een bijzondere uitdaging – discipline. Het is van groot belang dat wij als Parlement zeer gedisciplineerd te werk gaan omdat we – eenvoudig gezegd – maar een kans zullen hebben. We krijgen geen herkansing meer, geen tweede lezing. Daarom moeten we het over een groot aantal zaken eens worden tijdens de bemiddelingsvergadering. Indien we willen dat de

nieuwe begrotingsprocedure in het najaar op doeltreffende wijze verloopt, moeten we samenwerken en voldoende discipline aan de dag leggen.

Dit jaar is tevens bijzonder omdat de Europese Commissie wegens haar late verkiezing niet de gelegenheid heeft gehad om haar jaarlijkse beleidsstrategie voor te stellen. Hierdoor is een zeer uitzonderlijke en interessante situatie ontstaan, aangezien het Europees Parlement nu als eerste zijn ideeën kenbaar maakt en omdat de eerste adviezen over de begroting 2011 in de vorm van dit verslag door het Europees Parlement zijn geformuleerd en niet door de Commissie, zoals in elk 'normaal' jaar het geval was.

Waarom is 2011 nog zo bijzonder? De begroting 2011 is de vijfde begroting van het meerjarig financieel kader. Zoals u weet, heeft het meerjarig financieel kader betrekking op de periode 2007-2013. Wij hebben veel geleerd tijdens de vier vorige begrotingsprocedures. In het Pools kun je zeggen dat de muur is bereikt. In het Engels wordt gezegd dat het plafond is bereikt. Hoe we het ook verwoorden, we zijn terechtgekomen in een situatie waarin de mogelijkheden van het meerjarig financieel kader stilaan uitgeput raken. De muur is eigenlijk bereikt, de marges zijn bijzonder klein en de speelruimte van het Parlement is op alle gebieden drastisch beperkt. De marges zijn erg klein. Bijzonder zorgwekkend zijn de marges in rubriek 1b (ongeveer 1 miljoen euro) en in rubriek 3b (ongeveer 9 miljoen euro). Het ligt bijgevolg voor de hand dat onze mogelijkheden beperkt zijn. Daarom wordt in het door mij opgestelde verslag van de Begrotingscommissie zo nadrukkelijk de eis, de verwachting en de vraag geformuleerd van een ambitieuze beoordeling en herziening van het meerjarig financieel kader, niet alleen omdat de marges uitgeput raken, maar ook omdat in het kader van deze herziening rekening zal moeten worden gehouden met de belangrijke gevolgen van het Verdrag van Lissabon voor de begroting.

Het Verdrag van Lissabon geeft de Europese Unie nieuwe bevoegdheden op gebieden als het ruimtevaartbeleid. Belangrijk is dat met dit Verdrag een Europese Dienst voor extern optreden wordt opgericht. Het is ook van fundamenteel belang dat we goed nadenken over de begroting en over de manier waarop we de EU 2020-strategie ten uitvoer willen leggen. Met al deze projecten is geen rekening gehouden in het meerjarig financieel kader. Wij moeten nu een debat op gang brengen over de wijze van financiering van deze nieuwe plannen en ambities.

Ik zou erg graag willen – deze boodschap komt ook duidelijk naar voren in het verslag van de Begrotingscommissie – dat jongeren het leidende beginsel zijn van de begroting 2011. Jonge mensen zijn vandaag al de drijvende kracht achter Europa, zij zijn de toekomst. Onderwijs en investeringen in jongeren zijn bijgevolg een investering in het heden en in de toekomst van Europa, in de samenleving en de economie. Ik zou erop willen wijzen dat de overgang van de schoolbanken, de academische wereld en het onderwijs naar een eerste baan een erg belangrijk moment is in het leven van elke mens. Dit is een zeer moeilijk moment, vooral in tijden van crisis. Ik zou enkele cijfers willen noemen: 21 procent van de jongeren tussen 15 en 24 jaar oud is werkloos. Het is van groot belang dat de Europese Unie niet onverschillig staat tegenover dit moeilijke aspect en dat we de handen ineenslaan om voor jonge mensen dit moeilijke overgangsproces van het onderwijs naar de arbeidsmarkt te vergemakkelijken.

Ik zou willen onderstrepen dat we in een tijdperk van snel voortschrijdende technologische en demografische veranderingen moeten streven naar een op kennis gebaseerde samenleving met burgers die in staat zijn om hun kwalificaties in de loop van hun leven en beroepsloopbaan te veranderen en daartoe de mogelijkheid krijgen, of die in dit proces door de Europese Unie worden ondersteund. Deze steun van de Europese Unie zou moeten bestaan in internationale uitwisselingsprogramma's op academisch niveau, op het gebied van praktijkervaring, scholing en beroepsopleiding. Dit zal tegelijkertijd tot een hoger niveau van sociale integratie leiden, de overdracht van kennis bevorderen en de burgers van de Europese Unie in staat stellen om echt mobiel te zijn. Zoals u weet, is mobiliteit met recht en reden een fundamentele vrijheid die in de Verdragen is verankerd en ligt ze aan de basis van een goed functionerende interne markt.

(EN) Ik zal nu overschakelen op het Engels, aangezien ik mevrouw Helga Trüpel zal vervangen. Daarom speel ik nu een andere rol en zal ik niet alleen spreken over de begroting van de Europese Commissie, maar ook over die van de andere instellingen en van het Parlement. Ik heb deze toespraak voorbereid in het Engels, vandaar dat ik overschakel op deze taal.

In dit stadium van de procedure is het doel van de resolutie een algemeen beeld te schetsen – met name in de begrotingscontext – en enkele richtsnoeren te geven voor de administratieve begrotingen van verschillende instellingen, inclusief het Europees Parlement en exclusief de Commissie, waarover ik eerder heb gesproken.

De algemene context is dat de omstandigheden waaronder de begroting voor 2011 moet worden aangenomen veel uitdagingen met zich meebrengen, aangezien de marge in rubriek 5 zeer beperkt is en aangezien een

succesvolle tenuitvoerlegging van het Verdrag van Lissabon voor alle Europese instellingen prioriteit heeft. Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon wordt de procedure voor de aanneming van de begroting gewijzigd en is een nog nauwere samenwerking en dialoog tussen de instellingen noodzakelijk. Interinstitutionele samenwerking heeft betrekking op diverse aspecten, zoals vertaalcapaciteit en personeelswerving, en maakt het nu mogelijk om beste praktijken uit te wisselen en de efficiëntie te verbeteren op terreinen die tot nu toe niet in deze context waren opgenomen, zoals EMAS, antidiscriminatiebeleid en telewerk.

De ontwikkeling van een gebouwenbeleid voor de middellange en lange termijn is al lange tijd een aandachtspunt van de Begrotingscommissie, niet alleen met betrekking tot het Parlement maar ook met betrekking tot de andere instellingen. Onzekerheden met betrekking tot de omvang en vorm van de begroting voor de Externe Dienst en de beslissing van het Hof over de salarisaanpassing maken de financiële situatie in rubriek 5 nog onvoorspelbaarder.

Wat meer specifiek de begroting van het Europees Parlement betreft, bevatte het richtsnoerendocument van het Bureau de volgende doelstellingen voor de begroting van het Parlement: het ontwikkelen van expertise voor leden met betrekking tot onderzoekscapaciteit en bibliotheekbriefings, en het aanpassen van de uit het Verdrag van Lissabon voortvloeiende institutionele aspecten. Daarom is voor de Begrotingscommissie excellente wetgeving een topprioriteit.

VOORZITTER: EDWARD McMILLAN-SCOTT

Ondervoorzitter

Janusz Lewandowski, lid van de commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben vanavond in luisterstemming. Ik luister naar de prioriteiten van het Parlement voor 2011, net zoals ik op 16 maart heb geluisterd naar de richtsnoeren die door de Raad waren aanvaard. Ik ben het eens met de belangrijkste punten en ik ben het ermee eens dat dit niet de gebruikelijke jaarlijkse procedure is om de twee redenen die de rapporteur van het Parlement heeft genoemd.

De eerste reden is dat we ons moeten aanpassen aan het tijperk na het Verdrag van Lissabon. We hebben ons al gedeeltelijk aangepast, maar er valt ook nog werk te verrichten. Goede samenwerking tussen de instellingen is nu meer dan ooit noodzakelijk, omdat er maar één lezing is in het Parlement.

Er is reeds overeenstemming bereikt over enkele regelingen voor de overgangsperiode, waarover afspraken zijn gemaakt tijdens de bemiddeling in november. Een pragmatisch tijdschema dat voorspelbaarheid van de begroting mogelijk maakt, is al sinds 1975 van kracht en is eveneens bevestigd. Resten ons nog de modaliteiten in het bemiddelingscomité. Dit is vooral nu van wezenlijk belang, omdat er maar één lezing is van de jaarlijkse begroting. Daarom zal de Commissie morgen de modaliteiten gedurende een dialoog op de agenda plaatsen, evenals de manier waarop we overeenstemming kunnen bereiken over de technische aspecten van de bemiddeling voordat we beginnen met de echte procedure voor 2011.

De tweede reden dat de jaarlijkse procedure niet gebruikelijk is, is dat we ons bevinden in een Europa na de crisis, waarin veel lidstaten te kampen hebben met begrotingstekorten, schuldenlasten en vaak nog veel moeilijkere problemen. Daarom moeten we meer dan ooit belang hechten aan goed financieel beheer, nauwkeurige ramingen en een rationele tenuitvoerlegging van de begroting.

De begrotingsrubrieken die onvoldoende gefinancierd lijken te zijn, zijn gemakkelijk aan te wijzen. Ik verwijs hier naar rubriek 1a en rubriek 4. Juist dankzij deze geest van samenwerking kunnen we de financiële vooruitzichten vier keer in de loop van een procedure wijzigen, wat neerkomt op vier jaar jaarlijkse procedures.

Onze conclusies moeten worden gepresenteerd in een verslag over de werking van het Interinstitutioneel Akkoord, dat op dezelfde datum zal worden voorgelegd als de ontwerpbegroting, namelijk 27 april, en dat naar het Parlement zal worden gestuurd.

Onze rapporteur, niet mijn rapporteur deze keer, maar de rapporteur van het Parlement, mevrouw Sidonia Jędrzejewska, (mijn diensten leren momenteel hoe ze de naam van de rapporteur correct moeten uitspreken) heeft geheel terecht de kansen voor jongeren tot het centrale punt van haar verslag gemaakt. Met andere woorden: het verslag over de prioriteiten vormt duidelijk een opwaardering van rubriek 3. Deze rubriek heeft betrekking op onderwijs en de plaats van de jeugd op de arbeidsmarkt, en is in dit opzicht gerechtvaardigd als we kijken naar de werkloosheidscijfers.

Het is echter net zo belangrijk dat we de beloftes van het herstelplan nakomen. Dat is ook belangrijk voor de burgers van Europa.

Wat hierbij van belang is, is de tenuitvoerlegging. Die moet in 2011 op kruissnelheid zijn. Ook administratieve efficiëntie is belangrijk, en in dit opzicht moet ik benadrukken dat de Commissie, ondanks de aanpassing aan het Verdrag van Lissabon, dit jaar geen nieuwe posten zal aanvragen.

We zullen de ontwerpbegroting op 27 april goedkeuren in het College en deze, zoals gebruikelijk, nog dezelfde dag onmiddellijk presenteren aan de leden van de Begrotingscommissie in het Parlement.

Daarom verheug ik me er nu al op om te beginnen met de procedure voor 2011. Ik beloof u een goede geest van samenwerking, die we deze keer ook echt nodig zullen hebben, gezien de prototypeprocedures die dit jaar moeten worden getest.

Thijs Berman, *rapporteur voor advies van de Commissie ontwikkelingssamenwerking*. – Mijnheer de Voorzitter, dear Janusz Lewandowski, onvermijdelijk komt in de economische crisis ook de Europese begroting onder druk te staan. Dat is niet meer dan normaal. Ook in Brussel moet elke publieke euro driemaal worden omgedraaid voordat hij wordt uitgegeven. Toch moet investeren in ontwikkelingslanden - en ik spreek hier voor de Commissie ontwikkelingszaken - een prioriteit blijven. Duurzame groei van de arme landen biedt kansen aan mensen die ze nu nog niet hebben. Maar ook is hun ontwikkeling een deel van de uitweg uit onze crisis. Ontwikkelingslanden zijn een markt, een snelgroeende markt. Europa zal alleen het geld wel slimmer moeten inzetten, zoals met een mix van subsidies en leningen voor steun aan microfinanciering. Betere toegang in arme landen tot financiële diensten zorgt ervoor dat mensen ook daar hun ambities kunnen realiseren. We moeten het budget voor ontwikkelingsbeleid beschermen, hoe lastig dat ook is. Eurocommissaris Piebalgs voor ontwikkeling moet over zijn eigen begroting de verantwoordelijkheid blijven dragen, en niet hoge vertegenwoordiger Ashton, zoals nu het plan schijnt te zijn. Want keuzes bij armoedebestrijding mogen niet en nooit afhankelijk worden van onze diplomatieke belangen.

José Manuel Fernandes, *namens de PPE-Fractie*. – (PT) Ik ben heel blij dat we de begroting voor het jaar 2011 de begroting voor de jeugd kunnen noemen. En dat komt, onder andere, omdat enkele voorstellen die wij hebben gedaan om jongeren te helpen, bijvoorbeeld bij toegang tot werk, overgenomen zijn. Een goed voorbeeld is het Erasmus eerste-baan-initiatief. Ook andere voorstellen, zoals het bevorderen van ondernemingsgericht denken bij jongeren en het stimuleren en consolideren van innovatie en de digitale agenda, zullen bijdragen tot een duurzame ontwikkeling in Europa, en dus ook tot het scheppen van banen.

Wat de begroting betreft: we moeten erop wijzen dat de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) voorstander is van een duurzame en rigoureuze begroting waarin elke uitgave verantwoord is. Wij geloven dat het een goede zaak zou zijn – en we stellen het daarom ook voor – om het model van een zuiver incrementele begroting op te geven en over te stappen op een *zero based* begroting, een techniek die het mogelijk maakt efficiënter te werken en zo te besparen. Om dit concept van duurzaamheid, rigueur en efficiëntie degelijk te onderbouwen zullen we in ieder geval snel een gebouwenbeleid voor de lange termijn moeten vastleggen.

We moeten verder proberen een veel preciezere indruk te krijgen van de vaste uitgaven. Van belang is ook dat we een kosten-batenanalyse uitvoeren van het beleid zoals we dat op de verschillende beleidsgebieden hebben geïmplementeerd. En we wijzen er opnieuw op dat zeer gedegen wetgeven de belangrijkste doelstelling voor het Parlement moet blijven. Onze instelling moet over de middelen beschikken om dat te kunnen doen. Het nu in werking getreden Verdrag van Lissabon schrijft één lezing van de begroting voor, wat betekent dat we beter zullen moeten samenwerken en een bredere dialoog zullen moeten voeren. Wij zullen zeker een eerlijke bijdrage aan die dialoog leveren. Daar gaan we ons voor inzetten.

Francesca Balzani, *namens de S&D-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de richtsnoeren voor de begroting 2011 zijn de eerste, uiterst concrete stap op weg naar de volgende Europese begroting.

Wij hebben in de Begrotingscommissie een aanzienlijke inspanning geleverd om belangrijke en herkenbare prioriteiten te identificeren die het Europees optreden zichtbaar maken. De eerste prioriteit: jongeren, niet alleen omdat op hen moet worden ingezet voor innovatie, onderzoek en ontwikkeling, maar ook omdat zij het uitgangspunt zijn voor een vooruitziend sociaal beleid.

Ook de 2020-strategie heeft echter hoge prioriteit: bestrijding van werkloosheid en klimaatverandering en met name de noodzaak om deze nieuwe strategie voor de toekomst daadwerkelijk en concreet uit te voeren door er zonder compromissen of bezuinigingen toereikende middelen aan toe te wijzen.

Deze richtsnoeren zijn evenwel ook een bijzonder realistische eerste stap. De manoeuvreerruimte van de financiële vooruitzichten is heel gering en dit betekent dat er onvoldoende middelen zijn voor het allerbelangrijkste, namelijk nieuw optreden. Dit is met name een delicaat punt voor wat betreft rubriek 1 - concurrentievermogen, groei en werkgelegenheid.

Er is echter nog een ander belangrijk punt: het is ook van groot belang dat de begroting flexibel is en snel kan voldoen aan de behoeften van de burgers, van de mensen en aan de veranderende behoeften. Er zijn dus prioriteiten maar er zijn ook voorwaarden waaraan absoluut voldaan moet worden opdat de begroting een echt nuttig instrument is om Europa te helpen groeien.

Deze voorwaarden zijn onder andere toereikende middelen, een vastomlijnde uitvoering van de toekomstige strategieën en bovenal de 2020-strategie en tot slot een definitieve oplossing voor een flexibel instrument dat het enige is dat ons in staat kan stellen de toekomstige uitdagingen aan te nemen.

Ivars Godmanis, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag drie punten benadrukken.

Het eerste punt heeft betrekking op de structuurfondsen – circa 35 procent van de begroting. We doen het slechts half zo goed als in de periode 2000-2006. Het huidige opnemingspercentage in alle fondsen is 14 procent, terwijl deze voorheen 25 procent was. De vraag is dus hoe we rekening kunnen houden met dit deel van de begroting, hoe we hierbij effectief kunnen zijn en hieraan kunnen voldoen. Anders ontstaat er een situatie waarin het geld niet wordt gebruikt. Aan de andere kant zou dit een reserve kunnen zijn.

Ten tweede moeten we enkele vorderingen uit de eerdere periode betalen. Daarvoor heeft de Commissie vijf miljard uitgetrokken. In sommige landen die niet meer dan een terugbetaling over zes maanden hebben gevorderd, denk ik echter dat niet om al het geld zal worden opgevraagd. Ook speelt nog de vraag of dit geld wel of niet zal worden gebruikt.

Verder heb ik ook iets te zeggen over twee zeer ernstige kwesties met betrekking tot de begrotingen die van jaar tot jaar lopen. In de landbouwbegroting van 2009 was sprake van twee miljard euro minder aan betalingen voor plattelandontwikkeling dan in 2008. Nu zou er veel meer geld moeten worden betaald, maar de vraag is of alle projecten wel in 2010 zullen worden gerealiseerd.

Tot slot nog het zevende kaderprogramma. Als we kijken naar rubriek 1a met betrekking tot het zevende programma voor O&O, waren de betalingen in 2009 aanzienlijk lager dan in 2008. De vraag is dus of er voldoende wordt gepresteerd. Dan kunnen we de begroting plannen op basis van de situatie. Ook op andere gebieden hebben we nog zo veel behoeften. Zijn dit dus reserves of niet?

Zbigniew Ziobro, *namens de ECR-Fractie*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de ontwerpresolutie van het Europees Parlement over de prioriteiten voor de begroting van 2011 bevat een paragraaf die ons eraan herinnert dat de financiering van deze prioriteiten niet ten koste mag gaan van de fundamentele beleidsterreinen van de Europese Unie, zoals het cohesie-, het structuur- of het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Deze paragraaf heeft het karakter van een bepaling die noodzakelijk lijkt te zijn met het oog op de eerder gedefinieerde prioriteiten voor de begroting. Deze prioriteiten laten inderdaad veel te wensen over.

Het wondermiddel voor de ziekte van de crisis waardoor Europa momenteel wordt geteisterd, zou in de eerste plaats innovatie moeten zijn. In de resolutie wordt echter uit het oog verloren dat in de armste regio's van de Unie vaak niet de voorwaarden voorhanden zijn die voor de ontwikkeling van innovatie noodzakelijk zijn. In bepaalde lidstaten worden de fundamentele voor een moderne economie eigenlijk nu pas gelegd. Als we werkelijk willen dat Europa een continent van gelijke kansen is, moeten we deze stand van zaken in eerste instantie trachten te verhelpen door middel van het cohesie- en het structuurbeleid. Zeker in tijden van crisis mogen we een bepaald aspect van het EU-beleid niet over het hoofd zien, namelijk solidariteit, om ervoor te zorgen dat de opdeling van het continent in een arm en een rijk deel niet wordt bestendigd.

Miguel Portas, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (PT) We beginnen vandaag aan het debat over de richtsnoeren voor de begroting 2011, en voorgesteld wordt om prioriteit te verlenen aan jongeren, en dan vooral jongeren die op het punt staan de overgang van opleiding naar arbeidsmarkt te maken. Op zich is dat een keuze waar we achter kunnen staan.

Er wordt bijvoorbeeld voorgesteld een Erasmus eerste baan-programma op te zetten. En zoals altijd in de politiek, zijn het de details die tellen. Waar hebben we het eigenlijk over als we het hebben over een Erasmus eerste baan-programma? Hoe gaan we dat programma concrete inhoud geven? Door middelen uit het Erasmus-programma voor studenten te gebruiken, of door het opzetten van een nieuw programma met nieuw geld? Dat is niet echt een detail, net zo min als het een detail is te willen weten of dit Erasmus-programma

bedoeld is om onzekere banen te scheppen, dan wel waardige banen, banen waar jongeren naar kunnen uitkijken. En verder: een programma voor de bestrijding van jeugdwerkloosheid, hoe moet dat eruit zien? Of gaat dat een programma worden om de werkloosheid te verbergen? Met dat laatste voorbeeld raak ik de kern van dit debat: de meest dringende prioriteit voor 2011 blijft de nog steeds groeiende werkloosheid in de Unie. Het is die werkloosheid die ons met onze verantwoordelijkheden confronteert.

We zouden de Europese begroting moeten aanvechten, maar de begroting 2011 is de gijzelaar van een financieel kader dat voor zeven jaar lang is vastgelegd, en ondanks de crisis niet is gewijzigd. Zonder een diepgaande en veeleisende herziening van dat financiële kader, komt het erop neer dat de begroting die we tegen het einde van het jaar gaan goedkeuren precies even middelmatig zal blijven, zelfs als we onze goedkeuring hechten aan de best mogelijke prioriteiten. En dat is omdat die prioriteiten niet meer dan intentieverklaringen zijn, met slechts marginale gevolgen voor de onderliggende structuur van de begroting.

Marta Andreassen, namens de EFD-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de voorgestelde verhoging van de begroting van het Parlement met 6,5 procent voor 2011 is weer eens een indicatie van hoe ver dit Parlement is afgedwaald van de werkelijkheid en de belangen van de kiezers.

Hoe kunnen we in normale tijden, laat staan in tijden van crisis, aan onze kiezers uitleggen dat de totale kosten die zij voor elk van ons betalen, meer dan twee miljoen Britse pond per jaar bedragen? Hoe kunnen we aan hen vertellen dat als zij een parlement op hoog niveau willen – waar sommigen trots op zijn – dit de rekening is die zij moeten betalen? Hoe kunnen we aan iedereen die zijn baan verliest uitleggen dat wij, de leden van het Parlement, meer personeel nodig hebben vanwege het Verdrag van Lissabon? Of dat de kantoorhouders van dit Parlement een hogere toelage nodig hebben omdat zij harder werken?

De 15 procent van de Britse jongeren die werkloos is, of erger nog, de 45 procent van de Spaanse jongeren die werkloos is, zal niet inzien hoe deze toename hen aan een baan kan helpen. Velen van het zijn redelijk goed opgeleid. Het ontbreekt hen alleen aan arbeidskansen. Ik zou hen eerlijk gezegd geen antwoord kunnen geven als zij deze vraag zouden stellen.

Kan iemand aan mijn kiezers uitleggen hoe het feit dat dit Parlement twee zetels heeft, een in Brussel en een in Straatsburg, hen helpt hun hypotheek te betalen, hun kinderen te voeden en te onderwijzen, want dat is een groot deel van de twee miljoen Britse pond aan kosten waar ik het eerder over had.

Met betrekking tot de Commissie is het allemaal heel leuk en aardig om het te hebben over nobele doelstellingen zoals investeringen in jeugd en onderwijs, het stimuleren van talenstudies en het koesteren van innovatie voor economische ontwikkeling en het scheppen van werkgelegenheid in Europa, maar het accountantsverslag biedt geen enkele steun voor de manier waarop de fondsen van de Europese Unie worden besteed, evenmin als uit de nog betaalbaar te stellen bedragen blijkt dat de EU erg goed in plannen is.

Geen enkel voorstel voor een verhoging van de begroting mag daarom worden getolereerd...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, de prioriteiten voor de begroting 2011 van de Europese Unie staan in het teken van de economische en financiële crisis. De gemeenschappelijke positieve inspanningen om een sociaal rechtvaardige en zo uitgebreid mogelijke oplossing te vinden, staan hiermee in verband.

Ik concentreer me hier op twee aspecten. Ten eerste staat de aandacht voor de jeugd centraal in de begroting 2011. Zij verdient een definitieve hoofdrol voor de toekomst van Europa. Met investeringen in de jeugd laten we zien dat we reeds nu aan het Europa van morgen denken.

Ten tweede laat de huidige situatie duidelijk zien hoe snel banen verloren kunnen gaan, ook in een sterke economische ruimte. In de 2020-strategie wordt ook aandacht besteed aan innovatie. Door de terecht daarop gevestigde hoop worden nieuwe arbeidsplaatsen gecreëerd en de sociale problemen verzacht.

László Surján (PPE). – (HU) Dames en heren, we weten allemaal dat de begroting van de Europese Unie grondig moet worden hervormd. We weten echter ook dat deze hervormingen niet kunnen worden doorgevoerd binnen het kader van een jaarlijkse begroting. Wat zijn de problemen die we hebben? Ons grote probleem is dat dit een zeer onflexibele begroting is. We kunnen niet goed anticiperen op de dagelijkse uitdagingen, maar ook bij de jaarlijkse uitdagingen lukt dat slechts met moeite. En we hebben natuurlijk weinig bewegingsvrijheid, de mogelijkheden zijn beperkt. De rapporteur is met een evenwichtig verslag

gekomen. Hierin heeft zij de realiteit in aanmerking genomen en duidelijke doelstellingen geformuleerd. Ik hoop dat het Parlement de voorliggende tekst en het advies zal volgen en steunen.

Het is een bijzonder goede zaak dat we ons richten op de jeugd; anders wendt de jeugd zich van ons en het Europese concept af. In deze paar minuten wil ik het nog hebben over het cohesiebeleid. Het cohesiebeleid is geen liefdadigheid. Jazeker, er bestaan enorme verschillen tussen de ontwikkelde en de onderontwikkelde regio's. We willen dit verschil opheffen of op zijn minst verkleinen, maar als we een regio op een hoger plan tillen, neemt het concurrentievermogen van heel Europa toe en zullen we een sterkere en betere positie hebben ten opzichte van de mondiale concurrentie, vooropgesteld natuurlijk dat de lidstaten de mogelijkheden benutten, er geen geld in de fondsen achterblijft en met het uitgegeven geld bovendien resultaat wordt geboekt. In het tegenovergestelde geval bestaat er geen grotere verkwisting. Dat zou zelfs een grotere geldverspilling zijn dan het feit dat er twee zetels zijn, als er programma's worden uitgevoerd die niet tot de juiste resultaten leiden. Ik hoop dat er in dit opzicht vorderingen worden gemaakt. De Begrotingscommissie is er erg op gebrand dat we waar voor ons geld krijgen. Ik dank u voor uw eervolle aandacht.

Derek Vaughan (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben ingenomen met dit verslag over de richtsnoeren voor de begrotingsprocedure van het Parlement, en ook met de discussie over de vraag wat onze prioriteiten zouden moeten zijn om het Parlement in staat te stellen zich van zijn taken te kwijten.

Het oorspronkelijke verslag was vaag en algemeen, en dat is misschien wel begrijpelijk, maar de amendementen in de commissiefase hebben duidelijkheid gebracht en we hebben nu helder voor ogen wat er belangrijk is. De Begrotingscommissie heeft getracht een evenwicht te vinden tussen enerzijds onze verplichtingen uit hoofde van het Verdrag van Lissabon, en anderzijds de noodzaak om de uitgavenstijging zo beperkt mogelijk te houden. Dit laatste is van groot belang nu de marges en overheidsfinanciën zo beperkt zijn. Ik weet zeker dat alle leden dit punt zullen onderschrijven.

Het vaststellen van onze prioriteiten in deze richtsnoeren is dan ook cruciaal, en het draait daarbij natuurlijk niet alleen om het besteden van geld. Het gaat ook om het zoeken naar besparingsmogelijkheden en om het zo goed mogelijk benutten van de beschikbare middelen.

Het stemt mij dan ook tevreden dat er een brede consensus is over, bijvoorbeeld, de behoefte aan een geïntegreerd kennisbeheersysteem dat alle verschillende informatiebronnen samenbrengt voor lidstaten en burgers.

Ook de evaluatie van Europarl TV, om te bepalen of het kanaal effect heeft of niet, kan mijn goedkeuring wegdragen. Verder is een evaluatie van de secretariaatsvergoeding en de totale kosten van de aanwerving van extra medewerkers, met inbegrip van hun huisvesting, mijns inziens essentieel, en dat geldt ook voor een gebouwenbeleid voor de middellange en lange termijn voor het Parlement en de andere instellingen, waarmee we misschien veel nauwer zouden moeten samenwerken dan we nu doen.

En dan is er natuurlijk weer het heikele punt van de drempel van twintig procent waartoe zo veel jaren geleden is besloten. Ik en de Begrotingscommissie zijn van mening dat een eventuele wijziging van die twintig procent onderling moet worden besproken door de Begrotingscommissie en het Bureau, en uiteindelijk door alle verschillende instellingen. Het mag geen eenzijdig besluit zijn.

De S&D-Fractie heeft voor de stemming van morgen nog enkele andere amendementen ingediend die naar onze mening zullen zorgen voor een verdere verbetering van de richtsnoeren. Een amendement wijst erop dat het moeilijk is om alle administratieve uitgaven op te nemen in rubriek 5; een ander amendement roept op tot een snelle publicatie van de richtsnoeren en ramingen, zodat we onze besluiten tijdig en op de juiste wijze kunnen nemen. Ik hoop dat mijn collega's morgen hun steun zullen geven aan deze en andere amendementen die erop zijn gericht de richtsnoeren te verbeteren.

Ik hoop verder dat mijn collega's onderkennen dat we, nadat we over deze richtsnoeren overeenstemming hebben bereikt, moeilijke besluiten zullen moeten nemen over de ramingen die recentelijk zijn gepubliceerd door de secretaris-generaal. Pas dan zullen wij de ware discussie voeren over het vinden van de balans tussen het functioneren van het Parlement en het zo beperkt mogelijk houden van onze uitgaven.

Carl Haglund (ALDE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, in harde economische tijden zoals de huidige liggen begrotingskwesties moeilijk en gevoelig. De begroting van het Parlement zelf maakt ook deel uit van de richtsnoeren voor de begrotingsprocedure 2011. Traditioneel zijn de uitgaven van rubriek 5 zo verdeeld dat het aandeel van het Parlement minder dan 20 procent bedraagt.

Als gevolg van het Verdrag van Lissabon gaan er nu stemmen op om het Parlement een groter deel van de middelen te laten opslokken. Het is zeker gerechtvaardigd om de toenemende behoefte aan middelen te evalueren die voort kan vloeien uit de nieuwe bevoegdheden van het Parlement, en we hebben voor 2010 al meer geld gekregen precies als gevolg van het Verdrag van Lissabon.

Tezelfdertijd mag het Verdrag van Lissabon niet worden gebruikt als een soort nieuwe geldkoe voor het Parlement. We moeten ook onze eigen organisatie efficiënter kunnen maken en, waar mogelijk, proberen te besparen, om ook op die manier eventuele bijkomende kosten te dekken.

Nu gaan er ook stemmen op voor meer betalingskredieten voor de ambtenaren die ons, Parlementsleden, steunen in onze werkzaamheden. Het idee erachter is zeker goed, maar het interessante is dat bijvoorbeeld de Parlementsleden van mijn fractie min of meer unaniem van mening zijn dat de behoefte hieraan niet acuut is en dat het niet noodzakelijk is in deze economisch magere tijden.

De richtsnoeren die we vandaag moeten aannemen, zijn goed en ik denk dat we ze moeten zien als een uitdaging om onze eigen uitgaven kritisch onder de loep te nemen.

Peter van Dalen (ECR). - Voorzitter, we leven in financieel economisch moeilijke tijden. Iedereen moet de broekriem aanhalen en ook overheden moeten uitgaven beheersen en bezuinigen. Daarnaast hebben burgers weinig vertrouwen in de Europese politiek en daar maak ik mij grote zorgen over. Ik kom daarom met twee voorstellen voor de behandeling van de eerstvolgende begroting. In de eerste plaats moeten wij allemaal, de Europarlementariërs, over onze algemene onkostenvergoeding van 4.200 euro per maand dezelfde verantwoording gaan afleggen als over al onze andere vergoedingen. Dat is nu nog niet zo en dat vind ik niet transparant. Hiertoe zal ik bovendien in onze april-vergadering bij de bespreking van het verslag van collega Staes een amendement indienen.

Een tweede punt, Voorzitter, betreft de budgetten van de nationale voorlichtingsbureaus van het Europees Parlement. Die vind ik bijzonder ruim en zij moeten wat mij betreft in een periode van drie jaar met een derde worden verminderd. Ik roep de collega's op deze voorstellen te steunen. Op die manier laten we zien, Voorzitter, transparant te willen zijn en onszelf niet te willen ontzien.

Bastiaan Belder (EFD). - Mijnheer de Voorzitter, de begroting 2011 plaatst ons voor de prioriteiten van de Europese Unie. In deze economisch moeilijke tijd moet de Unie allereerst beseffen dat ze haar financiële middelen ontvangt van de lidstaten. Welnu, die hebben drastische bezuinigingen voor de boeg. Niet alleen de lidstaten moeten bezuinigen, ook de Europese Unie dient derhalve haar publieke middelen af te slanken en gericht in te zetten.

Ik heb een inhoudelijke vraag bij de prioriteit jongeren van de rapporteur. Sociale en jongerenzaken kunnen in het algemeen prima worden behartigd door de lidstaten. Wel vraag ik aandacht voor één onderwerp waar steun van de Europese Unie echt onmisbaar is. Het verslag vermeldt de overstap van jongeren vanuit het onderwijs naar de arbeidsmarkt. Rapporteur, wilt u ook aandacht besteden aan de specifieke behoeften van kwetsbare jongeren? Dit vraag ik met het oog op jongeren die zijn opgegroeid in kindertehuizen. Ze hebben een groot gebrek aan beroepsgerichte begeleiding. Afgelopen maand ben ik in Bulgarije geweest en heb daar een echt inspirerend voorbeeld van gezien. Europese steun voor zulke initiatieven van de lidstaten juich ik van harte toe, bijvoorbeeld in het kader van de structuurfondsen. Ik reken op u.

Nick Griffin (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de belangrijkste prioriteit van elke begroting bestaat erin de eigen middelen te besteden. Zonder toestemming geld uitgeven van andere mensen is niet begroten – dat is stelen.

De Britse belastingbetalers moeten jaarlijks 6,4 miljard Britse pond aan directe betalingen aan de EU ophoesten, en nog altijd wachten wij op ons referendum. De EU eigent zich dit geld toe zonder democratisch mandaat en dat is een misdrijf, dat bovendien slachtoffers kent. Vijftigduizend van onze gepensioneerden zijn deze winter van de kou gestorven omdat zij het zich niet konden veroorloven hun woning te verwarmen. Onze soldaten worden gedood door bommen van de Taliban omdat er geen geld is voor pantservoertuigen. Duizenden kankerpatiënten worden kostbare levensreddende medicijnen ontczegd. Met 6,4 miljard Britse pond zouden we al deze misstanden uit de wereld kunnen helpen, en van het wisselgeld zouden we ook nog acht nieuwe ziekenhuizen en vijftig scholen kunnen bouwen.

Deze begroting zou slechts één prioriteit moeten hebben: snijden in de begroting en stoppen met het beroven van het Verenigd Koninkrijk. Onze gepensioneerden, soldaten en kankerpatiënten hebben het geld harder nodig dan de EU. Voor u is het een begroting; voor hun is het een zaak van leven of dood.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik heet commissaris Lewandowski welkom, een oude vriend van dit Parlement die nu op een andere plaats zit dan de leden.

Verder verwelkom ik de terugkeer naar het traditionele systeem van begrotingsrichtsnoeren. Ik denk dat dit een goede zaak is, omdat de commissaris op die manier kan horen wat de begrotingsprioriteiten van het Europees Parlement zijn, alvorens de ontwerpbegroting op te stellen.

De dingen die de commissaris hier hoort of vandaag nog te horen krijgt, lijken vast niet op wat hij dagelijks hoort van de verschillende directoraten-generaal die druk op hem uitoefenen om hun begroting te verhogen.

Voorlopig zullen wij in het Parlement nog geen druk op hem uitoefenen. Zoals u weet, zullen wij dat doen vanaf de maand september. Wat wij nu gewoon willen, is de heer Lewandowski duidelijk maken wat de begrotingsprioriteiten van dit Parlement zijn, wat onze voorstellen zijn.

Elke dag weer wordt de begroting van het jaar 2011 voor nieuwe uitdagingen gesteld. We hebben al nieuwe druk op rubriek 4, waarin we maar een heel kleine marge hebben, die nog kleiner wordt vanwege de noodzaak om de Strategie voor het Oostzeegebied hierin op te nemen.

We zitten met druk in de landbouw, niet alleen omdat we voor de eerste keer gebruik maken van de medebeslissing maar bovenal omdat we daar vanuit dit Parlement gebruik van willen maken en we niet akkoord zullen gaan met nieuwe bezuinigingen op de landbouwbegroting om andere begrotingslijnen te financieren. Verder moeten we natuurlijk een oplossing vinden voor het altijd moeilijke probleem van rubriek 5: administratieve uitgaven en meer transparantie.

Dan nog één punt: dit Parlement is zonder meer bereid om geld te besparen op zowel de communautaire begroting als op de begroting van het Europees Parlement. Waartoe wij, de fracties, vermoedelijk niet bereid zijn, is de demagogie van bepaalde mensen te tolereren die het tot hun gewoonte maken op die manier politiek te bedrijven.

Göran Färm (S&D). – (SV) Dames en heren en, in het bijzonder, onze voormalige collega Janusz Lewandowski die ik hier opnieuw welkom wil heten. Ik wil de beide verslagen kort van commentaar voorzien.

Eerst wil ik mevrouw Jędrzejewska bedanken, die een uitstekend verslag heeft opgesteld. Wij van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement hebben echter amendementen ingediend op een aantal paragrafen die volgens ons belangrijk zijn.

Ten eerste moeten we duidelijk maken dat de klimaatverandering nog altijd een belangrijke prioriteit is. We mogen met betrekking tot deze kwestie de druk niet van de ketel laten ten gevolge van de mislukking in Kopenhagen, maar moeten in plaats daarvan hard werken om ons van onze taak te kwijten, namelijk het vinden van oplossingen voor het financieringsprobleem.

Ten tweede, wat betreft de Europa 2020-strategie: onze strategie vereist dat de Unie ook investeert in de uitvoering van de strategie en ze verbetert. We moeten ons proactief en strijdvaardig inzetten voor de ontwikkeling van de economie en voor een ambitieuze sociale agenda, en dat zijn beleidsgebieden die gewoon meer inhoud vergen.

We moeten de lidstaten en de Raad onder andere het duidelijke signaal sturen dat het noodzakelijk zal zijn om de begrotingsplafonds voor de komende drie jaar te herzien, met name van rubriek 1 van de begroting, met andere woorden de rubriek met betrekking tot groei en werkgelegenheid.

Wat de begroting van het Parlement zelf betreft, moeten we, ook al zijn onze behoeften groot, rekening houden met de economische situatie en onszelf aanzienlijke beperkingen opleggen. We moeten het Parlement en met name de capaciteit van de fracties versterken om te kunnen voldoen aan de vereisten van het Verdrag van Lissabon. In alle andere opzichten moeten we echter op zoek gaan naar besparingen en grotere efficiëntie. Dat is met name relevant omdat rubriek 5 van de begroting, administratieve uitgaven, zwaar onder druk staat. Onlangs voerden we bijvoorbeeld een debat over de nieuwe dienst voor extern optreden, die zeker extra middelen zal vergen.

Wij moeten ons concentreren op de kerntaak van het Parlement en voor de rest bijzonder restrictief zijn.

Geoffrey Van Orden (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, in deze periode van economisch zwaar weer, waardoor alle Europese landen zich genoodzaakt zien hun overheidsuitgaven in te krimpen, zouden de verschillende instellingen van de EU zich de vraag moeten stellen hoe ze hun uitgaven kunnen beperken en geldverspilling kunnen tegengaan.

Het Parlement zou hierin het voortouw moeten nemen, maar blijft in plaats daarvan gewoon naar believen geld uitgeven. De kosten en de aantalen medewerkers blijven maar stijgen, zonder een spoor van terughoudendheid. Elke andere organisatie zou inspelen op nieuwe prioriteiten door elders compenserende bezuinigingen door te voeren, maar daar lijkt in dit Parlement geen sprake van te zijn. De leden van het Europees Parlement fungeren als zondebok voor de burgers, maar de ware kosten zitten in de overmatige bureaucratie, de nodeloze overdaad en de overvloedige gebouwen.

Welke verantwoording is er nog te geven voor het jaarlijkse zelfpromotiebudget van het Parlement ter hoogte 94 miljoen Britse pond, waarvan acht miljoen gaat naar het volstrekt overbodige Europarl TV en dat bizarre plan voor een Huis van de Europese geschiedenis, dat 2 miljoen Britse pond zal gaan kosten? Het is belachelijk dat er in elke lidstaat zogenaamde voorlichtingsbureaus worden aangehouden met een jaarlijks kostenplaatje van veertig miljoen euro, terwijl het Europees Parlement 736 leden heeft die tot taak hebben eventuele vragen van hun kiezers te beantwoorden.

Het is een langlopend schandaal dat dit Parlement nog niet heeft geëist dat de regeringen van de lidstaten voor eens en voor altijd een einde maken aan het Straatsburg-circus. We moeten onze regeringen op dit punt een helder signaal geven en 200 miljoen euro per jaar uitsparen.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, collega's, ik wil graag eerst iets over de begroting van de Commissie zeggen. De Europese Dienst voor extern optreden gaat mij zeer ter harte. In de ontwerpbegroting die de Commissie spoedig zal voorleggen, zal deze echter nog niet zijn opgenomen. Hoeveel dit zal kosten is voor ons echter een cruciale vraag. Ik ben ervoor om deze dienst aan de Commissie te koppelen, omdat hij daar thuishoort. Eén ding is ook duidelijk: wat daar gebeurt zal aanzienlijke gevolgen hebben voor de begroting, ook wat de meerjarenprogramma's betreft. We kunnen in geen geval toestaan dat het beheer van de meerjarenprogramma's buiten de Commissie plaatsvindt.

Het zal van groot belang zijn welke juridische constructie wij voor deze dienst kiezen, omdat de begrotingsconsequenties daar direct mee samenhangen. Daarom is het interessantste aan deze begroting nu al wat er nog niet instaat. We hopen ten eerste dat de commissaris spoedig kan berekenen wat dit allemaal moet kosten. In 2011 – dat is nu al duidelijk – is vooral in de administratieve kosten, waar we de grootste uitgaven – ook voor deze dienst – zullen hebben, de minste speelruimte. Het is allemaal tot de laatste cent verantwoord. Daarom ben ik ervoor dat we in het Statuut van de ambtenaren serieus naar bezuinigingsmogelijkheden zoeken. Ik heb ook nog een voorstel, namelijk met betrekking tot het buitengewoon verlof voor ambtenaren en assistenten die in de lidstaten werken en die voor de reis naar hun vaderland gebruikmaken van de trein. Die reis met de trein zou geschrapt moeten worden en er zou moeten worden gekeken naar vliegtickets en de vliegtijd.

Over de Parlementsbegroting wil ik dit zeggen: wie in dit Parlement werkt – helaas kunnen we dit niet van alle collega's zeggen – heeft personeel nodig. Daarom wil ik er uitdrukkelijk voor pleiten dat we voor passende arbeidsomstandigheden voor onszelf zorgen. Ik acht een verband met de gebouwen echter niet gepast, omdat we ook kieskringen hebben en dienstcontracten kunnen afsluiten. Daarom moet het Bureau van dit Parlement de afgevaardigden hier liever niet mee lastig vallen.

Ik heb nog een verzoek: de voorzitter van de Raad bestaat budgettair nog steeds niet. Het zou mooi zijn indien we zijn bestaan ook in de begroting zouden kunnen erkennen.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, we hebben een andere EU en ook een andere EU-begroting nodig. Ik denk dat we de moed moeten hebben om grote beslissingen te nemen. We moeten elkaar zeker niet om kleine technische details in de haren vliegen.

Ik wil drie dingen zeggen met betrekking tot de EU-begroting. Ten eerste hebben we ten aanzien van de EU-begroting transparantie nodig. Hoe hoog zijn bijvoorbeeld de administratiekosten? De huidige EU-begroting geeft daar geen realistische informatie over.

Ten tweede: bezuinigingen. Het is niet moeilijk om in de EU-begroting miljarden te bezuinigen, zonder dat de kwaliteit van de prestaties van de EU-instellingen afneemt. Ik denk bijvoorbeeld aan het opheffen van een groot deel van de EU-agentschappen. Ik denk aan de tweede zetel in Straatsburg. We kunnen ook praten over de zin van commissies zonder bevoegdheden, zoals het Comité van de regio's of het Economisch en Sociaal Comité.

Ten derde: hoe wordt het geld gebruikt? Het geld moet worden gegeven, of liever weer worden teruggegeven aan de belastingbetalers, want daar komt het ook vandaan. Er moeten natuurlijk ook goede projecten mee

worden gesteund en ik denk daarbij onder andere aan een echt Erasmus-programma, bijvoorbeeld voor scholieren. Ik denk dat we moed nodig hebben. Dat moeten we allemaal in onze oren knopen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Het Europees Parlement heeft belangrijke nieuwe bevoegdheden gekregen met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Beslissingen over de besteding van middelen uit de EU-kas worden voortaan gezamenlijk genomen. Er is echter nog wat tijd nodig vooraleer dit mechanisme daadwerkelijk begint te functioneren. Het staat als een paal boven water dat dit jaar en de komende jaren van cruciaal belang zullen zijn voor het bepalen van de definitieve vorm van de nieuwe begrotingsprocedure. Alleen als het Parlement, de Raad en de Commissie als partners samenwerken, zal het mogelijk zijn om een procedure te ontwikkelen die zoveel mogelijk in overeenstemming is met de bepalingen van het nieuwe Verdrag.

Ik zou mijn steun willen verlenen aan de oproep om de communautaire begroting te verhogen in het licht van de nieuwe verantwoordelijkheden die het Parlement door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft verworven. Het lijkt geen twijfel dat het Parlement over passende middelen moet kunnen beschikken om zijn taken naar behoren te kunnen uitoefenen. De verantwoordelijkheid van het Parlement neemt toe. Daarom hebben wij, Parlementsleden, meer advies, analyses van deskundigen en ondersteuning van diverse specialisten nodig. Dat kost uiteraard geld.

Een volgende prioriteit die in het verslag aan bod komt en onze volledige steun verdient, is de behoefte aan meer investeringen in jongeren – en dus in het onderwijs dat de basis vormt van een moderne en innovatieve samenleving. Europa loopt in de technologische race nog steeds achter op de Verenigde Staten, Japan en andere nieuwe wereldmachten. Het is zeker mogelijk om hier verandering in te brengen, maar dit vergt aanzienlijke investeringen.

Als onderdeel van de strijd tegen armoede zouden wij programma's moeten financieren als de gratis verdeling van voedsel aan de allerarmsten. We zouden meer middelen moeten vrijmaken voor acties die erop gericht zijn in scholen melk en fruit ter beschikking te stellen. Wij mogen in geen geval toelaten dat onze kinderen en jongeren ondervoed zijn, te meer aangezien wij de mond vol hebben van onderwijs en een op kennis gebaseerde economie.

Er wordt momenteel gewerkt aan de strategie voor de economische ontwikkeling van de Unie gedurende de komende tien jaar (de zogeheten Europa 2020-strategie). Met het oog hierop dient ook nu al, in het kader van de werkzaamheden met betrekking tot de begroting, rekening te worden gehouden met de uitgaven die de tenuitvoerlegging van deze strategie met zich mee zal brengen. Om ervoor te zorgen dat deze strategie succesvol is, zijn er meer middelen nodig voor het cohesiebeleid op regionaal en op Europees niveau, evenals voor het bevorderen van de werkgelegenheid en het aanpakken van de gevolgen van de crisis.

Tot slot zou ik onze collega, mevrouw Jędrzejewska, willen danken voor de zeer grondige en innovatieve manier waarop zij het verslag over de prioriteiten voor de begroting 2011 heeft opgesteld.

Maria da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Jongeren, wetenschap en innovatie vormen de kernprioriteiten van de volgende begroting van de Europese Unie. Investeren in de jeugd is investeren in de toekomst. Onderwijs en beroepsopleiding en de overgang van het onderwijssysteem naar de arbeidsmarkt staan in deze begroting centraal.

Jongeren met een diploma slagen er steeds vaker niet in een baan te vinden. Daarom geloof ik dat het Erasmus eerste baan-mobiliteitsprogramma een strategische keuze voor de toekomst is, omdat we zo een duidelijke verbinding leggen tussen het onderwijssysteem en de arbeidsmarkt. Dit Erasmus eerste baan-programma, dat ik samen met de heer José Manuel Fernandes heb geïntroduceerd, is gebaseerd op de volgende principes: één, extra financiering voor de reeds bestaande programma's op het gebied van onderwijs, wetenschap, opleiding en innovatie; twee, elke actie heeft een onderwijscomponent en een component waarin de participant een contract heeft met een innovatieve Europese onderneming. En dat contract zal worden gefinancierd uit de Europese begroting.

Ik wijs verder op de overige prioriteiten van deze begroting: wetenschappelijk onderzoek, innovatie en de digitale agenda. Tot slot is er in deze begroting een plaats ingeruimd voor steun bij de ontwikkeling van innovatieve en schone technologieën, waarmee een cruciale bijdrage wordt geleverd aan het economisch herstel en het dynamisch maken van KMO's. De keuze voor jongeren, innovatie en wetenschap moet Europa op mondiaal niveau weer een leidersrol geven.

Piotr Borys (PPE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Lewandowski, mevrouw Jędrzejewska, allereerst zou ik de rapporteur hartelijk willen gelukwensen met haar uitstekende verslag. Het is zonneklaar dat de economische situatie in de Europese Unie nog steeds niet bevredigend is, maar het verslag geeft wel in grote mate een antwoord op de vraag hoe we Europese toegevoegde waarde kunnen creëren.

Ik denk dat het een voortreffelijk idee is om bij de prioriteiten op middellange en lange termijn specifieke aandacht te besteden aan jongeren. Dit zou onze problemen kunnen helpen oplossen. Mijns inziens zijn het in stand houden van trends op het gebied van innovatie en de nadruk op digitale technologieën goede voorbeelden van de snelle ontwikkeling van de Europese Unie. De steun voor kleine en middelgrote ondernemingen, vooral in de zwakste regio's, is eveneens interessant.

Er moet echter ook op gewezen worden dat in het kader van het mobiliteitsvraagstuk nader zal moeten worden ingegaan op het investeringsbeleid voor het trans-Europese vervoersnetwerk en dus op vervoerskwesties in het algemeen. Ik ben van mening dat het van vitaal belang is om in jongeren te investeren. Daarom zou ik u namens mijzelf en namens de Commissie cultuur en onderwijs willen bedanken voor alle inspanningen ter ondersteuning van de maatregelen die tot doel hebben om investeringen in jongeren te bevorderen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) De begroting voor 2011 moet rekening houden met de nieuwe bevoegdheden van de Unie, maar ook met de gevolgen van de economische en financiële crisis. Het behouden van bestaande arbeidsplaatsen en het creëren van nieuwe moet onze prioriteit zijn.

Ik ben van mening dat de Unie moet investeren in een intelligent en ambitieus industriebeleid. Het is ontoelaatbaar dat in 2010 de industrie in een aantal invloedrijke lidstaten slechts veertien procent van het bruto nationaal product uitmaakt.

Daarom moet bij de begroting 2011 worden overwogen de begrotingsprioriteiten te herdefiniëren, wat de lidstaten slechts in 2010 ter gelegenheid van de tussentijdse herziening van de financiële vooruitzichten 2007 – 2013 kunnen doen.

Deze prioriteiten moeten zijn gericht op de transportinfrastructuur, energie-efficiëntie, industrieel- en onderzoeksbeleid, landbouw, onderwijs en volksgezondheid. Wij verwachten dat de Commissie dit jaar met een stevig voorstel komt betreffende het oprichten van een Europees fonds voor de ontwikkeling van de transportinfrastructuur, waaraan ook met de begroting 2011 een gemeenschappelijke bijdrage zal worden geleverd.

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) De sociale en economische situatie in de EU is van dien aard dat we de prioriteiten die bij de voorgaande begrotingen – waaronder die voor 2010 – als richtsnoer hebben gediend, voor het jaar 2011 drastisch zullen moeten bijstellen. De huidige situatie noodzaakt ons de begroting te gebruiken voor een heel ander soort beleid dan het beleid dat heeft geleid tot 23 miljoen werklozen en 85 miljoen mensen die het risico lopen tot armoede te vervallen.

We moeten het eens worden over een herziening van de doelstellingen van het meerjarig financieel kader dat de middelen voor de structuurfondsen tot 0,37 procent van het bbp van de EU heeft teruggebracht, met alle gevolgen van dien voor de sociale en milieuprogramma's en de projecten op het gebied van onderzoek, onderwijs en cultuur.

Toekomstige begrotingen moeten instrumenten worden ten dienste van de economische en sociale cohesie, en die cohesie moet worden opgevat als meer dan een dode letter in de Verdragen. Begrotingen moeten gericht zijn op volledige werkgelegenheid – en dan heb ik het over banen met rechten –, investeringen in openbare diensten, bescherming van het milieu, samenwerking en vrede. Ze mogen niet gebruikt worden als instrument om steeds meer aspecten van het maatschappelijk leven als handelswaar te behandelen. Ze mogen ook niet ingezet worden om meer liberalisering door te drukken, met meer onzekere banen en meer structurele werkloosheid. En ze mogen niet dienen om inmenging in andere landen en oorlogen te ondersteunen. Dat is wat we met de door ons ingediende amendementen op dit verslag beogen te bereiken: laten zien dat er een alternatief bestaat, en dat dit alternatief niet alleen mogelijk is maar zelfs noodzakelijk.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil verwijzen naar rubriek 5, speciaal naar de gebouwenstrategie. Het is van belang dat we voor de middellange en lange termijn een geslaagde gebouwenstrategie hebben. Deze moet milieuvriendelijk, energie-efficiënt en vooral kostenefficiënt zijn. Er moet ook open worden gesproken over de zin van de drie vergaderplaatsen van het Europees Parlement. De enorme uitgaven voor de verschillende vergaderplaatsen zijn, zeker in een tijd van economische crisis,

tegenover de EU-burgers en de belastingbetalers nauwelijks te rechtvaardigen. Het wordt tijd om een precieze, uitgebreide kostenanalyse te maken die voor iedere EU-burger toegankelijk moet zijn.

Het Europees Parlement zou daarom slechts één zetel moeten hebben, waarbij ik persoonlijk de voorkeur zou geven aan Straatsburg op grond van de historische en sociaal-culturele bruggenfunctie van die stad. En ook, niet in de laatste plaats, vanwege het feit dat Brussel ten prooi valt aan de criminaliteit, dat in sommige wijken anarchie heerst, dat de politiek hierin berust en dat zelfs politici van de gemeente, zoals burgemeester Freddy Thielemans, dit ook toegeven.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Ik wil oproepen tot een betere weerspiegeling van en steun voor het jeugdbeleid in de begroting van de Europese Unie voor 2011. De jeugd moet zowel op gemeenschappelijk als op nationaal niveau gesteund worden.

Een van de projecten waarmee de Roemeense overheid in dit kader de jeugd steunt is het creëren van 100 000 woningen voor jongeren in de komende drie jaar.

Tegelijkertijd ben ik verheugd over het streven van de Europese Commissie om het aantal Erasmus-beurzen voor studenten in 2012 op te trekken tot drie miljoen. Eveneens van groot belang is echter meer financiering voor de Erasmus Mundus-beurzen. Daardoor zullen nog meer studenten en onderzoekers uit derde landen – inclusief uit de Republiek Moldavië – in de Europese Unie kunnen studeren.

Als jonge afgevaardigde steun ik het initiatief tot het mobiliteitsprogramma “Erasmus first job” ter ondersteuning van jongeren bij hun eerste baan.

Tot slot wil ik de Europese Commissie danken voor de snelheid waarmee vier energieprojecten zijn goedgekeurd, projecten waarbij ook Roemenië betrokken is.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Gezien de complexe economische situatie in de lidstaten zal de begroting van volgend jaar zeer grondig moeten worden gepland. Daarbij zal de aandacht vooral moeten uitgaan naar het behouden en scheppen van banen. Ondersteuning en bevordering van kleine en middelgrote ondernemingen zou hier goed aan bij kunnen dragen, aangezien deze ondernemingen een groot deel van de Europese burgers in dienst hebben. Als wij willen dat jonge bedrijven of bedrijven die financieel in zwaar weer terecht zijn gekomen, toch het hoofd boven water houden, zullen financiële steunmaatregelen op een flexibelere manier moeten worden geboden en toegankelijker moeten worden. Ook moeten wij oog houden voor de gebieden die meerwaarde creëren, niet alleen voor de afzonderlijke lidstaten, maar ook voor de Gemeenschap in haar geheel. Als een van die gebieden zou ik de vervoerssector willen noemen. Daarvoor geldt de prioriteit dat wij duurzame en veilige vervoerssystemen creëren en trans-Europese netwerken ontwikkelen. Als wij daarnaast ook echt willen zorgen voor energieonafhankelijkheid, zal passende financiering voor projecten op het vlak van energieverbindingen ook een van de prioriteiten van de begroting 2011 moeten blijven.

Janusz Lewandowski, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de leden bedanken voor hun bijdragen, die mijn inzicht in de prioriteiten van het Parlement voor 2011 hebben verdiept en verrijkt. Terwijl ik naar u zat te luisteren – en ik ben vanavond in de stemming om te luisteren – viel mij op dat veel sprekers benadrukten dat we vorm geven aan de begroting voor 2011 in de uitzonderlijke omstandigheden van Europa na de crisis, waardoor vele landen worstelen met echte begrotingsuitdagingen. Zoals de heren Van Orden, Berman, Fernandes en Haglund aangaven, staan hierdoor de begrotingscijfers onder reële druk en zijn deugdelijk beheer en een transparante begroting noodzakelijk. Als de middelen schaars zijn is het echter bovenal noodzakelijk de juiste prioriteiten vast te stellen.

Uit het debat heb ik opgemaakt dat de jeugd, dat wil zeggen rubriek 3b – de rapporteur heeft deze opgewaardeerd – de steun heeft van zowel jongere als oudere leden in deze zaal; dus het lijkt me dat deze prioriteit voor 2011 volgens een meerderheid in dit Parlement terecht is vastgesteld. Daarnaast zijn kwaliteit en een deugdelijke tenuitvoerlegging nodig en daarbij denken we – ik verwijs hier naar de heren Godmanis en Surján – direct aan cohesie. Inderdaad, dit punt stond in 2009 en 2010 nog op een laag pitje. Voor 2011 moeten we met dit punt op stoom zijn, en hetzelfde geldt voor de maatregelen in verband met de crisis. Maar ook onderzoek kampt met onderfinanciering en verdient een veel gebruiksvriendelijker financiële regelingen. Naar verwachting zullen we deze eind mei of juni van dit jaar presenteren.

Tijdens uw debat is mij ook duidelijk geworden dat het Parlement zich realiseert dat er heel weinig speelruimte zit in deze begroting. De heer Salvador Garriga Polledo, de heer Färm en anderen hebben dit benadrukt, maar

de conclusie zou kunnen zijn dat er meer flexibiliteit nodig is bij de vormgeving en tenuitvoerlegging van de begroting. Deze conclusie kan ik alleen maar onderschrijven.

Zoals gebruikelijk heeft Ingeborg Gräßle gelijk dat er nog geen begroting is opgenomen voor de Europese Dienst voor extern optreden, maar om een begroting op te kunnen stellen zijn cijfers nodig. Wij beschikken daar nog niet over en dus is het heel moeilijk om de begroting te maken. Maar als de Dienst voor extern optreden operationeel moet worden, moet dit natuurlijk dit jaar in orde worden gemaakt.

Ik kijk oprecht uit naar de discussies morgen tijdens de informele dialoog en naar de lancering van het echte debat dat erop moet volgen. Laten we ook hopen op een vruchtbare bemiddelingsprocedure voor de cijfers voor 2011.

VOORZITTER: ISABELLE DURANT

Ondervoorzitter

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, rapporteur. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Lewandowski, dames en heren, ik heb met grote belangstelling naar uw toespraken geluisterd. Ik zou in eerste instantie willen zeggen dat ik erg verheugd ben dat de prioriteit in verband met de belangrijkste wijziging in de begroting 2010 – de prioriteit in verband met de jeugd – die ik heb voorgesteld en die door de Begrotingscommissie is aangenomen, eveneens op uw steun en belangstelling kan rekenen. Dat doet me veel plezier en motiveert me om door te gaan.

Ik wil uiteraard nog eens benadrukken dat we over weinig speelruimte beschikken, zoals in de loop van het debat terecht is opgemerkt. Dit is een reden te meer om de Europese Commissie op te roepen om blijk te geven van ambitie, verbeeldingskracht en moed in het kader van de beoordeling en mogelijke herziening van het meerjarig financieel kader. Zoals u weet, is 2011 het vijfde jaar van het meerjarig financieel kader. Het is dus hoog tijd om te tonen dat we iets geleerd hebben uit de afgelopen vier jaar. Het vijfde jaar zou in ieder geval beter moeten zijn.

Het is natuurlijk duidelijk dat we het hoofd moeten bieden aan een financiële en economische crisis en het ligt voor de hand dat ieder land met andere problemen kampt. In sommige landen lijkt het einde van de crisis reeds in zicht, maar dit verandert niets aan het feit dat we ambitieus moeten zijn, voornamelijk omdat een blik op de begroting van de Europese Gemeenschap ons leert dat de financiële middelen die voor innovatie, onderzoek, jongeren, de totstandkoming van de gemeenschappelijke markt en de verwezenlijking van de vrijheden van de interne markt worden uitgetrokken, eigenlijk slechts een beperkt deel zijn van de begroting van de Europese Gemeenschap. Ik ben daarom de mening toegedaan dat er in geen geval op dit gedeelte van de EU-begroting mag worden bespaard.

Een groot aantal Parlementsleden heeft een aspect aangestipt waar ik het volmondig mee eens ben, namelijk dat jongeren de toekomst van de Europese Unie zijn. Ik zou daar echter nog aan willen toevoegen dat jonge mensen niet alleen de toekomst zijn, aangezien zij vandaag leven – hier en nu. Ze studeren vandaag en ze zoeken vandaag een baan. Jongeren zijn niet alleen onze toekomst, zij zijn ook ons heden. Investeren in jongeren betekent niet alleen investeren in datgene wat ooit zal gebeuren, maar heeft te maken met wat hier en nu gebeurt. Dit moeten we voortdurend in gedachten houden.

Ik zou voorts kort willen ingaan op deze bredere visie op de EU-begroting. Het gaat niet alleen om de jeugd als dusdanig, maar ook om een ruimer kader dat ook andere kwesties in verband met jongeren omvat. In een breder perspectief komen hier ook aangelegenheden op het gebied van onderwijs en opleiding bij kijken. Ik denk dat de Europese dimensie – de dimensie van een Europese toegevoegde waarde – hier zeer duidelijk tot uiting komt. We mogen evenwel niet vergeten dat we in een verenigd Europa leven waar de mobiliteit van ideeën en de mobiliteit van mensen een van de belangrijkste waarden is. Wij zouden deze waarde daarom voortdurend moeten koesteren.

Ik zou ook nog enkele woorden willen zeggen bij wijze van samenvatting van het debat over de begroting van het Europees Parlement. Het is juist dat ik vandaag de rapporteur vervang, maar ik neem toch de vrijheid om kort iets te zeggen over en de aandacht te vestigen op een punt dat reeds in het verslag van de Begrotingscommissie is opgenomen. Het is uiteraard belangrijk om te blijven nadenken over mogelijke besparingen. We moeten ons voortdurend afvragen of onze uitgaven gerechtvaardigd zijn en of dit de beste manier is om onze middelen te besteden. Dit denkproces mag nooit stoppen en het gaat ons allen aan. Deze manier van denken is duidelijk terug te vinden in het verslag over het Europees Parlement.

Ik hoop ten eerste dat dit debat, dat op een zo laat tijdstip is gehouden, voor niemand van ons tijdverspilling is geweest. Ik hoop van harte dat de heer Lewandowski gehoor heeft voor al wat hier vandaag is gezegd en dat hij nog niet is vergeten dat hij voor kort zelf nog deel uitmaakte van dit Parlement. Ik hoop stellig dat de hoofdlijnen van dit debat zullen worden overgenomen in het ontwerp van begroting dat de Commissie, naar zij heeft beloofd, op 27 april zal presenteren. Natuurlijk wil ik dit alles met plezier nog talloze keren herhalen, indien nodig de hele lente lang en zelfs tot de herfst, maar anderzijds zou ik erg blij zijn als bepaalde voorstellen die reeds zijn geformuleerd, meteen in het ontwerp van de Europese Commissie zouden worden overgenomen, zodat er uiteindelijk minder moet worden herhaald. Ik zou u nogmaals van harte willen bedanken voor uw aandacht.

De Voorzitter. – De gecombineerde behandeling is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Edit Herczog (S&D), schriftelijk. – (EN) Om te beginnen wil ik in herinnering brengen dat de EU er weliswaar in is geslaagd om gezamenlijk te reageren op de financiële en economische crisis door een Europees economisch herstelplan aan te nemen, maar dat er nog steeds het nodige schort aan de algehele economische situatie in de EU. Het is onvermijdelijk dat voor de begrotingsrichtsnoeren voor 2011 de volgende prioriteiten in aanmerking moeten worden genomen: de tenuitvoerlegging van het zevende kaderprogramma van de Europese Gemeenschap voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie, dat in 2011 volledig zal zijn uitgerold, moet nauwlettend worden gevolgd; de ontwikkeling van het nieuwe Europees ruimtevaartbeleid en de stimulering van wetenschappelijke en technologische vooruitgang, met ondersteuning voor vernieuwende technologieën en duurzame ontwikkeling; de uitdagingen met betrekking tot duurzame energie en de strijd tegen de klimaatverandering moeten worden weerspiegeld in de prioriteiten van de EU-begroting; voor deze prioriteiten zullen aanvullende middelen uit de begroting nodig zijn, in het bijzonder voor de financiering van de ITER and het Europees strategisch plan voor energietechnologie en voor de bevordering van energie-efficiëntie; het belang van het Galileo-project, van het GMES-programma en van het Europees Instituut voor innovatie en technologie; de deugdelijke tenuitvoerlegging en evaluatie van lopende pilootprojecten en voorbereidende acties zouden prioriteit moeten hebben.

Ik vertrouw erop dat deze essentiële punten tijdens de naderende begrotingsprocedure 2011 een passende behandeling zullen krijgen.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), schriftelijk. – (RO) Dit jaar zal de begrotingsprocedure de meest ingrijpende hervorming ondergaan sinds de introductie van de meerjarige financiële kaders in 1988. Parallel aan de hervorming van de begrotingsprocedure in enge zin zal het gehele begrotingskader moeten worden aangepast aan de nieuwe institutionele realiteit op grond van het Verdrag van Lissabon, in de eerste plaats aan de Europese Dienst voor extern optreden. Ik ben echter van mening dat de toekomstige begroting voornamelijk het beleid van de nieuwe Europa 2020-agenda moet ondersteunen. Dit project kan alleen maar slagen als wij zorgen voor de nodige financiering. Gebeurt dit niet, dan zal het met deze agenda net zo aflopen als met zijn voorloper, de Lissabonstrategie: ver verwijderd van enig gesteld doel. Tegen deze achtergrond wil ik mij aan de zijde van de rapporteur scharen en het belang van het beleid betreffende jeugd, onderwijs, onderzoek en innovatie onderstrepen. Dit zijn in mijn ogen de fundamentele bouwstenen waarop wij zowel de begroting voor 2011 als onze toekomstvisie moeten construeren.

Jarosław Kalinowski (PPE), schriftelijk. – (PL) In het kader van de EU-begroting voor 2011 moet duidelijke steun worden gegeven aan de voornaamste prioriteiten van de communautaire strategie voor het volgende decennium. Ik doel in deze context op technologische innovatie, duurzame ontwikkeling, de strijd tegen de klimaatverandering en het in stand houden van de biodiversiteit.

Het is ook zeer terecht dat steun wordt verleend aan de ontwikkeling van onderwijssystemen door middel van interdisciplinaire investeringen. Onze financiële middelen dienen geïnvesteerd te worden in ondernemingen die garanderen dat afgestudeerden een baan vinden. Als we onze jongeren vandaag geen duwtje in de rug geven, staat ons het sombere vooruitzicht te wachten van een vertraging van de economische groei en misschien zelfs van een nieuwe crisis.

Wij mogen evenmin vergeten dat er behoefte is aan een sterke ontwikkeling van de IT-sector. Het is onze taak om ervoor te zorgen dat onze burgers toegang hebben tot digitale technologie. Dit zal niet alleen het

onderwijs op het gebied van informatietechnologie bevorderen, maar zal het ook gemakkelijker maken om informatie te verzamelen, vooral voor plattelandsbewoners.

Petru Constantin Luhan (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik wil graag een aanvulling geven op de woorden van de rapporteur en mijn collega's in het kader van het debat over de prioriteiten voor de begroting 2011. Zoals de Commissie in januari heeft aangekondigd bestaan er ambitieuze plannen met betrekking tot het Galileo-project. Begin 2014 worden de eerste diensten van dit systeem gelanceerd: een open dienst, een gereguleerde publieke dienst en een voor het zoeken en opslaan van informatie. Eveneens vanaf 2014 zal de dienst Safety-of-Life (zekerheid van leven) en de commerciële dienst worden getest. Ik breng in herinnering dat Galileo cruciaal is voor de Europese hightechsector. Het zal nieuwe markten genereren en zal Europa in staat stellen wereldwijd te concurreren op technologiegebied. Tot nu toe kon dit grote Europese project worden ontwikkeld dankzij het TEN-T-beleid. Eenmaal operationeel zal de transportinfrastructuur hierdoor veel efficiënter gebruikt kunnen worden. Tot slot ben ik van mening dat, voor de realisatie van dit ambitieuze project, Galileo voldoende financiering moet ontvangen uit de begroting van de Europese Unie.

Marian-Jean Marinescu (PPE), schriftelijk. – (RO) De omstandigheden waarin de begrotingen voor 2010 en 2011 worden aangenomen, zijn uitzonderlijk en vormen een buitengewone uitdaging. Daarom moet de beste oplossing worden gevonden voor een succesvolle uitvoering van het Verdrag van Lissabon, dat op zich een financiële uitdaging van formaat is. Daarnaast moeten er oplossingen worden gevonden voor het verzachten van de gevolgen van de financiële crisis, die nog steeds in vele lidstaten wordt gevoeld. Het Parlement moet een open discussie aangaan over het bestedingsplafond van rubriek 5 voor 2011. Er moet een evenwicht worden gevonden tussen het financieren van alle behoeften en het vasthouden aan de begrotingsdiscipline of zelfs het beperken van de uitgaven, om binnen het meerjarig financieel kader te blijven. In de eerste plaats moeten de huishoudelijke uitgaven op uniforme leest worden geschoeid door ze alle op te nemen in deze rubriek, en het bestedingsplafond moet overeenkomstig worden herzien. Het is vooral belangrijk dat er op interinstitutioneel niveau wordt samengewerkt aan een uitwisseling van goede praktijken, en dat er voortdurend wordt gezocht naar mogelijkheden om deze efficiënter te maken. Bovendien moet er buitengewoon belang worden gehecht aan het monitoren en analyseren van een aantal terreinen met directe gevolgen voor de begroting, en alle herverdelings- en besparingsmogelijkheden moeten worden geïdentificeerd.

Bogusław Sonik (PPE), schriftelijk. – (PL) De werkzaamheden in verband met de begroting 2011 zijn momenteel aan de gang. Een van de onderwerpen waarover wordt gedebatteerd, is het feit dat het Europees Parlement amendementen zou kunnen indienen op de financiële vooruitzichten 2007-2013 voor beleidsterreinen als "concurrentievermogen en cohesie voor groei en werkgelegenheid". Verder zijn we volop bezig met de voorbereiding van de Europa 2020-strategie die in de eerste plaats gericht zou moeten zijn op het stimuleren van innovatie en het bevorderen van ondernemerschap, investeringen in wetenschap, nieuwe technologieën en regionale ontwikkeling. Ik zou in het bijzonder de aandacht willen vestigen op de kwestie van economische, sociale en territoriale cohesie die van vitaal belang is voor het verzekeren van duurzame economische groei in de Europese Unie, alsook van de volledige integratie van de lidstaten. In artikel 174 van het Verdrag van Lissabon is sprake van beleidsstrategieën voor berggebieden als een specifieke vorm van regionaal beleid. Hetzelfde geldt voor eilanden en grensoverschrijdende regio's. Om haar harmonieuze ontwikkeling voort te kunnen zetten zal de Unie maatregelen moeten nemen die tot doel hebben de economische, sociale en territoriale cohesie te versterken. Daarbij moet in het bijzonder de nadruk worden gelegd op het wegwerken van de verschillen in ontwikkeling van regio's die worden gekenmerkt door specifieke natuurlijke en geografische omstandigheden. Bijna 40 procent van het grondgebied van de Europese Unie bestaat uit berggebieden en submontane gebieden. Ongeveer 20 procent van de EU-burgers woont in een dergelijke regio. Gezien de specifieke economische en ruimtelijke problemen van berggebieden moeten transnationale wettelijke bepalingen worden vastgesteld in verband met de doelstellingen en beginselen die aan de basis liggen van het specifieke bergbeleid dat in de lidstaten wordt gevoerd. Meer nog, het is van essentieel belang dat voor deze gebieden in een passend niveau van financiering wordt voorzien voor projecten en programma's die specifiek gericht zijn op deze regio's. Mijns inziens zou de financiële steun voor berggebieden in de nieuwe financiële vooruitzichten en de Europa 2020-strategie moeten worden opgenomen.

Iuliu Winkler (PPE), schriftelijk. – (HU) Volgend jaar is het eerste jaar dat de Europa-2020-strategie wordt uitgevoerd, die een nieuwe fase kan inluiden in de ontwikkeling van de Europese Unie. Als gevolg daarvan wordt het begrotingsjaar 2011 uitermate belangrijk vanuit het oogpunt van de financiële planning voor de komende jaren. De begrotingsprioriteiten moeten ook de maatregelen bevatten die de Europese Unie wil nemen als antwoord op de uitdagingen van de mondiale crisis. De Europa-2020-strategie is in dit opzicht een essentiële factor. De prioriteiten die zijn vastgelegd in het begrotingsontwerp voor 2011 mogen echter

niet de wijziging van het basisbeleid van de EU tot gevolg hebben. Het cohesie- en structuurbeleid, evenals het landbouwbeleid, eisen ook in de toekomst onze volle aandacht op, evenals de steun aan KMO's. Het hangt namelijk van dit laatste aspect af of de EU een duurzame en concurrerende economie kan worden. We mogen geen moment uit het oog verliezen dat de genoemde beleidsterreinen de uitdrukking van de solidariteit vormen die de fundamentele waarde is van de Europese integratie.

17. Verzoek om verdediging van de immuniteit: zie notulen

18. Kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten: welke strategie? (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0029/2010) van Giancarlo Scottà, namens de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling, over het kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten: welke strategie? [COM(2009)0234 - 2009/2105(INI)].

Giancarlo Scottà, rapporteur. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, één van de wijzen waarop de landbouwmarkt kan reageren op de globalisering en de ernstige crisis die Europa momenteel ook op landbouwgebied doormaakt, is in te zetten op de kwaliteit van producten.

Ik ben van mening dat een goed kwaliteitsbeleid van de Europese Unie het concurrentievermogen kan vergroten en een meerwaarde kan opleveren voor de economie van de Europese regio's, omdat dit vaak de enige ontwikkelingsmogelijkheid is voor veel achtergestelde plattelandsgebieden die slechts weinig productiealternatieven hebben. Door de nichelandbouw in deze achtergestelde gebieden te steunen zullen we daar een economie en arbeidsplaatsen creëren.

Het toekomstige kwaliteitsbeleid moet bovendien ook inspelen op de aanzienlijke mogelijkheden die een moderne, dynamische, rijke en gediversifieerde landbouw zoals die van Europa biedt, omdat die niet alleen levensmiddelen van hoge kwaliteit kan aanbieden, maar ook diensten die van fundamenteel belang zijn voor een maatschappij die voortdurend in beweging is.

In mijn verslag heb ik onderstreept hoe belangrijk het is dat de drie bestaande stelsels voor registratie van geografische aanduidingen in hun huidige vorm worden gehandhaafd, aangezien zij staan voor de link met de Europese regio's in een context van tradities, geschiedenis en overgedragen kennis.

Ik denk dan ook dat er met het gescheiden houden van het BOB- en het BGA-instrument rekening wordt gehouden met de specifieke verschillen in de aard en mate van het verband tussen de producten en hun geografische productiegebied. Consumenten verwarren vaak de geografische aanduiding van de plaats waar een levensmiddel is vervaardigd met de plaats van herkomst van het landbouwproduct als zodanig, en beseffen vaak niet hoe de voedselketen in elkaar zit.

Ik ben daarom van mening dat alleen de verplichte vermelding van de plaats van herkomst van de grondstoffen ervoor kan zorgen dat de consument volledig geïnformeerd wordt over de kwaliteit van het product dat hij koopt, want producten zijn het resultaat van een productiecycclus die aanzienlijke gevolgen heeft voor de kwaliteit en veiligheid van een levensmiddel. Wij mogen niet vergeten dat het onze plicht is om datgene te beschermen wat onze medeburgers, die op ons hebben gestemd, produceren en eten.

Twee andere punten waarvan ik vond dat zij moesten worden opgenomen in mijn verslag zijn het belang van de lancering van een intensieve consumenteninformatie- en -voorlichtingscampagne over de diverse Europese labels en waar deze voor staan en de opname van geografische aanduidingen in internationale registers en de internationale erkenning ervan in het kader van het WTO-stelsel. Dit laatste punt is van essentieel belang als we onze kwaliteitsproducten willen beschermen tegen namaak.

Ik bedank commissaris Ciolos voor zijn aanwezigheid en wijs hem op het belang van een afdoende bescherming van de kwaliteitsinstrumenten, die onze toekomst vormen, en op het feit dat de economie van de achtergestelde plattelandsgebieden uit het slop kan worden gehaald door middel van steun aan de landbouwsector, om alle nicheproducten te beschermen die typisch zijn voor deze gebieden en waardoor de bevolking verbonden blijft met deze streken die anders zouden worden verlaten. Hiermee zou worden bijgedragen tot respect voor het milieu en het landschap en zou waar mogelijk een toeristische en enogastronomische economie worden gecreëerd die gelinkt is aan de vele regionale, culturele en historische verschillen in de Europese Unie.

Ik bedank mijn collega's voor de steun die zij mij hebben gegeven in de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling en hoop dat het Europees Parlement morgen tijdens de stemming hetzelfde zal doen.

Dacian Cioloș, *lid van de Commissie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Scottà, dames en heren, het voornaamste aspect dat het Europese landbouw- en agrolevensmiddelenmodel wereldwijd karakter verleent, is mijns inziens juist het kwaliteits- en diversiteitsbeleid ervan. Daarom zal kwaliteitsbeleid in de agrolevensmiddelenindustrie een van de prioriteiten van mijn mandaat zijn; een van mijn belangrijkste prioriteiten, onmiddellijk na de hervorming van het GLB voor de periode na 2013.

Kwaliteitsbeleid voor agrolevensmiddelen bewijst niet alleen dat de Europese landbouwers gevoelig zijn voor de verwachtingen van de Europese consumenten, maar het kan ook de weg vrijmaken voor de Europese agrolevensmiddelenindustrie om zich op de internationale markt te doen gelden.

Om ervoor te zorgen dat het kwaliteitsbeleid zijn doelstelling kan verwezenlijken, hebben wij behoefte aan een kader dat duidelijk, begrijpelijk, goed gestructureerd en herkenbaar voor consumenten is, en dat voor zover mogelijk compleet en toereikend is. Mijn doel is in staat te zijn om de inhoud van het kwaliteitsbeleid te structureren en toegankelijker te maken voor zowel de landbouwers, die er de begunstigden van moeten zijn, als de consumenten, zonder dat daarbij de kern en de inhoud van dit kwaliteitsbeleid worden aangetast.

Het kwaliteitsbeleid betekent een waarborg voor de consumenten, maar het betekent ook een toegevoegde waarde voor de landbouwers. Daarover ben ik het volledig met de heer Scottà eens. Het kan een bijdrage leveren aan het behoud van de diversiteit van onze landbouw, en wel op een concurrerende manier, omdat landbouwbedrijven die erin slagen hun producten te verkopen, concurrerend zijn. Als ze kunnen bestaan van wat ze produceren, zijn ze concurrerend. En als ze erin slagen producten met een hoge toegevoegde waarde te verkopen, zijn ze des te concurrerender, ook al gaat het soms om kleine bedrijven.

Ik denk daarom dat het kwaliteitsbeleid in sommige regio's ook kan meehelpen om onze landbouwbedrijven concurrerender te maken. Op die manier kunnen het kwaliteitsbeleid en de ontwikkeling van lokale markten, korte trajecten, en een rechtstreeks en nauwer contact tussen consumenten en producenten goede resultaten opleveren, juist om het concurrentievermogen te verbeteren van bepaalde types landbouw die op dit moment een relatief klein marktaandeel hebben. Europese landbouwers spannen zich nu al in om veilige producten te leveren, waarbij technieken worden gebruikt die rekening houden met het milieu en het dierenwelzijn.

De discussie over de manier om dit beter tot uitdrukking te brengen door middel van het etiketteringssysteem is nuttig en welkom, en het verslag levert bepaalde elementen en ideeën in die richting. Ik denk dat dit verband tussen de voorschriften die door de landbouwers worden nageleefd en het kwaliteitsbeleid inzake etikettering ook onderwerp zou moeten zijn van de debatten die wij gaan voeren over het gemeenschappelijk landbouwbeleid voor de periode na 2013. Dat is in ieder geval mijn bedoeling.

Ik vind dat wij onze instrumenten met betrekking tot het communicatiebeleid moeten ontwikkelen en uitbouwen, communicatie zowel met Europese landbouwers als met Europese consumenten, en bovenal op internationaal niveau. Ik ben ervan overtuigd dat ons kwaliteitssysteem een goede ambassadeur kan zijn voor ons agrolevensmiddelenmodel, en zelfs voor ons gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Dit gezegd hebbende, zou ik willen afsluiten met de opmerking dat het verslag van de heer Scottà precies op het goede moment komt. Zoals u weet is de Commissie van plan om vóór eind 2010 een wetgevingspakket voor het kwaliteitsbeleid te presenteren. In het verslag dat de heer Scottà vandaag presenteert en waarover wij gaan debatteren, worden bepaalde vragen, ideeën en voorstellen in die richting vermeld, en ik zal mijn best doen zoveel mogelijk rekening te houden met deze ideeën als ik de wetgevingsvoorstellen aan u kom voorleggen.

Ik wil de rapporteur en de leden van de parlementaire commissies die aan dit verslag hebben gewerkt gelukwensen, en ik wil heel graag luisteren naar uw meningen en uw voorstellen.

Esther Herranz García, *rapporteur voor advies van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, eerlijk gezegd zou ik vanavond allereerst de heer Scottà willen bedanken voor zijn grote bereidheid om te onderhandelen over dit verslag. Het was echt een plezier om met hem en de overige woordvoerders van de fracties samen te werken.

Wij zijn trots op het standpunt dat morgen bij de stemming in het Europees Parlement zal worden ingenomen, en wij zijn trots op een verslag als het onderhavige, dat de kwaliteit beschermt, dat duidelijk kiest voor de ontwikkeling en de waardering van de plattelandsgebieden, niet alleen omdat zij een bewijs zijn van de

culturele tradities in Europa maar ook omdat zij rijkdom en werkgelegenheid genereren. Dat zijn banen die we nu heel erg nodig hebben in deze tijd van economische crisis en van zo'n dramatische situatie op het niveau van de werkgelegenheid in sommige lidstaten.

Verder zijn wij blij met de bescherming waaraan het Europees Parlement vasthoudt en met het standpunt waaraan de Commissie landbouw en plattelandontwikkeling vasthoudt door – zoals zij heeft verklaard – zich in te zetten voor kwaliteit op het hoogste niveau. Met betrekking tot dat hoge niveau kiezen wij bovendien natuurlijk voor handhaving van het onderscheid tussen de beschermde oorsprongsbenamingen en de beschermde geografische aanduidingen. Uiteraard verwerven wij ideeën om de kwaliteit naar beneden toe te nivelleren en we willen dat de communautaire productie aandacht en waardering krijgt.

Ik ben blij met de woorden van commissaris Ciolos. Het was natuurlijk fijn om hem te horen praten over de duidelijke keuze voor de toekomst van het agrarisch milieu in Europa. We hopen natuurlijk dat hij luistert naar de stem van het Parlement, die morgen zal worden weergegeven bij de stemming.

Dan wil ik nog de hoop uitspreken dat het nooit meer gebeuren zal dat de Commissie op dit Parlement vooruitloopt en dingen gaat verbieden, zoals bijvoorbeeld de handelsnormen in de sector groenten en fruit, die zoveel schade hebben aangericht aan de vrije Europese concurrentie.

Wij willen dat de verstoringen van de markt gecorrigeerd worden en we willen ook duidelijk kiezen voor kwaliteit, voor een gevarieerd aanbod, voor voedselveiligheid en voor een adequate productie.

We willen ook dat de communautaire productie en de kwaliteit van de landbouw- en voedselproductie beschermd worden in de Wereldhandelsorganisatie. Daarvoor kunnen wij natuurlijk ook rekenen op het werk van commissaris Ciolos, want onze Europese producenten en onze Europese consumenten kunnen niet verder als ze zo weerloos zijn.

Giovanni La Via, *namens de PPE-Fractie*. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, ook ik wil, namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) de rapporteur, de heer Scottà, bedanken voor het uitmuntende werk dat hij heeft verricht en ik wil benadrukken dat kwaliteitsbeleid niet alleen van grote externe waarde is voor wat we consumenten kunnen bieden, maar dat het ook van groot belang is omdat producenten er iets aan kunnen hebben.

Zoals u allemaal weet, kan er op markten op verschillende manieren worden geconcentreerd. Op zo'n groot en veelzijdig continent als Europa – dat echter wordt gekenmerkt door productiefactoren die veel meer kosten dan die van de concurrentie – wordt het moeilijk te concurreren op prijs en kunnen we alleen maar wedijveren via productdifferentiatie.

En het is precies vanuit het oogpunt van differentiatie dat we kwaliteitsbeleid moeten zien: een beleid dat het mogelijk maakt een product aan te bieden en een product op de markt te brengen dat verschilt van dat van de concurrentie en dat ook kan worden afgezet zonder precies en specifiek een verband te leggen met een prijs die lager is dan die van de concurrent.

Wij zijn daarom voorstander van voortzetting van de reeds ingeslagen weg van gemeenschapsmerken en onderstrepen de noodzaak om het onderscheid te behouden tussen geografische aanduiding en oorsprongsbenaming, maar benadrukken eveneens dat de Europese Unie, op internationaal gebied en op het gebied van onderhandelingen over internationale handel, haar steentje moet bijdragen om de oorsprongsbenamingen en het beleid inzake oorsprongsbenamingen te beschermen, zodanig dat een onvermijdelijk ruilbeleid van merken wordt voorkomen, omdat onze producten schade van zo'n ruilbeleid zouden ondervinden.

Alvorens af te sluiten is er nog een laatste punt dat ik graag wil benadrukken en dat te maken heeft met etikettering. Middels een specifiek amendement hebben wij gevraagd – en zullen wij morgen opnieuw vragen – om de goedkeuring van het Parlement voor de mogelijkheid om de oorsprong van grondstoffen aan te duiden, niet alleen voor verse, niet-verwerkte producten, maar ook voor verwerkte producten op basis van één ingrediënt, dus producten van een grondstof die in wezen kenmerkend is voor het product.

Csaba Sándor Tabajdi, *namens de S&D-Fractie*. – (HU) Commissaris, dames en heren, namens de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement vinden wij het verslag dat door de heer Scottà is opgesteld uitermate belangrijk en zijn we het er fundamenteel mee eens. Dit verslag behandelde vier, of eigenlijk vijf discussiepunten. Ten eerste het EU-kwaliteitslogo. Velen begrijpen niet dat dit gemeenschappelijke EU-logo geen stap is in de richting van federalisme, maar veeleer de consumenten aantoont dat een product voldoet aan de specifieke voedselveiligheidsvoorschriften van de Europese Unie

en dat product zich tegelijkertijd onderscheidt van de wereld buiten de Europese Unie. Daarom vraag ik u het speciale EU-logo te steunen.

Het tweede punt is de kwestie van de plaats van oorsprong. Het is een zeer goede zaak dat de Europese Unie nu een commissaris voor landbouw heeft in de persoon van de heer Dacian Cioloș, die het belang van lokale markten heeft begrepen en steunt. Alleen zo kunnen we immers de lokale en regionale smaken en de verscheidenheid aan voeding binnen Europa behouden, en tevens is het duidelijk dat het kwaliteitsbeleid, de plaats en de aanduiding van oorsprong cruciaal zijn in deze kwestie. Er was in dat verband wat ruzie met de Commissie en ik hoop van harte dat de nieuwe commissaris het eerdere standpunt niet meer steunt, namelijk dat we de beschermde oorsprongsbenamingen moeten samentrekken met de beschermde geografische aanduidingen. Dit levert soms problemen op, recentelijk bijvoorbeeld in het geval van Tokaj-wijn. Ik dank de commissaris dat een deel van de problemen is opgelost, terwijl een deel nog moet worden opgelost.

Het vierde element is het logo voor biologische producten. Hierover bestaat volledige overeenstemming. Ten slotte het vijfde element: enkele leden van de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling hebben het initiatief genomen om voor groente en fruit de strenge normen van vroeger opnieuw in te stellen. Ik wil graag terug naar de oorspronkelijke versie van het verslag van de heer Scottà. We moeten niet terugkeren naar de tijden waarin we bijvoorbeeld zelfs reguleerden hoe krom een komkommer moest zijn.

George Lyon, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil de heer Scottà feliciteren met zijn verslag.

Het verslag bevat vele prijzenswaardige elementen. Toch kunnen mijn collega's van de ALDE-Fractie en ik het verslag in de huidige vorm helaas niet ondersteunen tenzij er een of twee wijzigingen worden aangebracht.

Aan paragraaf 19, die gaat over zogenaamde 'gekke groenten', kunnen wij geen goedkeuring hechten. Ik vind het onzin dat bureaucraten in Brussel consumenten gaan vertellen dat ze alleen rechte bananen of rechte komkommers mogen kopen.

Het spreekt voor zich dat consumenten zelf moeten kunnen bepalen wat ze willen kopen. Ik hoop dus dat het Parlement zijn gezond verstand zal gebruiken en steun zal verlenen aan het gezamenlijk amendement van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie en de ECR-Fractie, dat voorziet in de afschaffing van deze "rechtbananenregels" en dat consumenten zelf laat beslissen of ze krom fruit en gebogen groenten willen eten of niet. Nogmaals, dit soort keuzes moeten consumenten zelf kunnen maken.

Marianne Fischer-Boel, de vorige commissaris, heeft reeds besloten de normen af te schaffen en ik mag hopen dat wij achter dat besluit blijven staan.

Verder zou ik graag zien dat paragraaf 16 wordt aangepast. Ik begrijp de roep om een EU-kwaliteitslogo, maar tenzij een dergelijk logo iets betekent voor de consument en toegevoegde waarde biedt aan de boeren is het wat mij betreft een zinloze exercitie. Een

EU-kwaliteitslogo moet de consument aanspreken en moet ook iets opleveren voor de agrarische gemeenschap. Is dit niet het geval, dan heeft het geen zin. Het is niet de moeite waard en niets wijst erop dat Europese consumenten behoefte hebben aan een dergelijk logo.

Tot slot wordt in paragraaf 62 wat kritiek geuit op particuliere certificeringsregelingen, waarmee in Schotland grote successen zijn behaald. Ik vind het positief dat boeren op vrijwillige basis waarde toevoegen aan hun producten middels kwaliteitsgarantiesystemen, en we zouden deze boeren dan ook moeten ondersteunen en niet ontmoedigen.

Ik hoop dat we met de stemming van morgen een aantal wijzigingen zullen zien in dit verslag. Is dit het geval, dan kunnen we onze goedkeuring verlenen aan het verslag met daarin de ingestemde amendementen.

Alyn Smith, namens de Verts/ALE-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik sluit mij aan bij een groot deel van de opmerkingen van mijn Schotse collega – hoewel geen fractiegenoot – George Lyon. Dit verslag bevat veel bewonderenswaardige elementen en ook enkele punten die mijns inziens wat beter kunnen. We hebben een aantal punten voor het voetlicht gebracht en ik wil het nu hebben over slechts twee van deze punten.

Ik, en een aantal anderen met mij, denken dat consumenten willen weten waar hun voedsel vandaan komt. Wij vinden dat het verstrekken van deze informatie verplicht moet worden gesteld, en dus vervangt amendement 4, over precies dit punt, een nogal zwakke formulering door een veel striktere eis, namelijk dat

informatieverstrekking middels etikettering betreffende 'de ligging van het landbouwbedrijf' waar mogelijk verplicht moet worden, omdat onze consumenten dat graag zien.

Net als mijn collega wil ik het ook even hebben over amendement 3, dat een streep zet door de poging om opnieuw omslachtige en onwerkbaar regels in te voeren betreffende de rechtstreekse verkoop van fruit en groente aan de consument. Pas vorig jaar hebben we besloten deze regels af te schaffen en hoewel consumenten hier weinig van hebben gemerkt, was en is het voor de producenten wel degelijk een verbetering. Elke poging om die regels te herintroduceren zou de verwerkers, de winkelketens en de supermarkten in wezen weer een nieuwe stok geven om de producenten mee te slaan, en de consumenten zouden er niet direct van profiteren.

Dit verslag belooft dus veel goeds. Ik sluit mij aan bij de opmerkingen van de heer Lyon over het EU-kwaliteitslogo. Ik denk dat dit voorstel meer te maken heeft met de ambities van dit gebouw dan met de wensen van onze consumenten. Als het logo onder consumenten geen vruchtbare grond vindt, moeten we ervan afzien en het plan vervangen door een regeling waarbij producenten verplicht worden de herkomst van hun producten te vermelden op het etiket, en dat is ook wat onze consumenten willen.

De amendementen zijn constructief. Ik hoop dat ze in goede aarde zullen vallen en dat de collega's ze morgen zullen steunen.

James Nicholson, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil graag mijn waardering uitspreken voor dit uitstekende verslag van de rapporteur.

Dit verslag bevat veel goede ideeën en ik ben het volledig met de rapporteur, de heer Scottà, eens dat het uitermate belangrijk is dat Europese producenten zorgen voor toegevoegde waarde en het potentieel van hun producten maximaliseren. We moeten er altijd naar streven de mogelijkheden van de Europese agrolevensmiddelenindustrie optimaal te benutten. Uiteindelijk zal dit onze concurrentiepositie verbeteren en de economie in plattelandsgebieden versterken.

In dit kader doet het mij deugd dat de heer Scottà aandacht heeft besteed aan de toekomst van de instrumenten BGA en BOB. Deze instrumenten genieten populariteit onder zowel consumenten als producenten. Ik ben het echter met de rapporteur eens dat het beheer en de toepassing ervan dienen te worden vereenvoudigd. Ook moeten we, als we de waarde van deze instrumenten in het buitenland willen waarborgen, zorgen voor meer bescherming vanuit derde landen.

Ik zou graag zien dat er meer producten uit mijn eigen regio's worden voorgedragen voor een BGA en hopelijk zal de Commissie een aantal van de suggesties om de aanvraagprocedure te vereenvoudigen overnemen, zodat we een toename van het aantal aanvragen vanuit mijn eigen regio in Noord-Ierland zullen zien.

Ik moet er echter op wijzen dat dit verslag bepaalde elementen bevat waar ik niet achter sta. Ik zie niets in de invoering van een EU-kwaliteitslogo, maar ben een voorstander van vermelding van het land van oorsprong. Feitelijk denk ik dat een dergelijk EU-kwaliteitslogo zal uitdraaien op een nutteloze verspilling van tijd en geld. Hetzelfde geldt voor het EU-logo voor biologische producten.

Ook maak ik mij zorgen over de amendementen die zijn goedgekeurd in de Commissie landbouw en plattelandontwikkeling en die oproepen tot de herinvoering van de marketingnormen voor fruit en groente. Sommige leden van het Europees Parlement proberen wanhopig deze normen weer op tafel te krijgen. Feit is dat deze regels vorig jaar zijn afgeschaft door de Commissie. Ik heb dit besluit met volle overtuiging gesteund en nu kunnen we de markt zijn eigen normen laten bepalen. Ik wil mijn collega's dan ook oproepen om de plenaire amendementen die mijn eigen fractie en andere fracties hebben ingediend, die zeer duidelijk en eenvoudig zijn, te steunen en deze punten uit het verslag te verwijderen.

Lorenzo Fontana, *namens de EFD-Fractie*. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, commissaris Ciolos, ik wil u bedanken voor de bemoedigende woorden die u zojuist hebt gesproken en ik bedank de heer Scottà voor het gevoelige werk dat hij heeft verzet voor dit belangrijke verslag.

Ik denk dat men met het verslag waarover morgen wordt gestemd, de teelten en streekproducten uit alle gebieden en lidstaten van de EU wil beschermen en in waarde wil laten stijgen. Denk alleen maar eens aan het feit dat het land waar ik vandaan kom, Italië, 4 500 streekproducten kent. En deze rijkdom van ons grondgebied willen wij koste wat kost behouden.

Wij begrijpen goed dat de weg naar perfectie nog lang is, maar de boodschap die we moeten overbrengen is dat onze landbouwers alleen dankzij de kwaliteit van Europese producten de mogelijkheid zullen hebben om daadwerkelijk te concurreren op de wereldmarkt. Ook rekening houdend met de wereldwijde crisis

die wij op dit moment helaas doormaken, kunnen we niets anders doen dan ons richten op het behoud van kwaliteit, traceerbaarheid en transparantie ten aanzien van informatie over landbouwproducten.

Het is belangrijk om van elk gewas te weten welke vorm van bewerking wordt toegepast en wat de herkomst van het gewas is. Het is namelijk goed dat consumenten weten of de appel die ze eten geteeld is in bijvoorbeeld mijn regio – in Verona of Veneto – en dat dus in de gehele productieketen de EU-regelgeving is nageleefd of dat zij daarentegen een appel eten die in China is geproduceerd en waarvan we alleen weten dat China de regels en goede praktijken waar de Europese landbouwers zich aan houden, vaak zelfs niet in de verste verte naleeft.

Diane Dodds (NI). - (EN) Mevrouw de voorzitter, dank u voor deze gelegenheid om het woord te voeren over dit zeer belangrijke punt.

Consumenten eisen terecht dat het voedsel dat ze kopen veilig en traceerbaar is en dat het geproduceerd is overeenkomstig strenge normen. Ik ben voorstander van een systeem op grond waarvan het land van oorsprong dat dergelijke normen bevordert op het etiket wordt vermeld, en ik verwacht dat dit voor de meeste consumenten en belanghebbenden in de sector acceptabel zou zijn. Uiteraard staat of valt een dergelijk beleid met promotie en marketing. We moeten streng optreden tegen eventuele namaak, waarbij producten onterecht van een bepaald etiket worden voorzien.

Net als veel van mijn collega's in dit Parlement zie ik geen heil in een EU-kwaliteitslogo. Ik denk dat een dergelijk logo amper betekenis zou hebben en dat consumenten er niets mee op zouden schieten. Vermelding van het land van oorsprong, en zelfs geografische aanduidingen, zijn belangrijk omdat ze lokaal produceren, lokaal erfgoed en het behoud van lokale technieken bevorderen, en gebieden beschermen die afhankelijk zijn van de productie van een bepaald product.

Ik kom uit Noord-Ierland, een netto-exporteur van landbouwproducten. Daarom wil ik dat een eventueel etiketteringssysteem zorg draagt voor een gelijk speelveld. Als de export van producten uit landen als het mijne negatief wordt beïnvloed, zou dat desastreuze gevolgen hebben voor de sector. Net als andere collega's wil ik de reeds beschikbare kwaliteitsgarantiesystemen ondersteunen en stimuleren als onderdeel van de algemene lokale aanduiding.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, waarde collega's, voor Europese boeren is de productie van kwalitatief hoogwaardige producten van fundamenteel belang. Het staat voor mij buiten kijf dat er een relatie moet bestaan tussen de kwaliteit van een product en de herkomst van de grondstof hiervan. Daarom zie ik een verplicht kwaliteitslabel als een belangrijke kans voor onze boeren. De kwaliteit heeft als centrale factor in de totale voedselketen een beslissende invloed op de waarborging van het concurrentievermogen van de voedselproducenten in de Europese Unie. Juist de productie van hoogwaardige levensmiddelen kent een lange traditie en deze biedt in veel plattelandsgebieden met beperkte alternatieve productiemogelijkheden vaak de enige afzetmogelijkheid en de enige mogelijkheid om in het levensonderhoud te voorzien.

Om deze hoge kwaliteit te garanderen zijn ook zeker controles en objectieve criteria nodig. Het is echter ook een feit dat economische overwegingen van consumenten een rol spelen. Kwaliteit heeft een prijs en de boeren hebben een fatsoenlijk inkomen nodig. De consument heeft evenwel de vrijheid om een gunstig geprijsd product te kopen, ook al kiest hij daarmee vaak voor een product van mindere kwaliteit. Eén ding moet echter duidelijk zijn: de consument moet die vrijheid hebben en ook echt op grond van objectieve en duidelijke criteria kunnen beslissen.

We moeten ons hier ook inzetten voor de algehele bewustmaking van de consument. We hebben beschermde geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen nodig. We hebben de invoering nodig van een gereguleerde en beschermde aanduiding voor producten uit berggebieden en uit gebieden waar geen gentechniek wordt gebruikt. We hebben echter ook aanduidingen nodig voor gegarandeerd traditionele specialiteiten en ecologische landbouw. Die moeten in ieder geval blijven bestaan.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, vandaag is in Europa een nieuwe fase aangebroken in het nadenken over het onderwerp kwaliteit. Kwaliteit is niet alleen bedoeld als garantie voor de consument, maar zet bovenal onze producenten ertoe aan om concurrerender te worden op een markt die veel omvangrijker en concurrerender is.

Wat onze bedrijven nodig hebben, is dat er op de markt erkenning is voor de onderscheidende en kwalitatieve elementen van hun aanbod. In die zin – en dat komt ook als wenselijk naar voren uit het verslag van de heer

Scottà, die ik bij deze ook bedank – maken we vorderingen bij het garanderen van in de eerste plaats meer informatie over oorsprong, samenstelling en kenmerken van het productieproces.

Tegelijkertijd is het van fundamenteel belang, mijnheer de commissaris, dat de Europese regelgeving de organisaties die zijn belast met de bescherming en de promotie van kwaliteitsproducten toestaat om hun aanbod te plannen en om hun productiepotentieel aan te passen aan de vraag op de markt, op grond van eerlijke en niet-discriminatoire beginselen.

Wij hopen dat de aanneming van het verslag het startsein is voor de definitieve bekrachtiging van kwaliteit als de steunpilaar van de Europese strategie voor de landbouw- en levensmiddelensector en dat de Commissie de voorstellen van onze commissie serieus in overweging neemt, zodat een van de belangrijkste sterke punten van de Europese landbouw kan worden omgezet in een waardevol concurrentievoordeel.

John Stuart Agnew (EFD). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, mag ik om te beginnen aangeven dat ik belang heb bij dit onderwerp? Ik ben namelijk eierenproducent.

Bij de tenuitvoerlegging van regelgeving is het essentieel dat dit op eerlijke wijze gebeurt, en dat daarbij een gemeenschappelijke norm wordt toegepast. De Britse eierenindustrie zal spoedig worden getroffen door een crisis die door de EU is veroorzaakt. Met ingang van 1 januari 2012 mogen er geen eieren meer worden geproduceerd in legbatterijen. Het verbod geldt niet voor eieren uit Roemenië of Bulgarije, en mogelijk ook andere landen die tijdelijke immuniteit genieten uit hoofde van hun toetredingsverdragen.

Zolang het om verwerkte eieren gaat, mogen deze landen legbatterijeieren exporteren die zijn geproduceerd na de inwerkingtreding van het verbod in het Verenigd Koninkrijk.

Van Britse eierenproducenten, die enorme investeringen hebben gedaan in alternatieve systemen, wordt verwacht dat zij vanuit een achtergestelde positie de concurrentie aangaan met geïmporteerde producten die veel goedkoper kunnen worden geproduceerd.

Ten eerste sta ik erop dat deze importproducten worden voorzien van een duidelijk etiket, en ten tweede eis ik dat we per direct een extra nummer, namelijk 'vier', in het leven roepen voor eieren die zijn geproduceerd met gebruikmaking van koloniesystemen. Alleen dan kunnen consumenten een bewuste keuze maken.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mijnheer Scottà, ik vind het heel symbolisch, mijnheer de commissaris, dat u zich tijdens uw eerste optreden in dit Parlement nu juist over kwaliteitsbeleid moet uitspreken.

Ik denk dat wij dezelfde aanpak voorstaan als het om deze kwaliteitsproducten gaat. Ja, deze producten zijn een kans voor onze meest kwetsbare gebieden. Ja, zij zijn een middel om ondernemers in een gebied, in het bijzonder landbouwers, dynamischer te maken. Ja, hiermee wordt een krachtig signaal over ons landbouwmodel uitgezonden aan de Europese consumenten, maar ook aan consumenten over de gehele wereld. Bordeauxwijn, Parmaham, bepaalde Spaanse vleessoorten: deze producten reiken veel verder dan de grenzen van onze landen afzonderlijk, veel verder dan de Europese grenzen.

De ontwerpresolutie die wij morgen ongetwijfeld zullen aannemen, mijnheer de commissaris, biedt u meer ambitie met betrekking tot dit beleid inzake kwaliteitsproducten, inzake producten die herkenbaar zijn aan de hand van verschillende kenmerken. Het Europese beleid moet duidelijker zijn; het moet de producenten beschermen tegen overname door bepaalde grote industriële of distributieconcerns, die de producenten uiteraard de winst afhandig willen maken van de toegevoegde waarde die deze producten hun opleveren.

Tijdens de hoorzitting heb ik uw aandacht gevestigd op de noodzaak om organisaties die in het bijzonder houder zijn van oorsprongsbenamingen algehele bevoegdheid te geven voor het beheer van hun producten. Het beheer van productierechten is een fundamenteel aspect van het beleid inzake kwaliteitsproducten. Bovendien heeft onze commissie vrijwel unaniem een amendement van deze strekking goedgekeurd.

Ik zou graag willen reageren op onze Britse collega's met betrekking tot punt 19 over groenten en fruit. Wij mogen er inderdaad niet op achteruit gaan, geachte collega's, maar wij moeten evenmin dulden dat het beleid inzake groenten en fruit een enorme leemte vertoont, waardoor de distributeurs momenteel heer en meester zijn. Laten wij dit amendement gezamenlijk opvatten als een oproep om een nieuwe middenweg te vinden.

Mijnheer de commissaris, u kunt ons al zeer snel overtuigen van uw enthousiasme voor dit specifieke beleid, dat de consument een ander beeld geeft van de landbouw. Legt u ons nu een goede tekst voor. Doet u dit alstublieft snel; wij hebben vertrouwen in u.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, de kwaliteit van de landbouwproducten is een essentiële factor in de voedingsmiddelenketen en een belangrijke troef om het concurrentievermogen van de Europese producenten te ondersteunen. Dit alles staat in het verslag-Scottà, waarin ook andere overwegingen staan die de Commissie zal moeten meenemen bij het ontwikkelen van dit beleid.

Het EU-kwaliteitslogo is een teken van de verplichtingen waaraan onze producenten zich gebonden hebben met betrekking tot de productievereisten binnen de Europese Unie en moet derhalve uitsluitend zijn voorbehouden aan landbouwproducten die in de Europese Unie geproduceerd zijn.

De geografische aanduidingen moeten een betere bescherming genieten, zowel in de Wereldhandelsorganisatie als in de onderhandelingen over bilaterale overeenkomsten, en er moet een Europese regelgeving inzake geïntegreerde productie worden opgesteld die deze duurzamere productiemethode zichtbaarder maakt en de huidige normen in de lidstaten harmoniseert.

Ten slotte dienen we ook rekening te houden met de onevenwichtigheden die zich voordoen in de afzetketen, met het belang van het kunnen rekenen op sectorale handelsnormen en met de noodzaak om Europese richtlijnen op te stellen voor goede praktijken met betrekking tot de uitvoering van regelingen inzake de kwaliteit van landbouwproducten en de wederzijdse erkenning van die regelingen.

Hiermee doel ik met name op de controle van de particuliere certificeringsregelingen die vaak gebruikt worden als vereiste voor toegang tot grote distributiemarkten.

Timo Soini (EFD). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, het is zeer belangrijk door te dringen tot de kern van deze zaak, namelijk dat landbouw gebaseerd op gezinsbedrijven een lokaal karakter heeft, werkgelegenheid biedt, regio's versterkt, humaan is en rekening houdt met aspecten van dierenbescherming. Het unieke en hoogwaardige product dat op die manier ontstaat, is succesvol in Europa en de wereld.

Het is belangrijk waar een product vandaan komt. Plaatselijke specialiteiten zijn van onschatbare waarde. In de regio in Finland waar ik vandaan kom, wordt een heerlijke geitenkaas gemaakt. Die kan ik u allen aanbevelen. Overal in Europa zijn dergelijke specialiteiten te vinden. Wij moeten ervoor zorgen dat zij hun weg naar de markt vinden.

Nu wij hier een nieuwe commissaris hebben, wil ik hem zeggen dat het mogelijk moet zijn overal in Europa landbouw te bedrijven. Als wij dit beseffen, dan gaan wij een uitstekende toekomst tegemoet met veilig en zuiver voedsel uit Europa.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, nogmaals wil ik de rapporteur hartelijk bedanken voor zijn goede verslag. Dat de Europese landbouw zich staande kan houden in de internationale concurrentie is vooral te danken aan zijn hoogwaardige landbouwproducten. Deze dragen aldus wezenlijk bij aan de ontwikkeling van het platteland in de Europese Unie. De landbouwproducten van de Europese Unie voldoen nu al aan hoge kwaliteitseisen. De Europese normen gelden wereldwijd als zeer hoog. Helaas zijn nog niet alle consumenten zich hiervan bewust. Daarom is het van belang dat het kwaliteitsbeleid en tegelijkertijd ook het voorlichtingsbeleid van de Europese Unie wordt verbeterd. Hierdoor worden de producenten aangespoord om zich nog actiever op de kwaliteit en de voedselveiligheid te richten.

De consument heeft het recht om in de EU onbezorgd en zonder wroeging van landbouwproducten te kunnen genieten. Een vrijwillige aanduiding „Made in de Europese Unie“ en een verplichte regionale aanduiding en een verplicht bewijs van oorsprong sluiten elkaar niet uit.

Anderzijds moeten we maat houden als het om de grootte van de verpakking en de geometrische vorm van landbouwproducten gaat. De Europese Unie is er niet om zich met de kromming van komkommers bezig te houden. Hetzelfde geldt voor de grootte van pizza's. Op dit punt wil ik zeer nadrukkelijk voor overregulering waarschuwen. Wie voor regionale economische kringlopen is, zet in op kwaliteit en niet op krommingsfactoren. Wanneer de industrie de uniforme augurk in een uniforme pot met een uniform gewicht wil, is dat de zaak van de industrie en niet van de Europese Unie of het Europees Parlement. Laten we ons daarom richten op kwaliteit en niet op verpakkingseenheden.

Ik vertrouw hier op het gezond verstand en de wijsheid van het Europees Parlement en op onze nieuwe landbouwcommissaris, de heer Ciolos.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Ten eerste wil ik de rapporteur gelukwensen met het verslag over het kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten.

De eisen van de markt nemen toe in aantal en zijn divers van aard. In de Europese Unie gaat het met name om hygiëne en voedselzekerheid, gezondheid en voedingswaarde, naast bepaalde maatschappelijke eisen.

Daarnaast hebben consumenten steeds meer aandacht voor de bijdrage van de landbouw aan duurzaamheid, klimaatverandering, voedselzekerheid, biodiversiteit, dierenwelzijn en watergebrek.

Tegenover deze nieuwe commerciële uitdagingen is kwaliteit het belangrijkste voordeel van de Europese boer. De Europese Unie heeft het voordeel van de kwaliteit dankzij een zeer hoog veiligheidsniveau over de hele voedselketen heen, dat verankerd is in de vigerende wetgeving en waaraan zowel boeren als producenten hebben bijgedragen.

Er bestaat echter een aantal aspecten dat de kwaliteit kan verhogen. Ik ben van mening dat de Europese Unie de plicht heeft om kwaliteitsproducten te bevorderen, maar ook om deze op internationaal niveau te beschermen. Tegen deze achtergrond acht ik het noodzakelijk dat er een striktere controle wordt toegepast op bioproducten uit derde landen. Hierdoor wordt een eerlijke concurrentie gegarandeerd tussen bioproducten uit Europa en die uit derde landen.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, de kwaliteit van landbouwproducten is een prioriteit voor de consumenten. Daarvoor is het echter noodzakelijk het concurrentievermogen van de producent te versterken en steun te verlenen aan productiegebieden. Daarom worden inspanningen ondernomen om de kwaliteit te verankeren door middel van onder meer etikettering.

De communautaire wetgeving beperkt zich echter tot verplichte etikettering van de plaats van productie voor bepaalde producten, die daarmee een speciale behandeling krijgen. Landbouwproducten met grote voedingswaarde die prioritair zijn voor de consument worden erbuiten gelaten. Daarom vragen wij het Parlement om een consequentere en logischere houding aan te nemen ten aanzien van de bescherming van de belangen van de consument en te kiezen voor verplichte etikettering van de plaats van productie voor alle landbouwproducten, met inbegrip van verwerkte producten met slechts één ingrediënt, zoals melk.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Het kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten kan een oplossing zijn voor veel landbouwbedrijven. Voor veel boerenbedrijven kan de oriëntatie op kwaliteit in plaats van kwantiteit voordelen op lange termijn brengen. Daarom heeft de Europese Unie op dit terrein coherent beleid nodig, dat tegelijkertijd Europese landbouwbedrijven de mogelijkheid geeft om concurrerend te zijn op de internationale markt. Tegen deze achtergrond is het verslag-Scottà welkom, net als het pakket dat commissaris Ciolos heeft aangekondigd.

Om de doelstellingen met betrekking tot kwaliteit te behalen hebben we daarnaast ook iets anders nodig: een krachtig gemeenschappelijk landbouwbeleid voor de toekomst en een consistente begroting. Een kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten en een kleinere Europese landbouwbegroting zijn twee onverenigbare noties.

Daarnaast is er behoefte aan voldoende instrumenten voor de landbouw om het kwaliteitsbeleid te ontwikkelen, en niet in de laatste plaats aan gelijke kansen tussen boeren uit oostelijke en westelijke lidstaten.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, beste collega's, geachte commissaris, in de discussie over het kwaliteitslogo en de verplichte oorsprongs aanduiding voor voedsel mogen we niet vergeten dat onze beleidsbeslissingen praktisch uitvoerbaar moeten zijn. Ik zie niet hoe amendement 4 en 5 praktisch uit te voeren zijn en daarom zal ik die amendementen verwerpen.

Kwaliteitslogo's moeten, indien ze vrijwillig worden toegepast, in principe positief worden beoordeeld. Ze bieden producenten en verwerkers de mogelijkheid om succesvol te zijn in een nichemarkt. We moeten echter bedenken dat veel vrijwillige particuliere logo's door de marktdominantie van enkele handelsketens tot quasi-standaard zijn verheven. Daardoor hebben producenten en verwerkers minder ondernemingsvrijheid en wordt ook de keuzemogelijkheid voor de consument beperkt.

Iets soortgelijks geldt voor een verplichte oorsprongs aanduiding voor landbouwproducten, zoals bijvoorbeeld melk. De omzetting van deze eis zou in de landbouw en de verwerkende industrie technisch nauwelijks haalbaar zijn. We moeten uitkijken dat goede bedoelingen niet in buitensporige bureaucratie ontaarden.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou de aandacht willen vestigen op het belang van punt 9 in het verslag van de heer Scottà waarin wordt benadrukt dat de Europese Commissie bij de WTO-onderhandelingen moet trachten tot overeenstemming te komen over andere dan zuivere handelsoverwegingen, zodat gegarandeerd is dat ingevoerde landbouwproducten op het gebied van

voedselveiligheid, dierenwelzijn en milieubescherming aan dezelfde eisen beantwoorden als die welke gelden voor landbouwproducten die in de Unie zijn geproduceerd.

Het probleem is dat het Europees Parlement hiermee waarschijnlijk al voor de honderdvijftigste keer heeft gezegd dat voor importeurs dezelfde eisen moeten gelden als voor producenten in de Europese Unie. Aan deze eis wordt echter geen gevolg gegeven. We hebben nog steeds te maken met een situatie waarin onze producenten, landbouwers en fabrikanten aan strenge en dure normen moeten voldoen, terwijl importeurs deze verplichtingen naast zich neerleggen. Dit leidt tot oneerlijke concurrentie. Zoals terecht wordt opgemerkt in het verslag, moet hier dringend verandering in komen.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, controle op levensmiddelen is een utopie. Controledruk en de gevolgen daarvan waarschijnlijk ook. Daarmee zitten we in de problemen! Bij gezondheidsrisico's zouden autoriteiten weliswaar moeten waarschuwen, maar verplicht is dat niet. Waar dat toe kan leiden, hebben we onlangs gezien bij het listeria-kaasschandaal. De levensmiddelencontroleurs hebben vaak met gebrekkige etikettering te kampen – en zij niet alleen, maar ook de consumenten. Door de wirwar van etiketten weten die echt niet meer waar ze aan toe zijn. Er staat dan bijvoorbeeld 'boer' op de verpakking, hoewel het product industrieel verwerkt is. Of er staat bijvoorbeeld 'afkomstig uit Oostenrijk', terwijl de ingrediënten dan overal vandaan komen.

Kwaliteitsbewuste klanten zijn bereid om meer te betalen voor hoogwaardige levensmiddelen. De vraag is nu hoe lang dit nog het geval zal zijn, wanneer ook hier malafide handelaren actief zijn. Wanneer controlesystemen op kleine bedrijven zijn toegesneden en er nauwelijks op de grote ecologische bedrijven wordt gelet, deugt het hele systeem niet.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, u hebt vandaag gezegd dat deze producten met een oorsprongs aanduiding een speerpunt vormen. U hebt gelijk. Dat geldt vooral voor producten die onder moeilijke omstandigheden, bijvoorbeeld in berggebieden, zijn geproduceerd en waarvoor hogere marges nodig zijn. Daarom is het etiket 'afkomstig uit een berggebied' bijzonder belangrijk.

Ik wil graag twee punten aanroeren. Ik denk dat men bij zulke producten de boeren de kans moet bieden om zich te organiseren in beroepscommissies en in steunverlenende consortia en om daar ook marktbeslissingen te nemen. Hierbij zou geen sprake zijn van een inbreuk op de mededinging, en als dat wel het geval is, dan is het in elk geval een veel minder ernstige inbreuk dan de concentratie van handelsketens in de afgelopen jaren.

Ten aanzien van de kwaliteitsnormen waarover al veel is gezegd, kan ik zeggen dat ik de discussie in de pers ken en op de hoogte ben van de discussie over de kromme komkommers. De producenten willen echter dat deze regels er zijn en ze hebben ze ook nodig. Dat moeten we in de discussie en bij de stemming van morgen ook bedenken.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) De mechanismen voor certificatie kunnen bijdragen tot de nodige extra waardering voor het werk dat landbouwers verrichten door meer inkomsten voor ze te genereren en door de voedselveiligheid en de kwaliteit te bevorderen. De huidige procedures voor certificatie zijn echter heel complex en traag en bovenal duur, wat tot zeer negatieve resultaten heeft geleid, vooral voor kleine en middelgrote landbouwbedrijven. De productiekosten zijn namelijk gestegen, en de verdeling van de inkomsten over de componenten van de waardeketen zijn door het inlassen van nog een agent nog eens ongunstiger geworden voor de producent.

Daarom, en met het oog op een efficiënte garantie van transparantie, kwaliteit en zekerheid voor de consumenten, moet certificatie in handen komen van openbare instanties. En certificatie mag voor de producent geen extra kosten meebrengen.

Het is echter eerst en vooral zo dat een op kwaliteit gericht beleid betekent dat we een heel ander landbouwbeleid zullen moeten voeren. En dat kan via een grondige herziening van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, en wel zodanig dat zowel landbouwers als consumenten gevrijwaard blijven van de deregulering van de wereldhandel en de ongeremde liberalisering van de markten. We moeten dat ofwel via bilaterale overeenkomsten proberen te bereiken, ofwel in het kader van de WTO.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) De landbouwproductie van de Europese Unie is welbekend en wordt op de internationale marktplaats gewaardeerd om haar hoge kwaliteit. Met het oog op de vooruitzichten voor de toekomst van het gemeenschappelijk landbouwbeleid moet naar mijn overtuiging productiekwaliteit het centrale doel voor de toekomst blijven. Hoogwaardige landbouwproducten zijn niet alleen ons visitekaartje

op de mondiale markt, ze zijn ook van cruciaal belang voor het economische en sociale leven van de EU-regio's. Er moet een kwaliteitsbeleid in het leven worden geroepen dat begrijpelijk is voor alle consumenten in de Europese Unie. Daarvoor is meer duidelijkheid over productcertificering en –etikettering geboden. Als wij de productie van kwalitatieve landbouwproducten willen beschermen, moeten wij heldere regels vastleggen voor de etikettering van producten die genetisch gemodificeerde organismen kunnen bevatten. Dit punt is met name relevant geworden sinds de Commissie heeft besloten de verwerking van genetisch gemodificeerde aardappels toe te staan in varkensvoer. Zolang wij de etiketterings- en certificeringsnormen van deze producten niet hebben vastgelegd, zullen er gevaren zijn voor het toekomstig EU-beleid inzake voedselkwaliteit en voor de gezondheid van ons allen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, dankzij de instrumenten van het gemeenschappelijk landbouwbeleid kenmerkt de landbouwmarkt in de Europese Unie zich door een aanbod van landbouwproducten en levensmiddelen van hoge kwaliteit. Strikte normen, een adequate voedselkwaliteit en een voldoende aanbod zijn essentiële onderdelen van de voedselveiligheid die bijzonder belangrijk is.

Het is van belang dat de informatie over de kwaliteit van producten de consument bereikt. Wij weten dat ieder product dat op de markt wordt toegelaten aan minimumnormen moet voldoen. Wanneer de kwaliteit van een bepaald product hoger is dan door deze minimumnormen wordt voorgeschreven, moet dit op het product worden vermeld om de concurrentiepositie ervan te verbeteren. Aldus wordt de aandacht gevestigd op zijn meerwaarde, waarvoor de consument dan ook een correcte prijs moet betalen.

Andere belangrijke informatie die ook op voedingsmiddelen terug te vinden zou moeten zijn, is de plaats van oorsprong en verwerking van het onbewerkte product. Consumenten dienen te weten wat ze kopen en waarvoor ze betalen. Het ontbreken van deze informatie verzwakt de concurrentiepositie van landbouwproducten en levensmiddelen die in Europa geproduceerd en verwerkt worden ten opzichte van ingevoerde goederen, die worden vervaardigd zonder daarbij aspecten als dierenwelzijn, milieueisen en de sociale normen van werknemers in acht te nemen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, het geslaagde verslag van de heer Scottà staat geheel in het teken van consumentenbescherming. Inderdaad verdienen veiligheid en onschadelijkheid van landbouwproducten de hoogste prioriteit. Ik wil erop wijzen hoe belangrijk het is dat de oorsprongsaanduiding van levensmiddelen wordt verbeterd. Op ieder landbouwproduct van de EU moet de oorsprong van de grondstof duidelijk aangegeven zijn. De consument mag niet met etiketten worden bedrogen. Neem China: geïmporteerde pitten komen naar Oostenrijk en dan wordt daar de zogenaamde geperste 'pittenolie' verkocht. Of, nog erger, vetgemeste dieren worden onder onwaardige omstandigheden dwars door Europa getransporteerd om bijvoorbeeld de zogenaamde 'Tiroler spek' te produceren. We moeten ons daarom op de regionale voorzieningen richten en in het belang van onze consumenten en van onze boeren moeten lokale boeren en kleine slaggers worden gesteund.

Mariya Nedelcheva (PPE). - (BG) Mevrouw de voorzitter, mijnheer de commissaris, geachte collega's, ik wil collega Scottà gelukwensen met zijn rapport, waarmee een helder signaal wordt afgegeven dat het Europees Parlement van zins en ook vastbesloten is om in het aanstaande debat rond de toekomst van het GLB als een sterke deelnemer op te treden. Ik verwelkom het voorstel om een logo te ontwerpen waaruit duidelijk blijkt dat een bepaald product uitsluitend in Europa is geteeld en verwerkt. Voor mij is dat een teken te meer van steun aan onze producten en een bijzondere garantie voor de hoge kwaliteit daarvan.

Volgens mij dient het systeem van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen te worden toegepast. Daarmee beschermen wij het eigen karakter en de specifieke kenmerken van de verschillende regio's en geven wij de mensen het gevoel dat hun producten op de markt herkenbaar zijn en worden gewaardeerd. Daarom ben ik van mening dat wij het instrument van 'gegarandeerde traditionele specialiteiten' moeten handhaven, en ik zie daarin een goed voorbeeld van onze diversiteit en eenheid. Er is niets mis mee wanneer we weten dat we feta uit Griekenland, witte gekruide kaas uit Bulgarije of mozzarella uit Italië eten. Voedselkwaliteit en voedselveiligheid vormen een van de meest wezenlijke uitdagingen waarvoor wij in de toekomst worden gesteld. Laten wij de kwaliteit en het concurrerend vermogen van onze producten handhaven en onze producenten en agrariërs een behoorlijk inkomen en een fatsoenlijk bestaan garanderen.

Ik dank u voor uw aandacht.

Dacian Cioloș, lid van de Commissie. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik ben niet van plan om alle kwesties die hier aan de orde zijn gesteld door te nemen, vooral omdat er morgen een stemming plaatsvindt, maar ik zou niettemin bepaalde aspecten die herhaaldelijk in de betogen zijn teruggekomen, willen onderstrepen.

Wat de samenvoeging van de verschillende stelsels voor de registratie van geografische aanduidingen betreft, heb ik alle begrip voor de bezorgdheid van sommige leden van het Parlement. Ik kan u verzekeren dat het niet mijn bedoeling is om iets dat werkt, dat functioneert en waaraan de consumenten gehecht zijn, af te breken. Wij moeten het systeem ter bescherming van de kwaliteit alleen begrijpelijker en coherenter maken, temeer omdat wij er, in het kader van de internationale onderhandelingen, naar streven om erkenning te krijgen voor deze systemen.

Deze systemen moeten dus in ieder geval duidelijk en gemakkelijk te begrijpen zijn voor onze partners, zodat ze herkenbaar zijn. Ik ben er dus niet op uit om samen te voegen omwille van het samenvoegen. Wij zullen uiteindelijk een systeem vinden waarmee wij de zaken kunnen vereenvoudigen, zonder afbreuk te doen aan dingen die al duidelijk herkenbaar zijn voor de consumenten.

Wat het Europese kwaliteitslogo betreft, zullen wij ook in dit Parlement moeten discussiëren en bekijken welke doelstellingen wij met dit logo willen bereiken. Is het uitsluitend bedoeld als teken van eerbiediging van de basisnormen die alle Europese landbouwers naleven en die ook bij importproducten worden nageleefd? Alle ingevoerde agrolevensmiddelen – ik wil dit graag onderstrepen – moeten namelijk voldoen aan de minimale normen op het gebied van voedselhygiëne en -veiligheid die bij onze eigen producten in acht worden genomen.

Wij moeten dus bekijken wat de beste manier is om onze producten duidelijk te onderscheiden van de andere producten. Is een EU-logo nodig of is het beter de plaats van oorsprong en die van productie te vermelden? Wij moeten bekijken wat het beste mechanisme is, en daar zullen wij ons in ieder geval op bezinnen.

Wat geografische aanduidingen op internationaal niveau betreft, moet u weten dat ik mij ervoor inzet om dit systeem door onze partners erkend te krijgen. Wij proberen dit te bereiken tijdens de onderhandelingen in de Wereldhandelsorganisatie, maar ook telkens wanneer de gelegenheid hiertoe zich voordoet tijdens onderhandelingen over bilaterale overeenkomsten.

Wij zullen deze aanpak dus voortzetten en bovendien hoop ik tijdens mijn mandaat het communicatie- en promotiebeleid ten aanzien van deze kwaliteitstekens op het internationale vlak te kunnen versterken, want kwaliteit is een troef en kan als zodanig onze aanwezigheid op het internationale toneel versterken.

Wat betreft gereserveerde vermeldingen als "bergproduct", "eilandproduct", enzovoort, onderzoeken wij de mogelijkheid om dergelijke systemen in te voeren. Ook op dit punt moeten wij bekijken op welke manier dit kan plaatsvinden, zodat de vermeldingen geen extra kosten met zich meebrengen voor de landbouwers die ze willen toepassen.

Wat de verschillende beroepsorganisaties en hun rol in het beheer van de beschermde oorsprongsbenamingen (BOB's) betreft, zijn wij van plan, met name met betrekking tot melk – aangezien de meeste BOB's en beschermde geografische aanduidingen (BGA's) zich in deze sector concentreren –, om een onderzoek uit te voeren naar de invloed die de opheffing van de quota's zal hebben op de goede werking van deze systemen voor kwaliteitsbescherming, en ik hoop dat wij op basis van dit verslag kunnen bekijken welke maatregelen wij zo nodig moeten nemen.

Giancarlo Scottà, rapporteur. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren. Bedankt commissaris Ciolos. Ik wil beginnen door kort iets te zeggen over de aarde.

De aarde is datgene waarop we onze producten oogsten en we moeten hem behouden voor de toekomst en voor iedereen die dat ook moet gaan doen. Voortbordurend op deze eenvoudige gedachte ga ik verder met de producent, met degene die de aarde bewerkt en die waardering moet krijgen, ook van degene die gebruik gaat maken van de commerciële producten die hij of zij aantreft in de supermarkt of in een andere winkel. Het is daarom goed om respect te hebben voor de aarde, voor de producten, voor de eventuele bewerker, maar bovenal voor de consument.

Ten aanzien van de consument zou ik een voorstel willen doen waarvan ik niet weet of iemand het zou willen goedkeuren: waarom vragen we niet aan de consument wat hij wil weten? Zo zouden we te weten komen hoe een etiket dat de consument kan lezen en begrijpen eruit moet zien en wordt het etiket wellicht veel eenvoudiger dan de ingewikkelde etiketten die we nu hebben. Waarom mag een consument niet weten dat hij de keuze heeft tussen een liter melk uit Europa en een liter melk uit Brazilië? De consument zal zelf beslissen of de Braziliaanse melk beter is dan de melk die in de EU is geproduceerd.

In elk geval denk en hoop ik dat dit verslag voor commissaris Ciolos nuttig kan zijn bij het verstrekken van nadere details. Het doel is de keten te laten groeien die ik eerder heb omschreven: aarde, producent, eventuele

bewerker, consument, veiligheid en naast veiligheid bovenal ook kwaliteit. We hebben met elkaar gesproken over kwaliteit en ik denk dat we er allemaal voorstander van zijn om de kwaliteit van onze producten steeds verder te verbeteren, om lekker en gezond te kunnen eten.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), schriftelijk. – (IT) De kwestie van het kwaliteitsbeleid van landbouwproducten heeft een gezaghebbend en unaniem antwoord gekregen vanuit de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling van het Europees Parlement en zorgt er zodoende voor dat de geldende wetgeving nog vollediger wordt. Eindelijk krijgen de Europese landbouwers erkenning, dankzij de communautaire wetgeving inzake de kwaliteit van hun streekgebonden productie. Dit is een garantie dat ze worden beschermd tegen de mondialisering van markten en zorgt ervoor dat de "geïnformeerde" consument niet kiest voor producten zonder verplichte geografische herkomstaanduiding, producten zonder duidelijke certificering en producten waarbij de regels op het gebied van handel en bescherming tegen namaak niet zijn nageleefd. De consument zal bij zijn aankopen een keuze kunnen maken met volledige kennis van de regels die voor een gewenst product gelden. Het Europees Parlement zal blijven strijden tot landbouwers en consumenten zijn beschermd. De gezondheid van laatstgenoemden is afhankelijk van de kwaliteit van de productie van eerstgenoemden. Een door mij ingediend amendement inzake het beschermen van de eigenheid van producten, dat is goedgekeurd in de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling, geeft regio's "een essentiële rol als partners van producenten en met name producenten van traditionele en biologische producten" en vereist dat de regio's "betrokken zijn bij de erkenning en de promotie van producten met geografische aanduiding en traditionele en biologische producten". En met tevredenheid stel ik vast dat deze aanduiding wordt erkend.

Sergio Berlato (PPE), schriftelijk. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de kwaliteit van landbouwproducten is een onderwerp dat van essentieel belang is als het gaat om het informeren van kopers en consumenten over de kenmerken van een product en als het gaat om het geven van de blijvende garantie dat het aanschaffen van producten uit de Europese Unie staat voor het aanschaffen van producten van hoge kwaliteit die afkomstig zijn uit de verschillende regionale tradities van de Gemeenschap. In de loop van de jaren heeft het kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten een gefragmenteerde ontwikkeling doorgemaakt, die werd gekenmerkt door elkaar opvolgende sectorale instrumenten. De mondialisering van de markten en de economisch-financiële crisis die Europa heeft getroffen, hebben de landbouwsector niet gespaard. We moeten hiervoor een uitweg vinden door ons te richten op kwaliteit en veiligheid van onze producten. Het voortdurend streven naar kwaliteit moet een essentieel element vormen van de strategie die door de landbouw- en levensmiddelensector van de EU wordt gevolgd op de wereldmarkt. Daarnaast ben ik van mening dat het voorstel van de Commissie om een Europees kwaliteitslogo in te voeren voor producten die volledig geproduceerd en bewerkt zijn in Europa, serieus moet worden overwogen. Dit kwaliteitslogo zou namelijk een formele erkenning zijn van de inspanningen die de Europese landbouwers hebben verricht om hoge productienormen te handhaven. Ten slotte is het zeker wenselijk dat de wetgeving wordt vereenvoudigd om de bureaucratische last voor bedrijven te verminderen en tegelijkertijd te garanderen dat de kwaliteitsnormen die door Europese producenten zijn bereikt, worden gehandhaafd.

Robert Dušek (S&D), schriftelijk. – (CS) Het kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten is allesbehalve een statisch, van het overige landbouwbeleid losstaand geheel. Integendeel, het behoort deel uit te maken van de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, alsook van het beleid voor de aanpassing aan klimaatverandering, het behoud van biologische diversiteit, de veiligstelling van de energie- en watertoevoer, de bewerkstelling van goede levensomstandigheden voor dieren en tot slot van het Europees visserijbeleid. Het kwaliteitsbeleid ten aanzien van landbouwproducten kan mede helpen het concurrentievermogen van de Europese landbouw te verhogen en in deze tijden van crisis de opbrengsten uit de landbouw voor het platteland veilig te stellen door doelgericht te focussen op de kwaliteit van landbouwproducten en op hoogkwalitatieve voedingsmiddelen. Tevens is het van cruciaal belang ervoor te zorgen dat het kopen van EU-producten synoniem blijft staan voor het kopen van hoogkwalitatieve, van op de uiteenlopende Europese regionale tradities gebaseerde producten die geproduceerd zijn volgens de allerhoogste normen op het gebied van de voedselveiligheid. Ik sluit mij aan bij het Commissievoorstel inzake de invoering van een Europees kwaliteitslogo voor producten die uitsluitend uit de EU afkomstig en ook aldaar verwerkt zijn. De consument heeft de neiging om de verwerkingsplaats van voedingsmiddelen te verwarren met de oorsprong van een landbouwproduct. Daarbij dient er met nadruk op gewezen te worden dat juist de hele productiecycclus van verregaande negatieve invloed kan zijn op de kwaliteit en de

eigenschappen van een product. Verder ben ik, gezien het economische, ecologisch en sociale belang ervan voor de Europese landbouw, ingenomen met het behoud van het systeem voor de registratie van geografische aanduidingen en traditionele specialiteiten.

19. Bijeenkomst van de ministers van Werkgelegenheid van de G20 (Washington, 20-21 april) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over de bijeenkomst van de ministers van Werkgelegenheid van de G20 (Washington, 20-21 april 2010).

László Andor, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, volgens de nieuwste prognoses van de IAO en de OESO stijgt de werkloosheid in de geïndustrialiseerde landen nog steeds en zal deze zeker tot in 2011 blijven stijgen.

In de ontwikkelingslanden en de opkomende landen, op hun beurt, dreigen meer dan tweehonderd miljoen mensen in extreme armoede te vervallen. Daarmee zouden we uitkomen op bijna 1,5 miljard werklozen wereldwijd. Deze cijfers behoeven geen verdere toelichting. Het is zonneklaar dat de huidige crisis de vinger heeft gelegd op de pijnlijkste zwakke plekken van de steeds nauwer verweven wereldeconomie. Er leeft nu een duidelijke consensus, namelijk dat er wereldomspannende maatregelen nodig zijn om wereldomspannende problemen op te lossen.

Vorig jaar in Pittsburgh hebben de leiders van de G20 plechtig beloofd ervoor te zorgen dat met de economische groei ook de werkgelegenheid zal terugkeren. Dienovereenkomstig hebben zij besloten om een op werkgelegenheid gericht kader voor toekomstige economische groei te creëren.

Dat is allemaal heel positief. De Commissie staat volledig achter om het even welk kader voor maatregelen die kwalitatief goede banen centraal stellen in het herstelproces, en mensen overal ter wereld weer aan het werk helpen. Deze benadering weerspiegelt de onmiskenbare realiteit dat in de huidige mondiale economische crisis alles staat of valt met werkgelegenheid, aangezien economisch herstel zonder banen niet mogelijk is.

In Pittsburgh hebben de leiders van de G20 de Amerikaanse minister van Werkgelegenheid verzocht een vergadering te beleggen van ministers van Werkgelegenheid van de G20. Zij krijgen een mandaat om de evalueren hoe de mondiale werkgelegenheid er nu voor staat, en om te bespreken hoe genomen beleidsmaatregelen in het kader van de crisis hebben uitgepakt en of er nog aanvullende maatregelen noodzakelijk zijn. Daarnaast zullen de ministers spreken over beleidsmaatregelen op de middellange termijn voor de bevordering van de werkgelegenheid en de ontwikkeling van vaardigheden, over sociale beschermingsprogramma's en beste praktijken om ervoor te zorgen dat werkenden kunnen profiteren van de ontwikkelingen in de wetenschap en de technologie. Deze unieke vergadering zal plaatsvinden in Washington D.C. op 20 en 21 april. De Commissie en het Spaanse voorzitterschap zullen ook daaraan deelnemen.

De Commissie werkt in nauwe samenwerking met de IAO aan de voorbereidingen voor de vergadering, die ons een prachtig podium biedt om fatsoenlijk werk wereldwijd te promoten in naam van de Europese Unie. De toepassing van de internationaal erkende fundamentele arbeidsnormen van de IAO en inspanningen om elementaire sociale zekerheid te realiseren zijn in dit kader cruciaal. Bovendien omvat het mandaat van de G20-landen de ontwikkeling van een mondiale opleidingsstrategie voor de middellange termijn door de IAO en andere internationale organisaties.

De Commissie levert een aanzienlijke bijdrage aan deze inspanningen via het initiatief "nieuwe vaardigheden voor nieuwe banen". Dit maakt deel uit van het toonaangevend initiatief "een agenda voor nieuwe vaardigheden en banen" van de Europa 2020-strategie. De belangrijkste uitdaging in dit kader bestaat erin voorwaarts te gaan met een strategie om de mondiale beroepsbevolking te herscholen, arbeidsvaardigheden op een hoger plan te brengen en om de overgang van de ene baan naar de andere, en van school naar werk voor jonge mensen soepeler te laten verlopen.

De betrokkenheid van de sociale partners kan een aanzienlijke toegevoegde waarde creëren. We weten allen hoe effectief de Europese sociale dialoog kan zijn als het gaat om het verbeteren van het ontwerp van diverse maatregelen op het gebied van werkgelegenheid. De Commissie is bereid om deze ervaring te delen met de internationale partners van de Europese Unie. De Commissie zal het Parlement op de hoogte houden van de gemaakte vorderingen op de vergadering in Washington D.C.

De vergadering van de ministers van Werkgelegenheid van de G20 geeft ons de gelegenheid om nieuwe maatregelen te ontwikkelen die tezamen het beleidskader voor na de crisis zullen vormen. Deze nieuwe maatregelen en beleidsvormen kunnen ons helpen om op evenwichtige wijze uit de crisis te geraken door werkgelegenheid centraal te stellen in de herstelplannen, en kunnen ons helpen de nalatenschap van de crisis te doorstaan. Het doel is de leiders van de G20 te voorzien van de noodzakelijke inbreng en sturing voor de G20-toppen in Canada en Korea later dit jaar.

Elisabeth Morin-Chartier, *namens de PPE-Fractie.* – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, in de context van de huidige economische en financiële crisis dwingt deze top van de G20 ons te constateren dat een betere inzetbaarheid van werknemers het belangrijkste doel is dat wij moeten bereiken.

Dat is een noodzaak want er kan geen sprake zijn van sociale integratie zonder integratie op de werkvloer. Het enige motto en de enige doelstelling die wij dus nu, bij de voorbereiding van deze G20, met elkaar kunnen hebben, is de bestrijding van de werkloosheid.

Zoals u zojuist hebt gezegd, mijnheer de commissaris, is de werkloosheid in de Europese Unie en wereldwijd aanzienlijk gestegen. Wij zien echter duidelijk dat de ongelijkheid toeneemt en dat deze ongelijkheid nog in sterkere mate toeneemt onder jongeren, tijdelijke werknemers, migranten en vrouwen.

Als wij bijvoorbeeld zien dat 21,4 procent van de jongeren momenteel werkloos is, terwijl dit twee jaar geleden 14,7 procent was – hetgeen al substantieel was – dan is de snelheid waarmee dit percentage toeneemt zeer verontrustend.

Wij moeten dus met elkaar op Europees niveau en op mondiaal niveau – want het antwoord moet wel mondiaal zijn – convergentie- en integratiestrategieën opstellen, waarin expliciet erkend wordt dat een dynamisch sociaal en cohesiebeleid de pijler vormt voor de ontwikkeling van onze maatschappij.

Ik wil tevens wijzen op het wereldwijde pact voor banen van de Internationale Arbeidsorganisatie, dat een adequaat pakket van strategische keuzen biedt om uit de crisis te geraken.

Hoe staat het met het voorstel van de Europese Commissie om het kader van de nieuwe strategie voor de periode na 2010 te grondvesten op sociale markteconomie, inclusie en transparantie?

Ik hoop dat onze Europese ministers van Werkgelegenheid tijdens deze top niet vergeten dat zij verantwoording zullen moeten afleggen over de toename van de werkgelegenheid aan al die miljoenen werklozen die er de afgelopen maanden bij zijn gekomen.

Mijnheer de commissaris, de Europese Unie verwacht dus daden van u, zodat wij onze medeburgers gerust kunnen stellen en weer aan het werk kunnen krijgen.

Alejandro Cercas, *namens de S&D-Fractie.* – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, ook ik ben heel blij dat we de gelegenheid hebben hier vanmiddag dit debat te houden als voorbereiding op de top die u allen zal samenbrengen op 20 en 21 april aanstaande.

Deze vergadering van vandaag heeft veel te danken aan mevrouw Pervenche Berès, de voorzitter van de Commissie werkgelegenheid. Om redenen van overmacht kan zij hier vandaag niet aanwezig zijn.

Ik spreek namens ons beiden en in haar taal, het Frans, waarbij ik gebruik maak van de documenten die zij heeft opgesteld, want ik ben er zeker van dat u er belang in stelt haar woorden te horen:

(FR) Daarom is het hoog tijd, mijnheer de commissaris, – nu het werkloosheidspercentage in Europa de grens van tien procent zal overschrijden, er wereldwijd meer dan anderhalf miljard arme werknemers zijn en de crisis nog eens 200 miljoen arme werknemers treft – dat de leiders zich over de sociale gevolgen van de crisis buigen en prioriteit geven aan werkgelegenheid.

Wij zijn blij met het voorbereidende werk dat u in nauwe samenwerking en in een sfeer van dialoog met de sociale partners hebt verricht.

De verdienste van de bijeenkomst die de staatshoofden en regeringsleiders in Pittsburgh hebben belegd, is dat er eindelijk een verband is gelegd tussen macro-economische kwesties en de sociale dimensie. Als wij een herhaling van de fouten die tot de crisis hebben geleid willen voorkomen, is het van cruciaal belang dat de crisis niet nog meer sociale ongelijkheid teweegbrengt in onze landen, tussen de lidstaten van de Unie en op mondiaal niveau.

Wij moeten voorkomen dat een overhaaste strategie om uit de crisis te geraken in een ontmanteling van ons sociale model ontardt, want de oorzaken van deze crisis, waar wij nu al drie jaar in zitten, zijn wel degelijk van sociale aard. Het is niet voldoende om financiële producten te reglementeren; wij moeten de diepere wortels van het kwaad aanpakken.

Wij vrezen, helaas, dat ondanks tal van rapporten van organisaties als de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) waarin op een verergering van de sociale ongelijkheid wordt gewezen, de politieke wil op sociaal gebied nog tekortschiet. Dat blijkt wel uit de slechte zichtbaarheid van de sociale vraagstukken, die zelfs niet genoemd worden op de officiële website van de G20. Evenzo is het recente besluit van de Ecofin-Raad om de buitengewone maatregelen ter ondersteuning van de werkgelegenheid stop te zetten teneinde de overheidsfinanciën snel weer op orde te hebben, onaanvaardbaar.

Er is een gevaarlijk spel aan de gang tussen de ministers van Financiën en de ministers van Werkgelegenheid en Sociale Zaken.

Mijnheer de commissaris, wij rekenen erop dat u en het Spaanse voorzitterschap zich tegen dit kortetermijndenken uitspreken en dat u het sociale vraagstuk centraal stelt in de actie die op Europees en op mondiaal niveau moet worden ondernomen.

Marian Harkin, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is echt van levensbelang dat de ministers van Werkgelegenheid van de G20-landen banen van goede kwaliteit centraal stellen in hun plannen voor economisch herstel.

Zoals u weet, commissaris, ziet het er voor vele arbeiders somber uit: de werkloosheid stijgt, de arbeidstijd wordt ingekort, er wordt gesneden in de lonen, we hebben de werkende armen waarover u sprak en de scholingsmogelijkheden zijn ontoereikend of helemaal niet aanwezig. Tegelijkertijd zien arbeiders dat de banken kapitaalinjecties krijgen terwijl de geldkraan richting kleine en middelgrote ondernemingen – de motor van de economische groei – volledig wordt dichtgedraaid en banen verloren gaan.

Begrotingsdiscipline en bezuinigingen mogen niet in de plaats komen van een stimuleringsplan voor de werkgelegenheid, maar toch wordt er in veel landen, met inbegrip van mijn eigen land Ierland, voor deze aanpak gekozen. De Commissie prijst onze begrotingsdiscipline, maar de werkgelegenheid droogt op. We brengen de boeken op orde, maar onze arbeiders krijgen daarvoor de rekening gepresenteerd. De ministers van de G20-landen moeten zich toeleggen op het ondersteunen van fatsoenlijke werkgelegenheid en het prioriteren van werkgelegenheidsgroei, evenals op minimuminkomen, sociale bescherming en scholing of herscholing voor mensen die zonder werk zitten.

Tot slot ben ik het met u eens dat zij beleidsmaatregelen moeten beloven die stroken met de kernprincipes van de IAO, en niet mogen toestaan dat de huidige economische crisis wordt aangewend als excuus om internationaal erkende arbeidsnormen af te zwakken of aan de laars te lappen.

Ilda Figueiredo, namens de GUE/NGL-Fractie. – (PT) Het is tijd dat de leiders van de Europese Unie gaan erkennen dat zij medeverantwoordelijk zijn voor de ernstige sociale crisis die Europa en de rest van de wereld teistert. Deze sociale crisis is het gevolg van de economische en financiële crisis die ze zelf hebben laten ontstaan, door de financiële en handelsmarkten te dereguleren en vrijhandelsakkoorden met derde landen er door te drukken, zonder rekening te houden met de belangen van de werkers en de volkeren.

De stijging van de werkloosheid en de toename van onzekere en slecht betaalde banen leiden tot meer armoede. Eén en ander is het rechtstreekse gevolg van het neoliberale beleid en de crisis van het kapitalisme. De IAO en de OESO menen dat de werkloosheid in de geïndustrialiseerde landen nog zal blijven stijgen, wat betekent dat binnenkort 200 miljoen arbeiders tot extreme armoede kunnen komen te vervallen. Het aantal arme arbeiders kan stijgen tot 1,5 miljard, in de eerste plaats vrouwen en jongeren.

Het is tijd dat we de achteruitgang op het gebied van sociale en arbeidsrechten die we nu doormaken stuiten. We moeten prioriteit geven aan kwalitatief goed werk, met zodanige rechten dat in ieder geval aan de overeenkomsten van de IAO is voldaan. Zonder het scheppen van nieuwe banen met rechten is er geen uitweg uit deze crisis.

Kinga Góncz (S&D). – (HU) Ik denk dat het voor ons allen een verheugend feit is dat de ministers van Werkgelegenheid en Sociale Zaken elkaar nu ontmoeten binnen het kader van de G20 en op die manier als gelijkwaardige partners worden beschouwd van de ministers van Financiën, wat tot nu toe niet het geval was. Het lijkt erop dat er een economische crisis nodig was om niet alleen over de economische en financiële

aspecten van de maatregelen voor het herstel van de wereldeconomie te kunnen praten, maar ook over sociale- en werkgelegenheidsaspecten. Dit is bij uitstek belangrijk nu de economische druk van de crisis lijkt af te nemen, terwijl de werkloosheid en armoede nog altijd toenemen. We weten dat dit op de langere termijn maatschappelijke- en zelfs politieke gevolgen zal hebben. Wereldwijd gaat dit gepaard met een toename van extremisme, wat op lange termijn ook een gevaar vormt.

Het is belangrijk dat de ministers van Werkgelegenheid en Sociale Zaken het beleid ontwikkelen waarmee de werkgelegenheidssituatie kan worden verbeterd en de armoede kan worden teruggedrongen. Graag noem ik een concreet voorbeeld waarover op de G20-top werd gesproken: de microfinancieringsfaciliteit, waarmee niet alleen de sociale cohesie toeneemt, maar mensen ook beter voor zichzelf kunnen zorgen, wat dus ook in dit opzicht van belang kan zijn. Wel is het betreurenswaardig dat het Parlement geen standpunt kan innemen en voorleggen aan de G20-top, maar dat we slechts mondelinge boodschappen kunnen sturen. Mijns inziens is dit echter al meer dan wat er tot nu toe is gebeurd.

Elizabeth Lynne (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, we zijn het er allemaal over eens dat de financiële crisis de gewone man een zware klap heeft toegebracht.

Daarom moeten we ervoor zorgen dat er tijdens de vergadering van de ministers van Werkgelegenheid van de G20-landen – de eerste die wordt belegd, zoals zojuist opgemerkt – positieve resultaten worden geboekt. Ik hoop maar dat we deze positieve resultaten daadwerkelijk zullen zien. Ik ben blij dat de ministers zich niet puur op de financiële sector zullen concentreren, maar ook aandacht zullen besteden aan het sociale effect op de bevolking.

We weten dat de werkloosheid in vele landen in de wereld nimmer zo hoog is geweest als nu. We moeten ons richten op de vraag hoe we mensen daadwerkelijk weer aan de slag kunnen krijgen, in echte banen. Scholingsprogramma's moeten bijvoorbeeld aansluiten op de daadwerkelijke behoefte op dit moment. We zouden moeten kijken naar landen die al diverse maatregelen hebben genomen en bepalen wat de beste praktijken zijn, en we moeten proberen om die maatregelen ook in te voeren in andere landen, om zo de meest gemarginaliseerde bevolkingsgroepen in de samenleving te helpen. In die andere landen is al het nodige werk verzet, dus waarom trekken we daar geen lering uit?

We moeten erop toezien dat de kernprincipes van de IAO daadwerkelijk worden geïmplementeerd. We moeten erop toezien dat het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap ten uitvoer wordt gelegd. En we moeten erop toezien dat de mensen die nu geen bescherming genieten in de toekomst wel worden beschermd.

Thomas Händel (GUE/NGL). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, collega's, de G20-Top in Pittsburgh heeft goed werk verricht. Er is gevraagd om economische herstelplannen ter bevordering van fatsoenlijk werk, die bijdragen aan het veiligstellen en creëren van arbeidsplaatsen, en de groei van de werkgelegenheid heeft prioriteit gekregen.

De ministers van Werkgelegenheid van Europa moeten de leden van de G20 dringend verzoeken om ten eerste niet terug te komen op de herstellepakketten, maar zich meer in te zetten voor het op grotere schaal creëren van arbeidsplaatsen, ten tweede zich in te zetten voor financieel gewaarborgde werktijdverkorting om het verlies van banen tegen te gaan, ten derde zich in te zetten voor overheidsinvesteringen voor het creëren van arbeidsplaatsen en duurzame ecologische groei en ten vierde sociale zekerheidsmaatregelen te versterken en uit te breiden, om de toegang daartoe mogelijk te maken. Hierdoor wordt ook de koopkracht in de interne markt en de werkgelegenheid gewaarborgd en dit levert een bijdrage aan de armoedebestrijding. De samenwerking met de sociale partners moet voor de ministers van werkgelegenheid van Europa bijzonder belangrijk zijn, om de sociale dialoog nog sterker te maken dan de commissaris wil.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, in Washington zal er op 20 april een première plaatsvinden. Dan zullen namelijk voor het eerst de ministers van Werkgelegenheid van de twintig rijkste landen van de wereld bijeenkomen. Daar zal Europa zijn stem heel luid moeten laten horen. In de komende drie jaar zullen 4,5 miljoen arbeidsplaatsen op de helling komen te staan. Dat zal niet alleen gevolgen hebben voor de ontwikkeling maar ook de sociale samenhang aantasten en sociale onrust veroorzaken.

Voor Europa moet het scheppen van banen de hoofdprioriteit zijn. Het is absoluut noodzakelijk realistische, specifieke en meetbare doelstellingen vast te stellen, zowel voor nu als voor de middellange termijn. Wij moeten absoluut in staat zijn de burgers van Europa waardig werk te waarborgen. Wij moeten absoluut in staat zijn de arbeids- en pensioenrechten van de werknemers te waarborgen.

Wij zijn bijna iets vergeten dat vanzelfsprekend is, namelijk dat werk een hefboom is voor ontwikkeling. Tot slot moeten wij volgens mij goed beseffen dat er van een economisch beleid geen sprake kan zijn als wij de parameter werkgelegenheid niet constant voor ogen houden.

Ik sluit af met de opmerking dat wij anders niet zullen spreken over de Raad van ministers van Werkgelegenheid maar over de Raad van ministers van Werkloosheid.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, volgens mij zal er geen duurzame oplossing voor de werkloosheid en het tekort aan werkgelegenheid komen als wij de huidige denkwijze, die kapitaal boven arbeid stelt, niet radicaal veranderen en als wij de rijkdom niet opnieuw verdelen. Dit betekent dat de lonen, de socialebeschermingsniveaus en de minimumuitkeringen moeten worden verhoogd. Dit is wat een duurzaam herstel met veel banen mogelijk zal maken. Sociale vooruitgang is een noodzakelijke voorwaarde om uit de economische crisis te geraken en niet andersom.

De G20 zou de internationale bankensector ertoe moeten aanzetten een selectief krediet aan te bieden ten gunste van de werkgelegenheid en van investeringen die banen opleveren en die bevorderlijk zijn voor een nieuwe, milieuvriendelijke economie.

Tegelijkertijd zouden speculatieve kapitaalbewegingen moeten worden belast, zodat de geldstromen kunnen worden omgebogen naar de bestrijding van armoede.

Ik stel voor om een onderzoek en een experiment te verrichten met een socialezekerheidssysteem met betrekking tot beroepskeuze en opleiding voor de banen van de toekomst, in combinatie met de ontwikkeling van openbaar onderzoek, dat van cruciaal belang is voor een nieuwe, duurzame en houdbare economie.

VOORZITTER: RAINER WIELAND

Ondervoorzitter

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) In september 2009 heeft de G20 in Pittsburgh besloten dat de prioriteit van economische herstelplannen moet liggen in het behouden van bestaande arbeidsplaatsen en het creëren van nieuwe.

Ondanks de economische groeiprognoze van drie procent van het Internationaal Monetair Fonds, geven de OVSE- en ILO-prognoses aan dat de werkloosheid snel blijft stijgen tot in de eerste helft van 2011.

De economische en financiële crisis heeft de Europese ondernemingen sterk getroffen, maar impliciet ook de begrotingen van de lidstaten.

De ministers van Werkgelegenheid van de G20 moeten eisen dat de steun aan bedrijven in moeilijkheden als gevolg van de economische crisis verlengd wordt, totdat de werkloosheid begint te dalen.

Daarnaast ben ik van mening dat zij maatregelen moeten treffen voor het ondersteunen van ambtenaren en degenen die met publiek geld worden betaald – docenten, artsen – en hun baan kwijtraken als gevolg van bezuinigingen bij de overheid.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Wij moeten het feit toejuichen dat de ministers van Werkgelegenheid van de G20 voor het eerst bijeen zullen komen. Tijdens de G20-top van regeringsleiders in Pittsburgh werd besloten in de nationale plannen voor economisch herstel de nadruk te leggen op het behoud en het scheppen van banen. Sinds deze top is de situatie echter verslechterd, zowel in de Europese Unie als elders in de wereld. In sommige lidstaten heeft de hoeveelheid werklozen die er dagelijks bijkomt, een kritiek niveau bereikt. De plannen voor crisisbeheer van sommige regeringen maken de situatie voor de mensen alleen maar nog erger, aangezien er wordt gesneden in pensioenen en overige belangrijke sociale garanties. Kleine en middelgrote ondernemingen gaan en masse ten onder. Ik denk dat tijdens de G20-top vooral moet worden gestreefd naar afspraken over concrete maatregelen om het werkloosheidsniveau te stabiliseren, aangezien ontgoocheling en angst onder de bevolking niet zullen bijdragen aan een spoedig economisch herstel van onze landen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Allereerst wil ik het feit verwelkomen dat de ministers van Werkgelegenheid van de machtigste landen ter wereld voor het eerst in G20-verband bijeen zullen komen om de belangrijkste problemen van de wereld te bespreken, met andere woorden de vraag hoe wij de werkloosheid kunnen overwinnen en de werkgelegenheid kunnen vergroten. Deze bijeenkomst vindt in feite plaats op een zeer heikel moment, aangezien momenteel alleen al in de Europese Unie 5,5 miljoen mensen geen werk hebben. Het aantal langdurig werklozen blijft maar groeien. Deze week stonden er in

mijn land, Litouwen, 300 000 mensen als werkloos geregistreerd. In de twintig jaar sinds zijn onafhankelijkheid heeft mijn land dit nog nooit meegemaakt. Daarom is het van groot belang dat als de ministers van de machtigste landen samenkomen, zij ook bepalen welke concrete maatregelen moeten worden genomen om te verzekeren dat de mensen in de EU-landen niet alleen werk hebben, maar ook geschikt werk, kwalitatief werk en redelijk goed betaald werk, opdat zij daarvan kunnen leven en niet in armoede hoeven te leven. Ik hoop daarom dat men tijdens de bijeenkomst ook echt tot concrete besluiten zal komen.

László Andor, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben blij dat deze discussie over de vergadering van de ministers van Werkgelegenheid van de G20 in Washington D.C. vandaag plaatsvindt, want deze top zal niet de enige zijn die de leden van het Parlement een gelegenheid biedt om hun mening te geven over een belanghebbend onderwerp. Zeer weldra zal er een andere top plaatsvinden waar uw boodschap van vandaag moet worden verkondigd – ik doel hiermee op de top van morgen in Brussel. De deelnemers aan deze top hebben de kans om de Europa 2020-agenda te ondersteunen met een sterke inclusiepijler, met toonaangevende initiatieven om de werkgelegenheid te stimuleren en armoede te verminderen, en met de serieuze doelstellingen van deze strategie.

We moeten de ernst van de crisis die de wereld sinds twee jaar in haar greep heeft onderkennen, en het gaat om meer dan alleen kelderende statistieken. Ik ben het geheel met mevrouw Göncz eens dat we ook oog moeten hebben voor het politieke risico, het risico dat deze crisis behelst voor de Europese beschaving.

Daarnaast hoop ik dat de leiders die elkaar morgen treffen dit zullen inzien en zeer verantwoordelijke conclusies zullen trekken uit deze situatie. Doen zij dat niet, dan zal het heel lastig worden om de Europese waarden in de wereld te vertegenwoordigen; en in G20-verband zal het heel lastig worden om aannemelijk te maken dat we de strijd tegen de werkloosheid en de armoede serieus nemen.

Dat de ministers van Werkgelegenheid elkaar nu ontmoeten in G20-verband is een aanzienlijke stap voorwaarts. Of ze hetzelfde niveau halen als de ministers van Financiën valt nog te bezien, maar het is heel belangrijk dat deze stap wordt gezet en er nu een mogelijkheid komt om ervaringen en zienswijzen uit te wisselen.

Het klopt dat de financiële crisis eerst is aangepakt door de regeringen en dat de begrotingsbevoegdheid van de staat is gebruikt om de bankensector te stabiliseren. De banken zijn geherkapitaliseerd en de financiële stabiliteit heeft prioriteit gekregen.

Nu moeten we prioriteit geven aan het scheppen van werkgelegenheid. We moeten prioriteit geven aan een exitstrategie die geen negatief effect heeft op bestaande banen en de investeringscapaciteit niet ondermijnt. Daarom moeten we allereerst een besluit nemen om financieel orde op zaken te stellen, om de stabiliteit te herstellen en om de druk op de regeringen van lidstaten om onredelijke bezuinigingen door te voeren, die de sociale sector en de werkgelegenheid treffen, weg te nemen.

Ik ben het er helemaal mee eens dat de IAO met de door haar ontwikkelde normen de hoeksteen is en het is essentieel dat er in het internationale debat naar deze normen wordt verwezen. Dit is voor ons een gezonde standaard voor verdere stappen op het gebied van werkgelegenheid en sociale betrekkingen.

Het G20-verband is een prachtige mogelijkheid om in te haken op discussies die gaande zijn in de rest van de wereld. We raken hierdoor niet alleen betrokken bij discussies over arbeidsbetrekkingen, maar ook bij discussies over financiële regelgeving en over onderwerpen zoals het heffen van belasting op financiële transacties, die in andere delen van de wereld stoutmoediger worden besproken en die soms meer serieuze aandacht verdienen van de Europese Unie.

Ik ben dus erkentelijk voor uw opmerkingen en voor de boodschappen die ik kan overbrengen aan andere partners in de G20.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), schriftelijk. – (HU) Mijns inziens is het cruciaal om onder ogen te zien dat de huidige besluitvormers geen gelijke tred houden met de ontwikkelingen in de wereld, de economie en de technologie: zo langzamerhand kan zelfs een energiebedrijf beter vooruit plannen dan de internationale politiek. Helaas komt dit gebrek aan inzicht momenteel ook naar voren in de EU 2020-strategie. De Europese Unie moet verder vooruit kijken en tegelijkertijd bereid zijn offers te brengen voor een duurzamere samenleving. We

zouden ons veel meer en voortdurend op investeringen en het creëren van banen moeten concentreren, niet op toenemende consumptie die sterk leunt op import. Onvoorwaardelijke vrijhandel neemt op onfatsoenlijke wijze banen weg, richt het milieu te gronde, brengt de gezondheid van consumenten in gevaar, vergroot de hinderpalen voor toegankelijkheid, en dat alles alleen om de prijs van een bepaald product of dienstverlening zeker te stellen. We mogen niet terug naar de excessen van het ongebreidelde kapitalisme – naar de wereld van Oliver Twist. Anders eindigt de EU 2020-strategie op dezelfde manier als het fiasco van Lissabon.

20. Bestrijding van tuberculose (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over de bestrijding van tuberculose.

John Dalli, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is mooi dat ik op Wereldtuberculosedag de gelegenheid krijg om de vastberadenheid van de Commissie in de strijd tegen de problemen die deze ziekte veroorzaakt voor het voetlicht te brengen.

We hebben lang in de veronderstelling verkeerd dat we, met onze successen van de afgelopen decennia, korte metten hadden gemaakt met de ernstige bedreigingen voor de volksgezondheid die verband houden met tuberculose. Helaas heeft de waakzaamheid ten aanzien van deze ziekte echter te lang onterecht op een laag pitje gestaan. In 2008 maakte het Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding melding van ongeveer 83 000 ziektegevallen en bijna 6 000 sterfgevallen als gevolg van tuberculose in de Europese Unie en in de EVA-landen. Dat komt neer op ongeveer 16 sterfgevallen per dag. Dit is simpelweg niet acceptabel, en alle betrokken sectoren en belanghebbenden moeten dan ook in actie komen. Tuberculose is een voorkombare en behandelbare ziekte en het is onacceptabel dat deze nu zulke tragische gevolgen heeft.

Tuberculose is een sectoroverschrijdend probleem dat verband houdt met vele van de volksgezondheidsproblemen waar we in de Europese Unie mee kampen, waaronder de toename van antimicrobiële resistentie, het gebrek aan nieuwe effectieve hulpmiddelen om tuberculose vast te stellen en te behandelen, de sterke toename van co-infecties, zoals met hiv, en de ongelijkheid, waardoor tuberculose onevenredig vaak de meest kwetsbare groepen in de samenleving treft.

De Commissie heeft in de afgelopen jaren een aantal initiatieven gelanceerd om de slagkracht in de strijd tegen tuberculose te vergroten. In 2000 is tuberculose toegevoegd aan de lijst van prioritaire ziekten die in de gehele EU onder toezicht staan. Naar aanleiding hiervan heeft de Commissie diverse projecten ondersteund die hebben bijgedragen aan de coördinatie van het toezicht op tuberculose in de 53 landen van het Europese deel van de WHO. Hierdoor hebben we onze gezamenlijke kennis kunnen vergroten en het toezicht op de epidemiologische situatie kunnen verbeteren. Daarnaast ondersteunt de Commissie via haar kaderprogramma's voor onderzoek de ontwikkeling van nieuwe behandelmethoden, vaccins, medicijnen en diagnostische hulpmiddelen tegen tuberculose. Sinds 2002 is er meer dan 124 miljoen euro toegewezen aan deze inspanningen. Aangezien tuberculose zich echter niet laat beteugelen door grenzen, moeten we ook landen buiten de Europese Unie ondersteunen.

De Commissie ondersteunt de tuberculoseprogramma's van ontwikkelingslanden via het Europees actieprogramma voor externe maatregelen tegen hiv/aids, malaria en tuberculose (2007-2011). Deze ondersteuning wordt hoofdzakelijk gefinancierd uit het Wereldfonds voor de bestrijding van hiv/aids, tuberculose en malaria, waaraan de Commissie sinds 2002 870 miljoen euro heeft bijgedragen, met een jaarlijkse bijdrage van 100 miljoen euro sinds 2008. Daarnaast ondersteunt de Commissie klinische proeven en capaciteitsopbouw in Afrika bezuiden de Sahara via het *European and Developing Countries Clinical Trials Partnership* (EDCTP). Tot slot zijn we er met de oprichting van het Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding in geslaagd onze strijd tegen tuberculose naar een hoger niveau te tillen.

In maart 2007 heeft het centrum op verzoek van de Commissie een actieplan opgesteld voor de bestrijding van tuberculose in de EU. Dit actieplan is gericht op de belangrijkste sectoroverschrijdende doelstellingen die we zullen moeten realiseren om tuberculose te voorkomen en te controleren en om het epidemiologisch toezicht te verbeteren: het waarborgen van directe en kwalitatief goede zorg voor alle tuberculosepatiënten, het ontwikkelen van nieuwe hulpmiddelen om tuberculose vast te stellen en te behandelen, het terugdringen van het aantal co-infecties van tuberculose en hiv, en het aanpakken van het risico van kruisresistentie.

De Commissie kan deze uitdaging echter niet in haar eentje aan. De bijdrage van het maatschappelijk middenveld, in de vorm van hulpverlening aan de meest kwetsbare groepen in de samenleving, en de inzet van de lidstaten zijn absoluut noodzakelijk willen wij onze doelstelling, het ondersteunen van de mondiale strijd tegen deze ziekte, kunnen realiseren.

Elena Oana Antonescu, *namens de PPE-fractie*. – (RO) “Doodsoorzaak in de tijd van antibiotica”, zo noemde een groep wetenschappers tuberculose, een term waarvan velen dachten dat hij uit het spraakgebruik verdwenen was. Tuberculose maakt echter nog steeds veel dodelijke slachtoffers.

Tuberculose is de zevende doodsoorzaak ter wereld. Jammer genoeg stijgt op dit moment het aantal gevallen van tegen standaardmedicatie resistente tuberculose.

Op wereldschaal waren er in 2008 9,4 miljoen nieuwe gevallen van tuberculose en 1,8 miljoen mensen overleden eraan. Iedere seconde wordt iemand ter wereld met de tuberculose veroorzakende bacil geïnfecteerd.

Het is nodig om deze cijfers zo duidelijk mogelijk te presenteren op een belangrijk forum van de Europese Unie, zodat iedereen begrijpt dat deze ziekte nog steeds onze samenlevingen treft, en nog steeds een groot aantal dodelijke slachtoffers maakt in Europa.

Ik kom uit een land dat in de Europese Unie helaas de eerste plaats inneemt in het trieste klassement van besmettingen met tuberculose.

Hoewel er gesproken kan worden van een licht dalende lijn in de afgelopen jaren, en een groei van het percentage genezingen bij chemoresistente tuberculose, blijven de cijfers toch zorgwekkend en de realiteit die eruit spreekt is dramatisch.

De strijd moet op samenhangende, geïntegreerde en zo goed mogelijk geplande wijze worden gevoerd, om dit gevaar onder controle te houden. Op het niveau van de Europese Unie moeten we het al verrichte werk voortzetten, om ervoor te zorgen dat we in alle lidstaten besmettingen beter herkennen, beter toegang hebben tot adequate behandeling, en de kwaliteit van het toezicht op behandeling en de kwaliteit van de medische zorg verbeteren.

Het is nodig dat alle regeringen zich bewust worden van het belang van deze strijd, en dat ze steeds beter samenwerken met de sociale partners, opdat steeds minder Europeanen deze ziekte krijgen, waarvan wij dachten dat hij in vorige eeuwen al was uitgeroeid.

Maar bovenal is het nodig dat we deze strijd samen voeren, als één familie, zonder te kijken naar de onderlinge verschillen, en elkaar helpen om dit probleem te overwinnen.

We zijn per slot van rekening de Europese Unie: onze kracht ligt in eenheid.

Åsa Westlund, *namens de S&D-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in deze tijd zou niemand mogen sterven aan tuberculose.

(SV) Dat zei Ban Ki Moon vandaag, op de Wereldtuberculosedag.

Hij heeft natuurlijk gelijk. Niettemin sterven er vandaag nog ontzettend veel mensen in de wereld aan tuberculose, met name jonge en arme mensen. Daarom moeten we meer steun geven aan het mondiale fonds dat instaat voor een groot deel van het werk voor de uitbanning van tuberculose, malaria en hiv in armere delen van de wereld.

Zoals de Commissie al zei, sterven er echter ook in Europa mensen aan tuberculose. We moeten onze samenwerking versterken om een einde te maken aan de verspreiding van multiresistente tbc en om effectieve behandelingsmethoden te vinden die alle kwetsbare groepen in de maatschappij bereiken.

Daarbij speelt het in het Zweedse Solna gevestigd Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding een ontzettend belangrijke rol en ik ben blij dat de Commissie er een prioriteit van heeft gemaakt om hier vandaag aanwezig te zijn en een debat te voeren over dit belangrijke onderwerp.

Charles Goerens, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ondanks de medische vooruitgang is tuberculose nog niet overwonnen. Het wordt dan ook ten onrechte beschouwd als een ziekte die alleen arme landen treft. Daarmee wordt de manier waarop tuberculose zich uitbreidt, met name in Midden- en Oost-Europa, onderschat.

Om eerlijk te zijn is geen enkel land gevrijwaard van deze vreselijke ziekte, die al duizenden jaren voorkomt. Bovendien bieden multiresistente stammen weinig hoop dat wij deze plaag op korte termijn zullen uitbannen. De noodzaak deze ziekte op verschillende fronten te bestrijden, door middel van preventie, medische begeleiding, onderzoek en het op grote schaal verspreiden van voorzorgs- en hygiënemaatregelen, zet ons

ertoe aan om op gecoördineerde en vastberaden wijze te handelen. Kortom, wij moeten te allen tijden gebruik kunnen maken van de best mogelijke strategieën op dit gebied.

Wat de financiering van de maatregelen betreft, is het raadzaam onderscheid te maken tussen twee scenario's. Om te beginnen zouden de socialezekerheidsstelsels in onze landen in principe voldoende medische dekking moeten kunnen waarborgen. Patiënten in ontwikkelingslanden daarentegen zijn nog steeds afhankelijk van solidariteit, die sinds 2002 op voorbeeldige wijze vorm heeft gekregen onder de vlag van het Wereldfonds voor de bestrijding van hiv/aids, tuberculose en malaria.

Als wij daadwerkelijk de doelstelling willen realiseren om het aantal gevallen van tuberculose tussen 2000 en 2015 te halveren, dan moeten wij onze steun geven aan een van de drie scenario's die naar voren zijn gebracht door de directeur van het Wereldfonds, Michel Kazatchkine.

Ik zou de Commissie willen vragen op welke van de drie scenario's zij zich baseert bij de uitwerking van voorstellen voor onze lidstaten met betrekking tot de toekomstige financiering van het Wereldfonds voor de bestrijding van hiv/aids, tuberculose en malaria.

Maria da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Het is vandaag Wereldtuberculosedag, en dat is een goede gelegenheid om de politieke dialoog te versterken en regeringen en het maatschappelijk middenveld te betrekken bij de bestrijding van deze ziekte.

In de Europese Unie blijft het aantal tuberculosegevallen dalen. Ook in Portugal is een scherpe daling waarneembaar, maar de incidentie ligt nog steeds boven het EU-gemiddelde. Voornoemde daling is het gevolg van de efficiënte toepassing van het Nationaal Plan voor tuberculosebestrijding. Toch moet men in een aantal landen vaststellen dat de ziekte weer een comeback maakt.

De verschillende actieplannen van de Europese Commissie houden de juiste koers aan. Ik wil hier graag wijzen op de partnerschappen tussen Europa en ontwikkelingslanden bij het uitvoeren van klinische tests. Van belang is ook de steun vanuit het Kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling voor de biowetenschappen. Het is van cruciaal belang dat de rol van wetenschappelijk en klinisch onderzoek bij de tuberculosebestrijding wordt versterkt. Net zo belangrijk is het dat we doorgaan met het zoeken naar nieuwe en betere manieren om deze ziekte te bestrijden en de ontwikkeling van innovatieve technologieën op het gebied van diagnose, medicijnen en vaccins blijven stimuleren.

Ik roep de Commissie en de regeringen daarom op de handen ineen te slaan en de bestrijding van tuberculose te intensiveren teneinde deze ziekte onder controle te krijgen en uiteindelijk geheel en al uit te roeien.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Wij moeten de strijd aanbinden met tuberculose. Elk jaar sterven er talloze mensen door deze ziekte en bijna één op de drie inwoners van de wereld is ermee besmet. Ik zou aandacht willen vragen voor het feit dat tuberculose de meest wijd verspreide besmettelijke ziekte ter wereld is. De besmetting ervan is nauw verbonden met sociale en economische problemen, met andere woorden met armoede, werkloosheid, alcoholisme, drugsverslaving en hiv/aids, evenals met ontoereikende zorgstelsels in arme landen en te late diagnoses. Om de factoren die tuberculose veroorzaken te bestrijden, moeten de Europese Commissie en de lidstaten van de Europese Unie concreet en snel optreden en gezamenlijke maatregelen nemen ter bestrijding van deze vreselijke ziekte, een gezamenlijke dialoog opzetten over financiële steun en een gezamenlijk actieplan aannemen om de ziekte te bestrijden.

Ondanks het feit dat tuberculose is opgenomen op de lijst van prioritaire ziekten, is er nog altijd te weinig geld voor de bestrijding ervan. Daarom dient de begroting van de Europese Unie voor dit actieprogramma te worden herzien. Ook roep ik u op te stimuleren dat er meer wordt geïnvesteerd in wetenschappelijk onderzoek naar de strijd tegen tuberculose.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) De Wereldtuberculosedag van vandaag is een goede gelegenheid om er weer eens op te wijzen dat in weerwil van alle successen die reeds in de strijd tegen deze ziekte behaald zijn, tuberculose nog altijd een ernstig wereldwijd probleem vormt. Meer dan 2 miljard mensen zijn besmet met de tuberculosebaci en één op de tien wordt er daadwerkelijk ziek van.

De verschillen in prevalentie van tuberculose en met name de grote verschillen in de behandeling van deze ziekte en de maatregelen om deze in te dammen, zijn direct evenredig aan de sociaaleconomische verschillen in de wereld, zowel tussen landen als bevolkingsgroepen. Een tijdige diagnose van tuberculose en een consequente, onder volledig toezicht staande behandeling ervan, dat wil zeggen ononderbroken en van voldoende duur, is een *sine qua non* voor de beperking van het risico op het ontstaan van verregaande resistentie tegen medicijnen en van multiresistente vormen van tbc. Deze kunnen uitsluitend tegen extreem hoge kosten

genezen worden, hetgeen dergelijke kuren in talloze landen slechts voor weinigen toegankelijk maakt. Ook dienen de volksgezondheidsstelsels en de dagelijkse medische praktijk veranderd te worden. Men denke daarbij aan screening van leden van risicogroepen, goede opleidingen voor het medisch personeel alsook aan adequate medische instrumenten.

Volgens schattingen van de WHO zijn er in de komende tien jaar op nationaal niveau 44,3 miljard dollar nodig voor de strijd tegen tuberculose. Helaas is echter slechts ternauwernood de helft van de vereiste middelen beschikbaar. Het is dan ook de dure plicht van de Europese Unie om de krachten met zowel de WHO als de individuele landen met ieder hun eigen nationale volksgezondheidsstelsel, te bundelen en tezamen de bestrijding van tuberculose bovenaan de ontwikkelingsagenda van de derde wereld te plaatsen.

John Dalli, lid van de Commissie. – (MT) Ik heb met veel genoegen en interesse geluisterd naar de redevoeringen van de geachte Parlementsleden. Ik zou hun willen zeggen dat de Commissie deze ziekte uiterst serieus neemt en dat zij hetgeen hier vandaag gezegd is, sterk zal laten meewegen. Wij zijn vastberaden ons doel te bereiken en de ziekte tuberculose te bedwingen. Dit soort debatten is met name van belang omdat wij daarmee onze aandacht volledig kunnen richten op deze ziekte. De bijdrage en steun van het Parlement is essentieel omdat deze onze inspanningen om de ziekte zowel binnen de Europese Unie als in andere landen terug te dringen, kracht bijzetten.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Nessa Childers (S&D), schriftelijk. – (EN) Hoewel velen tuberculose beschouwen als een negentiende-eeuwse aandoening die heden ten dage niet meer voorkomt, deelt deze ziekte jaarlijks direct en indirect zware klappen uit aan honderdduizenden boeren overal in de EU. Sinds halverwege de vorige eeuw is de menselijke variant van tuberculose in de meeste EU-landen weliswaar onder controle, maar de ziekte blijft zich agressief verspreiden onder vee en treft jaarlijks vijf procent van de veestapels in mijn kiesdistrict Ireland East.

Recentelijk heb ik een brief ontvangen van een melkveehouder in County Westmeath, wiens prijswinnende kudde melkkoeien bijna volledig is weggevaagd sinds hij, minder dan een jaar geleden, tuberculose ontdekte op zijn bedrijf. De ziekte, die wordt verspreid door dassen, kwam afgelopen juni, op de dag dat hij zou vertrekken voor een tweewekse vakantie, aan het licht en sindsdien zijn 64 van zijn 82 koeien gestorven.

De EU heeft recentelijk alles uit de kast getrokken in de strijd tegen tuberculose, en terecht. De koeienvariant van deze ziekte, die elk jaar debet is aan een inkomstenderving van miljoenen euro's, moet echter serieuze aandacht krijgen wanneer we wetgeving gaan opstellen voor de strijd tegen deze ziekte in de toekomst.

21. De gevolgen van de mondiale financiële en economische crisis voor de ontwikkelingslanden en de ontwikkelingssamenwerking (korte presentatie)

De Voorzitter. – Aan de orde is een korte presentatie van het verslag over de gevolgen van de mondiale financiële en economische crisis voor de ontwikkelingslanden en de ontwikkelingssamenwerking [COM(2009)0160 - 2009/2150(INI)] - Commissie ontwikkelingssamenwerking. Rapporteur: Enrique Guerrero Salom (A7-0034/2010).

Enrique Guerrero Salom, rapporteur. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, de financiële en economische crisis heeft de meest wrange, schrijnende gevolgen voor de landen met een opkomende economie en voor de ontwikkelingslanden, en met name voor de lage-inkomenslanden. De crisis heeft de aanhoudende groei afgeremd die tal van deze landen het afgelopen decennium te zien gaven: een economische groei die werkgelegenheid creëerde, die leidde tot consolidatie van de overheidsfinanciën, die hen in staat stelde om hun buitenlandse schuld te beperken, die hen stimuleerde om hun handelsactiviteiten uit te breiden en die er bovendien toe bijdroeg dat ze meer officiële ontwikkelingshulp kregen.

In de jaren voorafgaand aan de crisis hadden deze landen echter al te lijden gehad onder, ten eerste, de voedselcrisis die het leven van honderdduizenden mensen in gevaar bracht, ten tweede, de energiecrisis die een groot deel van de financiële middelen in beslag nam van de landen die zelf geen olie of aardgas produceerden, en tenslotte de klimaatcrisis waarvan de gevolgen voor de oogst of infrastructuur het meest schadelijk zijn in de armste landen.

De financiële crisis heeft de wankelende situatie waarin deze landen verkeerden nog sterker aan het wankelen gebracht. Zoals de Commissie zelf opmerkt, heeft de financiële crisis, na de ontwikkelde landen en de landen

met een opkomende economie te hebben getroffen, met zijn derde golf schade aangericht in de armste landen, waardoor deze crisis, die in principe economisch was, nu een ontwikkelingscrisis, een sociale crisis en een humanitaire crisis geworden is.

Feitelijk hebben alle gebieden van activiteit in deze landen schade opgelopen. Er is schade aangericht aan de economische groei, die in het jaar 2009 veel lager zal liggen dan in voorafgaande jaren. De handel is afgenomen, wat nadelig zal zijn voor de lopende rekening van de handelsbalans. Er zijn minder buitenlandse investeringen, en de internationale financiering is slecht toegankelijk voor deze landen, terwijl de ontwikkelde landen steeds meer reageren met protectionistische maatregelen.

Anderzijds wordt er minder geld overgemaakt door emigranten, en is ook de officiële ontwikkelingshulp afgenomen. Als gevolg daarvan zijn er honderdduizenden mensen bijgekomen op de lijst van de allerarmsten en zullen honderdduizenden kinderen in continenten zoals Afrika voortijdig sterven.

Met het oog op deze realiteit moet Europa zijn stem laten horen door erop aan te dringen dat we ons houden aan de afspraken die zijn gemaakt over officiële ontwikkelingshulp; door aan te dringen op de instelling van nieuwe bronnen met aanvullende middelen om deze landen te helpen; door aan te dringen op verlichting van de lasten en tarieven voor emigranten; door erop aan te dringen dat er geen verleidelijke protectionistische maatregelen worden genomen en een Doha-ronde voor ontwikkeling ondersteund wordt; door aan te dringen op de bestrijding van belastingparadijzen en fiscale fraude, en tenslotte door aan te dringen op het instellen van een moratorium op de schuld, of op kwijtschelding van de schuld van de armste landen.

Als rapporteur van dit verslag heb ik een zo groot mogelijke consensus willen bereiken en in ruil daarvoor heb ik amendementen van alle fracties overgenomen, maar ik ben bereid om morgen nog een mondeling amendement in te dienen op paragraaf 34 van het verslag om meer stemmen te vergaren en meer bereidheid te vinden om iets te bereiken dat naar mijn mening vitaal is: dat de stem van Europa verenigd is en sterk als het gaat om hulp aan de ontwikkelingslanden.

John Dalli, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats zou ik de rapporteur willen feliciteren met dit zeer uitgebreide verslag.

Het verslag benadrukt terecht dat de crisis de ontwikkelingslanden veel hardere klappen heeft toegebracht dan aanvankelijk werd verwacht. In feite heeft de crisis hen via verschillende kanalen getroffen. Ik denk aan sterk fluctuerende grondstoffenprijzen, dalende inkomsten uit export en toerisme en afnemende kapitaalstromen en overschrijvingen. Een gemeenschappelijk kenmerk is de toegenomen financieringsbehoefte van veel landen.

Veel ontwikkelingslanden hebben moeten snijden in hun sociale uitgaven (met name op het gebied van voedselvoorziening, volksgezondheid en onderwijs), wat ernstige sociale en politieke gevolgen heeft, en waardoor niet alleen de verwezenlijking van de millenniumontwikkelingsdoelstellingen voor 2015 in gevaar komt, maar ook de vooruitgang die in de afgelopen jaren is geboekt. De eerst tekenen van mondiaal herstel zijn er weliswaar, maar de ontwikkelingslanden, en met name de landen in Afrika bezuiden de Sahara, zullen wat dat betreft zeker achteraan lopen.

De EU heeft leiderschap en saamhorigheid getoond door te komen met een gezamenlijke EU-reactie op de crisis die is ingebed in de mondiale reactie, namelijk binnen de Verenigde Naties, de G20 en de G8. We hebben snel en efficiënt gehandeld om de toezeggingen om te zetten in concrete middelen waarmee wij de ontwikkelingslanden kunnen helpen de crisis het hoofd te bieden.

Afgelopen voorjaar heeft de EU een serie uitgebreide, tijdige, gerichte en gecoördineerde maatregelen goedgekeurd om de menselijke gevolgen van de crisis te verzachten, de economische groei in de ontwikkelingslanden te stimuleren en de meest kwetsbaren te beschermen.

De reactie van de EU omvat niet alleen de reactie vanuit de Gemeenschap, maar ook de reacties van de lidstaten (zowel hun respectieve bilaterale reacties als hun bijdragen aan de middelen van de internationale financiële instellingen naar aanleiding van een verzoek van de G20). Bovendien heeft de nauwe samenwerking met de Wereldbank en het IMF ons in staat gesteld om de coherentie van onze respectieve analyses en de onderlinge complementariteit van onze hulpverlening te waarborgen.

Zoals aangegeven in het verslag heeft de Commissie een zeer concreet en op de korte termijn gericht ad-hocmechanisme – het kwetsbaarheids-FLEX-mechanisme – ontwikkeld dat op dit moment ten uitvoer wordt gelegd. Dit mechanisme moet de meest kwetsbare en minst veerkrachtige landen ondersteuning bieden, zodat deze landen hun prioritaire uitgaven, met name in de sociale sectoren, in stand kunnen houden.

Andere maatregelen zijn onder andere de herschikking van middelen naar aanleiding van ad-hoclandenevaluaties en de vooruitgeschoven tussentijdse evaluatie van het 10de Europees Ontwikkelingsfonds, die op dit moment plaatsvindt, steun uit hoofde van het traditionele FLEX-instrument, waar mogelijk "frontloading", enzovoort.

Officiële ontwikkelingshulp (ODA) heeft een cruciale rol gespeeld bij de ondersteuning van onze partners in hun inspanningen om uit de crisis te komen, en zal ook in de toekomst essentieel blijven. De Commissie is dan ook blij dat u haar steunt met uw oproep aan de lidstaten om doelgericht te blijven streven naar het behalen van de doelstelling van 0,7 procent officiële ontwikkelingshulp/bruto binnenlands product voor 2015. Andere donoren zouden zichzelf vergelijkbare ambitieuze doelen moeten stellen voor verhogingen van de officiële ontwikkelingshulp, en we moeten de hele donorgemeenschap oproepen zich aan haar beloftes te houden ten aanzien van de hoogte en de effectiviteit van de ontwikkelingshulp.

Op 21 april publiceert de Commissie zoals elk voorjaar haar jaarlijkse pakket met ontwikkelingsvoorstellen aan het adres van de lidstaten. Dit jaar zal de aandacht uitgaan naar de nog te nemen maatregelen met het oog op de millenniumontwikkelingsdoelstellingen. Het pakket zal uitgaan van een alomvattende benadering en een actieplan bevatten om de millenniumontwikkelingsdoelstellingen in versneld tempo te realiseren. Ook biedt het pakket de mogelijkheid om als EU een ambitieuze bijdrage te leveren aan de komende herziening van de millenniumontwikkelingsdoelstellingen tijdens de VN-bijeenkomst op hoog niveau in september. Op die manier kan de EU laten zien dat zij haar toezeggingen serieus neemt en blijft zij een voortrekkersrol spelen op het gebied van internationale ontwikkeling.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) De economische en financiële crisis heeft ook Moldavië, een ontwikkelingsland, zwaar getroffen. Volgens schattingen van het IMF is de economie van dit land vorig jaar gekrompen met negen procent en is de werkloosheid meer dan zes procent. Stimulering van de directe investeringen is nodig.

Ik wil vermelden dat Moldavië voor een jaar negen hoge adviseurs heeft aangesteld, die de belangrijkste ministeries in Chişinău zullen ondersteunen.

Aangezien we dezelfde taal spreken kunnen onze burens aan de overkant van de Proet profiteren van de expertise van Roemenië op alle gebieden.

De kosten voor het overmaken van geld door emigranten vanuit het land waarin ze werken moeten lager worden. De toezegging van de G8 om deze terug te brengen van tien tot vijf procent in de komende vijf jaar is een eerste stap in dit opzicht.

Ik verwelkom de recordsteun die Moldavië vandaag is toegekend van 2,6 miljard dollar voor de periode 2011 – 2013. Premier Vlad Filat heeft vandaag in Brussel bij de donorconferentie het akkoord bereikt.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, alhoewel het epicentrum van de crisis niet in de ontwikkelingslanden ligt, zijn deze zwaar getroffen door de schokgolf.

De inkrimping van krediet, de onzekerheid als gevolg van de depressiecyclus en de achteruitgang van de internationale handel, de investeringen en de overmakingen door emigranten zijn de voornaamste kanalen van verspreiding geweest voor de crisis. Deze crisis werd voorafgegaan door grote prijsschommelingen van de basis- en voedselproducten en ontstond in een situatie van enorme wereldwijde verschillen.

Voor een adequate respons op de crisis moet rekening worden gehouden met de ontwikkelingslanden en moet hun agenda een essentiële component zijn van de economische samenwerking wereldwijd.

Vanuit de Commissie economische en monetaire zaken hebben wij gevraagd dat het IMF in zijn verslag voor de volgende bijeenkomst van de G20 de last in aanmerking neemt waarmee de crisis de overheidsfinanciën van de ontwikkelingslanden heeft opgezadeld, en dat de Commissie een mededeling presenteert waarin beoordeeld wordt hoe een belasting op financiële transacties zou kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van de millenniumdoelstellingen, het corrigeren van de wereldwijde onevenwichtigheden en de bevordering van duurzame ontwikkeling.

Ik wil de heer Guerrero bedanken voor het feit dat hij deze voorstellen heeft overgenomen en hem gelukwensen met zijn uitstekende verslag.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de rapporteur bedanken voor zijn belangrijke verslag.

Ik ben ervan overtuigd dat de crisis het best kan worden bestreden met meer vrijhandel en mondialisering, niet met protectionisme. Daarom moet Europa zijn markten openhouden om de recessie te bestrijden, groei aan te zwengelen in Europa en de rest van de wereld en op die manier armoede te bestrijden.

Over een paar dagen vindt op Tenerife de Paritaire Parlementaire Vergadering ACS-EU plaats. Mijn collega's uit de ACS-landen wijzen altijd op de problemen die door de EU gesubsidieerde landbouwproducten op hun markten veroorzaken. Zij hebben handel nodig, maar onze politiek werkt de totstandbrenging van gezonde markten voor landbouwproducten in ontwikkelingslanden tegen.

(EN) De EU heeft leiderschap getoond, zegt de commissaris, maar we kunnen veel beter. Het is een kwestie van eerlijke handel, commissaris.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) De in dit verslag genoemde crises, op het gebied van voedsel, energie, klimaat, financiën en economie en op sociaal vlak, zijn welbeschouwd niets anders dan uiteenlopende manifestaties van één en dezelfde structurele crisis die nu al tientallen jaren voortsleept. In sommige regio's, zoals zuidelijk Afrika, is het inkomen per capita de afgelopen decennia voortdurend gedaald, vergeleken bij dat van andere regio's in deze wereld. Er zijn hier en daar wat verschillen, maar in het algemeen vertonen de ontwikkelingslanden een aantal gemeenschappelijke kenmerken: afhankelijkheid van de uitvoer van een gering aantal grondstoffen, het ontbreken van economische diversificatie, een sterke concentratie in de landbouw, mijnbouw en energiesector, of in het toerisme, en een overheersende rol van buitenlands kapitaal.

De voortschrijdende liberalisering van de handel en het exportmodel dat deze landen wordt opgelegd – indien nodig via chantage, zoals blijkt uit de onderhandelingen over economische partnerschappen – leidt tot een nog grotere afhankelijkheid van deze landen, als gevolg waarvan het potentieel tot ontwikkeling op eigen kracht met eigen middelen gefnuikt wordt. Het is evenwel de buitenlandse schuld die in de ontwikkelingslanden de meeste middelen opslokt. Die schuld is al een aantal malen afbetaald maar blijft niettemin stijgen, en heeft nu een dusdanig kolossale omvang bereikt dat ze de overexploitatie van deze landen automatisch voortzet, en dus ook de aard van hun betrekkingen met de landen uit het noordelijk halfrond. Deze schuld schrappen is daarom niet meer dan een kwestie van rechtvaardigheid.

De Voorzitter. – Het aanhouden van de spreektijd is ook niet meer dan rechtvaardig.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) De grootste financiële en economische crisis sinds de jaren dertig van de vorige eeuw heeft zoals bekend niet alleen Europa zwaar getroffen. Vooral de ontwikkelingslanden hebben veel te lijden van de gevolgen hiervan. Daar komt bij dat zij hier het minst verantwoordelijk voor zijn. Onverantwoordelijke speculatie, zucht naar snelle winst die losstaat van de reële economie, vooral in de Angelsaksische landen, en een uit zijn voegen geraakt financieel systeem hebben de wereld aan de rand van de financiële afgrond gebracht.

Dit wordt bevorderd door een globaliseringsconcept waarbij volledige deregulering als hoogste principe wordt beschouwd. Terwijl de staten in Europa zich op grote schaal in de schulden steken om de economie weer aan te zwengelen, is dit voor de ontwikkelingslanden vanwege hun zwakke financiële positie vaak helemaal niet mogelijk. We moeten hun daarom weer de mogelijkheid bieden om hun eigen nationale economieën effectiever te beschermen tegen de import van goederen die tegen dump prijzen op de lokale markten worden gebracht, deze verstoren en de bestaansgrond van mensen vernietigen.

We moeten de ontwikkelingslanden de mogelijkheid bieden zichzelf uit de crisis te bevrijden. De traditionele ontwikkelingshulp kan daarbij vermoedelijk als mislukt worden beschouwd. Uiteindelijk moet men het kwaad bij de wortel aanpakken en de financiële markten streng reguleren, speculatieve praktijken verbieden en snel een belasting op financiële transacties invoeren.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 25 maart 2010 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) De EU heeft de plicht om de ontwikkelingslanden te helpen bij het overwinnen van de moeilijkheden in verband met de mondiale economische crisis en de armoede, problemen die zij niet zelf hebben veroorzaakt.

Het is van groot belang dat de Commissie vastberaden streeft naar een hervorming van de internationale ontwikkelingssamenwerking en dat zij samen met de Raad de coördinatie van zowel bilaterale als multilaterale

ontwikkelingssamenwerking verbetert, aangezien de gaten op dit vlak de reden vormen waarom de doelmatigheid van de ontwikkelingssteun te wensen over laat.

Ontwikkelingslanden hebben hulp nodig om hun armoede en isolatie te verminderen, en hebben behoefte aan maatregelen die bijdragen aan hun ontwikkeling en maatregelen die nodig zijn om de crisis te overwinnen, met name in deze moeilijke periode.

Wij kunnen de reeds gedane, ruime toezeggingen gestand doen als wij in het algemeen zorgen voor betere coördinatie en acties die effectiever en transparanter worden geleid. Daarbij moeten wij streven naar overeenstemming tussen de belangrijkste hulpverleners, partnerlanden, financiële instellingen en het maatschappelijk middenveld.

Bij het uitvoeren van deze acties moet de Europese Unie het voortouw nemen en resoluter optreden. Daartoe zullen de instellingen van de Europese Unie hardere toezeggingen moeten doen. In dit opzicht heeft het Parlement in ieder geval zijn mening zeer duidelijk verwoord.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), schriftelijk. – (RO) De ontwikkelingslanden zijn uiteindelijk het grootste slachtoffer geworden van de financiële crisis, ondanks de eerdere voorspellingen dat de ontwikkelde landen het zwaarst getroffen zouden worden. De theorie volgens welke ontwikkelingslanden onvoldoende zijn aangesloten op de mondiale economie om ernstig door de financiële crisis geraakt te worden is in werkelijkheid onjuist gebleken. Wij zijn getuige van een steeds dieper wordende crisis in vele ontwikkelingslanden, met records voor werkloosheid, een exponentiële groei van de staatsschuld en van het begrotingstekort. Dit terwijl de ontwikkelde landen, die de crisis slechts licht hebben gevoeld of efficiënte instrumenten hadden om het effect ervan te beperken, nu weer economische groei laten zien, zij het dan aarzelend. De economische crisis heeft al een direct effect op de bevolking, en de werkloosheid stijgt in de ontwikkelingslanden. De economische herstpogingen van de staten die nog steeds de effecten van de crisis voelen zouden een gehele sociale categorie kunnen treffen. Pijnlijke maatregelen zijn echter nodig. De EU-financieringsprogramma's zijn de meest volledige en complexe ter wereld, en de getroffen lidstaten moeten zo eerlijk mogelijk het geld krijgen toebedeeld, dat is toegewezen voor situaties waarin economische activiteiten met sociale gevolgen worden ingeperkt.

Proinsias De Rossa (S&D), schriftelijk. – (EN) De mondiale financiële en economische crisis heeft de ontwikkelde wereld zo zwaar getroffen dat we nu worstelen met een sociale en werkgelegenheids crisis. Maar in de minst ontwikkelde landen gaan dergelijke problemen, waarvoor zij geen verantwoordelijkheid dragen, gepaard met de gevolgen van voedsel- en klimaatcrises, wat dramatische gevolgen heeft voor een zesde van de wereldbevolking, die honger lijdt. Als de grootste donoren van gezamenlijke hulp moeten de EU-lidstaten zich houden aan de aangegane verbintenissen inzake officiële ontwikkelingshulp (ODA), de effectiviteit en coördinatie van de hulp verbeteren en hun inspanningen om de millenniumontwikkelingsdoelstellingen voor 2015 te realiseren intensiveren. De omvang van de schade die is veroorzaakt door de speculatie in de financiële sector benadrukt het belang van preventieve maatregelen, zoals belasting op financiële transacties, en rechtvaardigt de overweging om van de sector compensatie te verlangen voor de kosten van de crisis. Aangezien belastingparadijzen en offshores ontwikkelingslanden beroven van bedragen die talloze malen hoger zijn dan de bedragen die worden opgehaald via officiële ontwikkelingshulp, is het niet acceptabel dat wij op dit gebied geen actie ondernemen.

Siiri Oviir (ALDE), schriftelijk. – (ET) Hoewel wij op het moment al kunnen spreken van een verbetering van de economische en financiële crisis in een aantal van de EU-lidstaten, moeten wij tegelijkertijd erkennen dat deze crisis, met al haar gruwelijke gevolgen, voor de ontwikkelingslanden nog altijd volop gaande is. Het lijkt geen twijfel dat wij in de huidige mondiale crisis, economische ontwikkeling als een sleutelbegrip zullen moeten beschouwen. Bij onze inspanningen om onze eigen economie weer nieuw leven in te blazen, moeten wij vooral niet uit het oog verliezen dat het voortduren van de crisis in de ontwikkelingslanden de mondiale economische groei aanzienlijke belemmert, hetgeen ook weer doorwerkt op onze eigen ontwikkeling. Ik denk dat de lidstaten van de Europese Unie steun moeten blijven geven aan de bestrijding van armoede en uitsluiting in de ontwikkelingslanden, waarbij wij ons voortdurend zullen moeten aanpassen aan de nieuwe omstandigheden en voorwaarden. Gelet op de ernstige effecten van de mondiale crisis op de ontwikkelingslanden in het bijzonder, sluit ik mij aan bij al degenen die zeggen dat de EU-lidstaten ondanks de crisis hun collectieve ontwikkelingshulp moeten verhogen met 0,7 procent van hun BNI per 2015. Het is belangrijk dat wij maatregelen nemen die de ontwikkeling bevorderen en die ons op dit moment, in 2010, uit de crisis helpen. Ik ben het daarom eens met degenen die zeggen dat in de huidige situatie de hoogontwikkelde landen zowel binnen als buiten de EU stappen moeten nemen om de internationale ontwikkelingssamenwerking te hervormen. Wij kunnen het ons niet permitteren om niets te doen als wij

niet willen dat eerdere resultaten op het vlak van armoede en uitsluiting teniet worden gedaan, en wij kunnen evenmin toestaan dat er een situatie ontstaat waarin er in plaats van de huidige honderd miljoen, een miljard mensen in extreme armoede leven.

22. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

23. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 23.15 uur gesloten)